GİRİŞ

HAZEL CAMILLE BRADFORD

Başlamadan önce, benimle ilgili bilmeniz gereken birkaç şey var:

1. Hem meteliksiz hem de tembelim ki bu gerçekten de berbat bir kombinasyon.
2. Ne zaman bir partiye katılsam kendimi rahatsız hissederim ve rahatlamam için üstsüz kalana dek içmem gerekir.
3. Hayvanları insanlardan daha çok severim.
4. Hassas bir an yaşandığında en olmadık hareketi yapacağım ya da en olmadık şeyi söyleyeceğim konusunda bana gözü kapalı güvenebilirsiniz.

Özetle, kendimi aptal durumuna düşürmekte üstüme yoktur.

Josh Im'le asla çıkmamayı nasıl başardığımı ise tek cümleyle açıklayabilirim: Onun karşısında kendimi tamamen sevgili olunamayacak biri gibi gösterdim.

Mesela ben on sekiz, o da yirmi yaşındayken tanıştığımızda ayakkabılarına kusmuştum.

Ortamdaki kimseyi şaşırtmayacak bir şekilde (ve yukarıda sıralanan ikinci maddeyle tutarlı olarak) o geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum ama emin olun, Josh her şeyi hatırlıyor. Söylediğine göre ilk gerçek üniversite partime katıldıktan sadece birkaç dakika sonra katlanır bir içki masasını devirmiş ve partinin geri kalanını diğer birinci sınıf öğrencilerinin yanında, içimdeki mahcubiyeti ucuz alkolle boğabileceğim o utanç köşesinde geçirmiştim.

Josh bu hikâyeyi ne zaman anlatsa, ayakkabılarına kusmadan hemen önce sarhoş bir şekilde cilvelenerek, "Bugüne kadar gördüğüm en çekici adamsın ve bu gece seninle seks yapmaktan onur duyarım," dediğimi vurgulamayı da ihmal etmez.

Karşılığında aldığım o korkunç sessizliğin acısını, Tony Bialy'nin karın kaslarından portakal likörü shotları atarak silmeye çalışmıştım.

Ve beş dakika sonra, Josh dahil her şeyin üzerine kusuyordum.

Sadece bu da değil. Bir yıl sonra ben ikinci sınıfken Josh son senesindeydi. Geçen bir yıl içerisinde likörün shot atmaya uygun bir içki olmadığını ve kapı koluna asılan çorabın oda arkadaşınızın seviştiği ve içeri girmemeniz gerektiği anlamına geldiğini öğrenmiştim.

Fakat maalesef Josh çorap meselesinden, ben de Josh'ın yıldız oyun kurucu olan ve o sırada hunharca sevişmekte olduğum Mike Stedermeier'le oda arkadaşı olduğundan bihaberdik. O sırada derken, gerçekten de tam o sırada sevişiyor olmaktan söz ediyorum... Tam da bu sebeple, Josh'la ikinci karşılaşmamız, odasına girip de beni çırılçıplak bir şekilde koltuğun üzerine eğilmiş hâlde bulmasıyla gerçekleşmişti.

Ama bana sorarsanız verebileceğim en güzel örnek, E-Posta Kazası olarak adlandırdığımız o olaydır.

İkinci yılımın bahar döneminde, Josh asistan olarak anatomi dersime giriyordu. O âna dek onun ne kadar yakışıklı olduğunu bilsem de gerçekten harika biri olduğundan habersizdim. Geride

kalan öğrencilere yardımcı olabilmek için ekstra mesai yapıyor, eski notlarını bizimle paylaşıyor, sınavlardan önce kafelerde bizler için etütler düzenliyordu. Zekiydi, komikti ve asla olamayacağım kadar rahat bir tipti.

Hepimiz ona abayı yakmıştık ama benim için durum daha ciddiydi: Josh Im benim için kusursuz kelimesinin karşılığı hâline gelmişti. Onunla arkadaş olmak istiyordum.

Yirmilik dişlerimi yeni çektirmiştim. Öncesinde beni bunun çok basit bir işlem olduğuna ikna etmişlerdi: Birkaç diş çekilecek, birkaç ağrı kesici içilecek ve konu kapanacaktı. Ama sıkıntı şu ki dişlerim gömülü durumdaydı ve çekme işlemi için uyutulmam gerekmişti. Daha sonrasında evde ağrı kesicilerin etkisiyle kan ter içinde, ağzımda acı verici oyuklar ve yanaklarımı dolduran pamuk tamponlarla uyanmışken, iki gün içinde teslim etmek zorunda olduğum bir ödevim olduğunu hatırlayarak telaşa kapıldım. Annem benim yerime düzgün bir metin yazmayı önerse de, teklifini duymazdan geldim ve şu anda çerçeveletilmiş bir hâlde Josh'ın banyosunda asılı olan şu e-postayı yazdım:

Svgili Josh.,

Derste bize ödevlerimzi sna gönderirsk göz atacağnı söylemişitn. Ödevimi sana göndermk istediğim için takvimime bile not almıştım. Ama bütün yirmilik dişlerimi çetkirmem gerekti. Bu derse çok emek verdm ve B aldım (!!!). Sen çok zekisin ve bana yardım edrsen dha bşarılı olacağımı bilyrum. Birkaç gün ek süre alabilr miym???? İlaçlar yüzündrn pek iyi hissetmyorum ve her öğrencye ek süre vremeyecğni biliyorm ama eğer benim için bnu yaparsan bundan sonra ne zaman bir dilek havuzu görsm dilek hakkımı senin içn kullanırm

seni seviyorum,

Hazel Bradford (Sen bana Haley demiştn ama adım Hazel ama sorun yk bu yüzden utanıp kendni çok da kötü hissetime)

Josh bana yazdığı cevabı da çerçeveletip benim e-postamın hemen altına astı tabii:

Haley-değil-Hazel,

Sana ek süre verebilirim. Ve merak etme, utanmadım. Sonuçta ayakkabılarına kusmuş ya da koltuğunun üzerinde çırılçıplak yuvarlanmış değilim.

Josh

İşte o anda, Josh'la çok yakın arkadaş olmanın kaderimizde yazdığını ve bunu asla ama asla onunla yatmaya çalışarak bozmamam gerektiğini anlamıştım.

Fakat ne yazık ki o mezun oldu ve aslında onunla yatmanın hiçbir şeyi bozmayacağını fark ettim çünkü onu tekrar görene kadar aradan neredeyse on sene geçecekti. Geçen süre zarfında kendimi toparladığımı ve onun da Haley-değil-Hazel Bradford'u unutmuş olduğunu düşünüyor olabilirsiniz.

Ama yanılıyorsunuz.

BİR

HAZEL

YEDİ YIL SONRA

Beni üniversite yıllarımdan tanıyan herhangi biri, benim masum ve bilgiye aç çocuklardan sorumlu bir ilkokul öğretmeni olduğumu duysa dehşete kapılırdı. Ama doğrusu, bu işte hiç de fena değildim sanırım. İlk olarak, rezil olmaktan korkan biri sayılmazdım. İkincisi de, sekiz yaş çocuklarının beyniyle aramda manevi boyutta bir bağ olduğuna inanıyordum.

Favorim üçüncü sınıflardı; sekiz yaşındaki çocuklar inanılmaz derecede eğlencelidir.

Beşinci sınıfların derslerine girdiğim iki senenin sonunda, sürekli bezgin ve isteksiz hissetmeye başlamıştım. Anasınıflarıyla geçirdiğim bir senenin sonunda ise tuvalet eğitimi vermeye tahammülümün kalmadığını fark etmiştim. Ama üçüncü sınıflarda muazzam bir denge vardı: Hem o kasıtlı ve berbat osuruklar olmadan osuruk şakaları yapabiliyor hem de beni dünyanın en zeki insanı sanan çocuklar tarafından kucaklanıyordum. Üstelik sadece el çırparak herkesin dikkatini toplayabilecek kadar da otorite sahibiydim.

Fakat maalesef o gün okulun son günüydü ve sınıfımın duvarlarından onlarca ilham verici posteri, takvimi, çizelgeyi ve sanat eserini söktüğüm esnada, içinde bulunduğum sınıfı son görüşüm olduğunu fark etmiştim. Boğazıma ufak bir yumru oturmuştu.

"Yine o Mutsuz Hazel duruşuna geçmişsin."

Arkama döndüğümde karşımda Emily Goldrich'i görüp şaşırdım. O yalnızca benim en yakın arkadaşım değil, aynı zamanda –benim çalıştığım Merion İlkokulu'nda olmasa da– meslektaşımdı ve yaz tatili benimkinden bir hafta önce başladığından dolayı yeni yıkanmış ve gayet derli toplu görünüyordu. Em'in elinde Tayland yemeği olmasını umduğum bir paket vardı. O kadar açtım ki saçındaki küçük taşlarla bezeli elma şeklindeki tokayı bile yiyebilirdim. Baştan aşağı simlerle kaplı, pis bir paspas gibi görünüyordum – sekiz yaşındaki Lucy Nguyen bunun eğlenceli bir son gün sürprizi olduğunu düşünmüştü.

"Biraz öyleyim." Duvarlarının üçü bomboş kalmış olan sınıfı işaret ettim. "Gerçi iç rahatlatıcı bir tarafı da var."

Emily ve ben yaklaşık dokuz ay önce bir siyasi forumda tanışmıştık. İkimizin de çocuğunun olmadığı belliydi çünkü tüm zamanımızı forumda atıp tutarak geçiriyorduk. Yüz yüze buluşup birer kahve eşliğinde gevezelik ettik ve o anda iki yakın arkadaş olduk. Ya da daha doğrusu, onun harika biri olduğuna karar verdim ve o kabul edene dek onu defalarca kahve içmeye çağırdım. Emily bunu şöyle tarif ediyor: Sevebileceğim biriyle tanıştığım zaman bir ahtapota dönüşüyorum ve o kişinin kalbini kollarımla sarmalayıp o kadar çok sıkıyorum ki sonunda o da beni eşit derecede sevdiğini inkâr edemez hâle geliyor.

Emily, Riverview'da bir beşinci sınıf öğretmeniydi (gerçek bir savaşçı) ve çalıştığı okulda üçüncü sınıflar için bir öğretmenlik pozisyonu açıldığında elimde başvuru belgemle koşa koşa oraya gitmiştim. Bölgenin en iyi on okulundan birindeki, her öğretmenin can atacağı bir pozisyona girebilmeyi öylesine istiyordum ki sutyen takmadığımı ve ayağımda hâlâ Homer Simpson terlikle-

rimin olduğunu ancak arabadan inip İnsan Kaynaklarına giden merdivenleri tırmanırken fark edebilmiştim.

Her neyse. İki hafta sonraki görüşmeye gayet düzgün bir kılıkta gittim. Ve bilin bakalım işi kim kaptı?

Sanırım ben kaptım!

(Gerçi henüz böyle bir bilgi gelmemişti ama Emily'nin okul müdürüyle evli olduğu düşünülürse, işe alındığıma emin gibiydim.)

"Bu gece geliyor musun?"

Em'in sorusunu duyunca, duvardaki inatçı çivi ile verdiğim ruhsal ve fiziksel savaşa bir ara verdim. "Bu gece mi?"

"Bu gece."

Sabırlı bir şekilde omzumun üzerinden ona baktım. "Daha fazla ipucu?"

"Benim evime."

"Daha spesifik bir ipucu?" Cuma gecelerimin çoğunu onların evinde Dave ve Em'le birlikte Meksika Treni dominosu oynayıp o gece Dave her ne pişirdiyse onu yiyerek geçiriyordum.

Emily iç çekerek masama gitti ve duvardaki çiviyi daha kolay sökebilmem için dalmaçya desenli alet çantamdan bir çekiç aldı. "Barbekü."

"Tabii ya!" Zafer hissiyle çekici savurdum. O küçük baş belası çivinin canına okuyacaktım! (Ya da sorumlu bir şekilde geri dönüşüme atacaktım.) "İş partisi."

"Henüz resmen iş partisi sayılmaz. Ama okuldaki klas öğretmenlerin birkaçı da orada olacak. Tanışmak istersin diye düşündüm."

Endişeli gözlerle ona baktım, sonuçta hepimiz Hazel – Madde İki'yi gayet iyi biliyorduk. "Çok içmeme izin vermeyeceğine dair söz verir misin?"

Her nedense bunu duymak onu güldürdü ve Emily, "Riverview ekibiyle gayet iyi anlaşacaksın," dediğinde içimde anlık bir umut beliriverdi.

• • •

Sanırım Emily dalga geçmiyordu. 2009 model bir Saturn olan sadık dostum Giuseppe'den inerken, bütün sokağı kaplayan müziği duydum. Dave'in sevdiği İspanyol müzisyenlerden birinin şarkısıydı bu. Tokuşan kadehlerin sesi ve Dave'in anırmaya benzeyen o harika kahkahası çalan şarkıya karışıyordu. Burnuma gelen kokuya bakılırsa, Dave *carne asada* hazırlıyordu ve bu da margarita içeceğiz demekti ki bu da gece boyunca tişörtümü üstümde tutmaya çalışmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Şansa ihtiyacım vardı.

Derin ve canlandırıcı bir nefes eşliğinde son bir kez kıyafetimi kontrol ettim. Derdim gösterişli görünmek filan değildi; çoğu zaman üzerimde iliklenmemiş bir düğme, iç çamaşırımın altına girmiş bir bluz ya da ters giyilmiş bir parça söz konusu olurdu. Tabii bu da üçüncü sınıfların benim sınıfımda kendilerini evlerinde gibi hissetmelerinin sebeplerinden biriydi.

Emily ve Dave, arka bahçeye uzanan duvarı sarmaşıklarla kaplı, geç Viktoryen tarzda bir evde yaşıyorlardı. Kapıya giden yolu dolambaçlı bir çiçek tarhı çevreliyordu. Çiçekleri takip ederek, çitin ötesine taşan müziğin geldiği yere ulaştım.

Emily gerçekten de bu "Yaza Merhaba!" barbeküsü için çok emek vermişti. Patikanın üzeri kâğıt fenerlerle süslenmişti. Tabelada tek bir imla hatası bile yoktu. Benim dairemdeki akşam yemeği davetlerinde ise kâğıt tabaklar, karton kutuda şarap ve yemek servisine üç dakika kala lazanyayı yaktığım için çılgınlarcasına etrafta koşturup YARDIMA İHTİYACIM YOK SADECE OTURUN VE KEYFİNİZE BAKIN diye ısrar eden bir Hazel olurdu.

Gerçi Emily'yle kendimi kıyaslamamam gerekirdi. Emily'yi severdim ama onun yanında hepimiz pörsümüş otlar gibi kalırdık. Bahçe işlerinden anlar, örgü örer, haftada en az bir kitap okurdu ve ergen bir erkek kadar yiyip asla kilo almamak gibi kıskanılası bir özelliği vardı. Üstelik bir de benim yeni patronum

olmanın yanı sıra (yani öyle umuyordum!) çabasız bir şekilde açık görüşlü olan ve benden daha iyi bir feminist olduğu hissine kapılmamı sağlayan Dave'le evliydi. Dave neredeyse iki metre boyunda (bir gece onu kuru spagettilerle ölçmüştüm) ve *İtfaiyeci olmadığına emin misiniz?* diye sorgulayacağınız kadar yakışıklı bir adamdı. Seks hayatlarının harika olduğuna emindim.

Em beni görünce, "Hazel!" diye haykırdı ve bir bahçe dolusu potansiyel arkadaşım onun kime, "Kaldır kâseyi de gel buraya!" diye seslendiğini görmek için bana doğru baktılar. Ama bahçenin o geceki hâlini görünce dikkatim dağılıverdi. Taş patikanın sonunda zümrüt bir halı gibi uzanan çimenler, sadece Pasifik Kuzeybatısı'nda görülebilecek bir yeşillikteydi. Tarhlar daha yeni açmaya başlamış çiçeklerle doluydu ve tam ortalarında da dalları küçük kâğıt fenerlerle ve konukları batmakta olan güneşin son ışıklarından koruyan yapraklarla dolu devasa bir meşe ağacı vardı.

Emily bana doğru el sallarken, elinde margarita sürahisi tutan ve şaşkın gözlerle bakan Dave'e gülümsedim ve insanların arasından geçerek (ki onlar yeni iş arkadaşlarım olabilirdi!) bahçenin bir ucuna geçtim.

Em, "Hazel, buraya gel," dedi ve yanındaki kadınlara dönerek, "Onu gerçekten çok seveceksiniz," diye ekledi.

Ve bilin bakalım ne oldu? Riverview'daki üçüncü sınıf öğretmenleriyle ilk diyaloğum memeler hakkında oldu ki bu defa konuyu oraya ben getirmemiştim! Harika, değil mi?! Bunu ben de beklemiyordum! Anlaşılan aramızdaki en kıdemli üçüncü sınıf öğretmeni Trin Beckman'dı ve Emily onun memelerini işaret ettiğinde gerçekten de gayet güzel olduklarını söyledim. Kendisi daha iyi bir sutyene ihtiyacı olduğunu düşündüğünü dile getirdi ve tam olarak anlamasam da üç tane kalemle ilgili bir şeylerden söz etti. Yaşıtım bir üçüncü sınıf öğretmeni olan Allison Patel ise memelerinin A beden olmasından yakınıyordu.

Emily de kendi A'larını işaret etti ve kaşlarını çatarak benim koca C'lerime baktı. "Sen kazandın."

"Peki ya birincilik kupam neye benziyor?" diye sordum. "Devasa, bronz bir sike mi?"

Bir anda ağzımdan çıkıvermişti. Beynim ve ağzımın birbirinden nefret eden iki kardeş olduğuna ve bu küçük düşürücü hamleler aracılığıyla birbirlerine sataştıklarına yemin edebilirdim. O esnada beynim sahneyi terk etmiş gibiydi.

Emily, sanki az evvel ağzından içeri dev bir kuş kaçmış gibi görünüyordu. Allison ise söylediğim şeyi ciddi bir şekilde düşünüp taşınıyor gibiydi. Trin'in patlattığı kahkahayla hepimiz sıçradık. "Haklıymışsın, gerçekten de çok eğlenceli biri."

Derin bir nefes verdim ve bu yorumu aldığım için kendimle az da olsa gurur duydum – özellikle de onun sadece su içtiğini fark ettiğimde. Trin'in ağzımın ayarının olmamasından rahatsız olmama sebebi Dave'in müthiş margaritaları yüzünden çakırkeyif olması değildi; garip tipleri seviyor olmalıydı. Ahtapot kollarım seğirmeye başlamıştı.

Emily'nin sağında bir gölge belirmişken, Dave'in muhteşem bir zamanlamayla ortaya çıkıp, "Yavaş git, H-treni," diye fısıldayarak elime tutuşturduğu margarita kadehi yüzünden dikkatim dağıldı.

Yeni patronum harikaydı!

"Orada neler oluyor?"

Bu tanımadığım bir erkeğin sesiydi ve Emily, "Aramızda en güzel memelerin Hazel'ınkiler olduğunu konuşuyorduk da," diye cevapladı.

O esnada memelerime bakmakta olan kişiyi tanıyor olabilir miyim diye başımı şöyle bir kaldırdım ve... ah.

Ahhh.

Siyah gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra hızla başka bir yöne doğru baktı. Heykellerinkini andıran çenesi seğirdi. Midem kasıldı.

Bu oydu. Josh.

Lanet olası Josh *Im*. Kusursuz kelimesinin sözlükteki karşılığı.

Boğuk bir sesle öksürdü. "Sanırım meme muhabbetinizi es geçeceğim."

Josh her nasılsa bronz teni, biçimli vücudu ve muazzam yüz hatlarıyla, üniversite zamanında olduğundan bile daha iyi görünüyordu. Şimdiden ürküp kaçmaya niyetlenmişti ki beynim ağzımdan intikam almak için bir hamlede bulundu.

"Sorun değil," dedim elimi havada şöyle bir sallayarak. "Josh zaten memelerimi görmüştü."

Parti o anda donup kaldı.

Zaman durmuş gibiydi.

"Yani, aslında o görmek istememişti." Beynim çaresiz bir şekilde durumu toparlamaya çalışıyordu. "Buna mecbur kalmıştı."

Uzaklardaki bir rüzgâr çanının kederli sesi duyuldu.

Kuşlar uçmayı bırakıp öylece yere yığıldılar.

"Yani tabii ki onu buna ben zorlamadım," dedim ve Emily acı içinde inledi. "Şöyle ki, ben onun oda arkadaşıyla..."

Josh elini koluma koydu. "Hazel. Sadece... dur artık."

Emily'nin kafası karışmıştı. "Bir dakika. Siz nereden tanışıyorsunuz ki?"

Josh gözlerini benden ayırmadan yanıtladı. "Üniversiteden."

"Harika günlerdi, değil mi?" Ona bakarak sırıttım.

Trin hevesli bir tavırla, "Çıkıyor muydunuz?" diye sordu.

Josh'ın benzi atmıştı. "Aman Tanrım. *Asla.*"

Lanet olsun, bu adamdan ne kadar hoşlandığımı unutmuştum.

O küçük düzenbaz müdür Dave Goldrich, üçüncü sınıf öğretmeni olarak Riverview'daki işe alındığımı söylemek için üçüncü margaritamı bitirmemi beklemişti. Eminim bunu yapmaktaki amacı ağzımdan nasıl hayret verici bir tepki çıkacağını duymaktı ve "Hasiktir! Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?" şeklindeki cevabımın onu hayal kırıklığına uğratmamış olmasını umuyordum.

Güldü. "Hayır."

"Şimdiden İnsan Kaynaklarında kalınca bir dosyam mı var?"

"Resmî olarak hayır." Dave Uluslararası Uzay İstasyonu'na yakın bir yerlerdeki başını eğdi ve tepeme bir öpücük kondurdu. "Ama en sevdiklerime özel olan muameleyi de görmeyeceksin. İş hayatımla özel hayatımı ayrı tutarım. Senin de aynısını yapman gerekecek."

Söyledikleri arasından sadece benim için önemli olan kısmı çekip aldım. "Ben senin en sevdiğin miyim?" Dişlerimi sergileyip büyüleyici gamzemi ortaya çıkararak sırıttım. "Eğer sen Emily'ye söylemezsen, ben de söylemem." Dave güldü ve dramatik bir edayla kadehimi almaya çalıştı ama onu savuşturdum ve eğilerek sordum, "Peki ya Josh? O da bir öğret–?"

"Kız kardeşim senin Riverview ailesine katılacağından hiç söz etmemişti." Josh yarı vampir olmalıydı çünkü bir boşluk bulduğu anda sıcak bedenlerin yamacında belirliveriyordu.

Sırtımı dikleştirdim ve elimi hafifçe sallayarak ortadaki karışıklığı gidermek için, "*Kız kardeşin* mi?" diye sordum.

Sakin bir şekilde "Kız kardeşim," diye tekrarladı. "Senin Emily Goldrich, ailemin ise Im Yujin olarak tanıdığı kişi."

Bir anda jeton düşüverdi. Em'in sadece evlendikten sonraki soyadını biliyordum. Sürekli söz ettiği sevgili abisinin –ya da *oppa*'sının*– yıllar önce üzerine kustuğum Josh olduğunu bilmiyordum. Vay canına. Demek Emily'nin salonuna asılı fotoğraflardaki o dişleri telli ergen oğlanın yetişkin hâli buydu. Ergenlik iyi iş çıkarmıştı.

Başımı çevirip omzumun üzerinden, "Emily, senin Koreli adın Yujin mi?" diye bağırdım.

Emily başıyla onayladı. "Onunki de Jimin."

Ona bakarken karşımda yeni tanıştığım biri varmış gibi hissettim. İsminin iki hecesi de erotik bir nefes sesini andırıyordu, tam orgazm olmak üzereyken, söyleyecek bir kelime bulamadığımda çıkarabileceğim bir ses gibi. "Bu, şimdiye dek duyduğum en seksi isim olabilir."

---

* (Kor.) Abi –çn

Sanki ona tekrar seks teklifinde bulunmamdan korkuyormuş gibi rengi attığında kahkahayı patlattım.

Eski Hazel'ın aşırı derecede uygunsuz hareketlerinden dolayı utanmam gerektiğinin farkındaydım ama şimdi de daha iyi bir durumda olduğum söylenemezdi ve pişmanlık duymak da karakteristik özelliklerimden biri sayılmazdı. Birkaç saniye boyunca, çok eğlenmiş bir şekilde John'la birbirimize bakıp sırıttık. Gözlerimizde çizgi film karakterlerine özgü, çılgın bir bakış vardı.

Derken yüzündeki sırıtış, sanki benim tuhaf bir tip olduğumu hatırlamışçasına siliniverdi.

Vurguyu artırmak adına sesimi derinleştirerek, "Kardeşinin partisinde sana ahlaksız bir teklifte bulunmayacağıma söz veriyorum," dedim.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Josh.

Dave, "Hazel sana *ahlaksız teklifte* mi bulundu?" diye sordu.

Josh benimle olan göz temasını birkaç saniye daha sürdürdükten sonra, yeni patronum olan kayınbiraderine dönüp başını salladı. "Evet."

"Bulundum," diye onayladım. "Üniversitedeyken. Tam da ayakkabılarına kusmadan önce. Hayatımda en az çekici olduğum anlardan biriydi."

"Ki buna benzer başka anları da vardı." Telefonu titredi. Cebinden çıkardığı telefona bakıp hiçbir tepki vermeden gelen mesajı okudu ve telefonu tekrar cebine attı.

Erkeklere özgü salgılarla ilgili bir şey söz konusu olmalıydı çünkü Dave bu durumdan benim çıkarmadığım bir anlam çıkarmıştı. Kaşlarını indirdi ve sanki Josh camdan yapılmış, kırılgan bir objeymişçesine sesini alçaltarak, "Kötü haber mi?" diye sordu.

Josh ifadesiz bir şekilde omuz silkti. Çenesindeki kaslardan biri kasıldı ve sanki Simon Der Ki oynuyormuşuz gibi elimi uzatıp çenesine dokunmamak için kendimi zor tuttum. "Tabitha bu hafta sonu gelemeyecekmiş."

Ağzım açık bakıyordum. "Gerçekten de Tabitha diye bir isim mi var?"

Josh ve Dave ne dediğime anlam verememişçesine bana baktılar.

Ama gerçekten, Tabitha diye isim mi olurdu!

"Ben sadece..." Tereddüt ederek devam ettim, "Tabitha sanki gerçekten de çok ama çok şeytani bir varlığa koyulacak bir isim gibi. Bir şatoda yaşayan ve yavru dalmaçyalıları toplayan birine verilecek bir isim..."

Dave boğazını temizleyip elindeki kadehi tepesine dikti. Josh gözlerime bakıp, "Tabby benim kız arkadaşım," dedi.

"*Tabby* mi?"

Dave gülmemeye çalışarak elini omzuma koydu. "Hazel, kapa çeneni."

"İnsan Kaynakları dosyama işlenecek mi?" Başımı kaldırıp o tanıdık, sakallı yüze baktım. Hava kararmıştı ve yüzüne dışarıdaki lambaların ışığı vuruyordu.

"Partide olan şeyler dosyana işlenmez," dedi. "Ama sen manyağın tekisin. Josh'ın üstüne bu kadar gitme."

"En sevdiğin olmamı sağlayan şeylerden biri de manyağın teki olmam sanıyordum."

Dave neredeyse kahkahayı patlatacaktı ama bir şekilde dönüp uzaklaşmayı başardı. Josh Im ile baş başa kalmıştım. Bana sanki mikroskopta bulaşıcı bir şeyi inceliyormuş gibi bakıyordu.

"Her zaman senin o yıllarda... geçici bir dönemde olduğunu düşünmüştüm." Sol kaşını havalı bir şekilde kaldırdı. "Ama görünen o ki bu senin doğal hâlinmiş."

Durumu kabullenerek, "Sanırım özür dilemem gereken çok şey var," dedim, "ama seni ikide bir çileden çıkarmayacağıma dair kendime pek güvenmiyorum. Belki yaşlanana dek bekleyip sonra topluca özür dilesem daha iyi olur."

Bıyık altından gülümsedi. "Gerçekten de hayatım boyunca senin gibi biriyle daha karşılaşmadığıma yemin edebilirim."

"Asla sevgili olunamayacak tipte biriyle mi?"

"Eh, onun gibi bir şey."

İKİ

JOSH

Vay canına. Hazel Bradford.

Aynı üniversiteye gittiğimiz hemen herkesin bir Hazel Bradford hikâyesi vardır. Tabii eski oda arkadaşım Mike'ın onunla ilgili hikâyelerinin çoğu çılgın seks anıları ama diğerlerinin hikâyeleri genellikle benimkilere benzer şeyler: Hazel Bradford'un bir çamur koşusuna katıldıktan sonra o geceki laboratuvar dersine geç kalmak istemediği için duş almadan gelişi. Hazel Bradford'un hayır amaçlı bir sosisli yeme yarışmasına katılmak için binden fazla imza topladıktan sonra, vejetaryen olmaya çalıştığını canlı yayında hatırlayışı. Hazel Bradford'un sevgilisini bir partide başka biriyle çırılçıplak yatarken bulduktan sonra (ki o kişi de erkek arkadaşının boktan amatör müzik grubunun bir diğer erkek üyesiydi), bahçeye bir tezgâh açıp sevgilisinin tüm kıyafetlerini satışa çıkarışı. Ve benim en sevdiğim hikâye: Hazel Bradford'un İnsan Anatomisi dersinde penisin anatomisi ve işlevleri üzerine sözlü bir sunum yapışı.

Bunu bilinçli olarak mı yapıyordu yoksa insanların ne düşündüğünü umursamıyor muydu, hiçbir zaman emin olamadım ama tüm çılgınlıklarına rağmen her zaman için masum ve bir

yandan da vahşi bir havası vardı. Ve işte şimdi kanlı canlı –1.64 boyunda, 45 kilo, kocaman kahverengi gözlü ve kahverengi saçlarını dev bir topuz yapmış bir kadın olarak– karşımdaydı ve görünüşe göre değişen hiçbir şey yoktu.

"Sana Jimin diyebilir miyim?"

"Hayır."

Kafasının karıştığı yüzünden belliydi. "Kökenlerinle gurur duymalısın, Josh."

Gülümsememeye çalışarak, "Duyuyorum zaten," dedim. "Ama adımı Jiğ-min diye telaffuz ediyorsun."

Boş gözlerle yüzüme bakıyordu.

"Doğrusu öyle söylenmiyor," diye açıkladım ve tekrar ettim: "Jimin."

Tiyatral ve şuh bir edayla tekrarlamaya çalıştı: "Jiğminn?"

"Hayır."

Hazel pes edip margaritasından bir yudum aldı ve etrafına göz gezdirdi. "Portland'da mı yaşıyorsun?"

"Evet." Hazel'ın arkasında bir noktada kız kardeşimin Dave'in yanına gittiğini, onu kendine çekip kulağına bir şeyler söylediğini ve ikisinin birden aynı anda bana baktıklarını gördüm. Tahminen Tabby'nin nerede olduğunu konuşuyorlardı.

Tabitha Los Angeles'taki işe kabul edildiğinde –ki bu, yani bir moda dergisinde yazmak, onun en büyük hayallerindendi– bazı hafta sonları içimizden birinin işinin çıkabileceğini ve güneye (ben) ya da kuzeye (o) uçma şansımızın olamayabileceğini biliyordum. Ama yanıma gelmesini planladığımız her dört haftanın üçünde son anda planlarının değişmesini ve gelişini iptal etmesini beklemiyordum.

Ya da sık sık son dakikada dergiyle ilgili acil işlerinin çıkmasını.

Hem bir moda dergisinde ne gibi acil işler olabilirdi ki?

Doğrusu hiçbir fikrim yoktu. Her neyse.

Hazel hâlâ konuşuyordu.

Dikkatimi tekrar ona verdiğimde, bir şeyler sorduğunu fark

ettim. Beklenti dolu gözler ve koca bir sırıtış eşliğinde bana bakıyordu.

"Ne?"

Boğazını temizledi ve sakince, "İyi misin diye sordum," dedi.

Evet dercesine başımı salladım ve dudaklarımın aksini söylemesine fırsat vermeden elimdeki suyu başıma diktim. "İyiyim. Gevşemeye çalışıyorum. Yorucu bir haftaydı." Son beş iş günümü şöyle bir düşündüm: Hafta sonu boş kalabilmek için hafta içi her gün günde on bir saat çalışmış ve otuz beş müşteriyle görüşmüştüm. Kalça çıkıkları, diz çıkıkları, bursit vakaları, burkulmalar, bağ doku yırtılmaları ve daha üzerinde çalışmaya bile başlamadan ellerimin yorulmasına sebep olan bir pelvis çıkığı vakası.

"Ağzından tek kelimeden fazlası çıkmıyor da," dedi Hazel. Bakışlarımı ona çevirdim. "Üstelik Dave'in hazırladığı onca margaritaya rağmen sadece su içiyorsun."

"Ben sadece..." Elimdeki şişeyle çevremizdeki kalabalığı işaret ettim.

"Başarılı bir içici değil misin?"

"Hayır, demek istediğim..."

"Kelimeleri kullanarak cümle kurma ve cümleleri birleştirerek bir diyalog oluşturmada sıkıntıların mı var?"

Dudak büktüm ve ciddi bir tavırla, "Kalabalık ortamlarda sosyalleşmeyi pek beceremiyorum," dedim.

Karşılığında bir kahkaha kazandım ve gülerken kulaklarına dek kaldırdığı omuzlarını ve bir çizgi film karakteri gibi kısılan gözlerini izledim. Topuzu kafasıyla birlikte bir öne bir arkaya sallanıyordu. Tüm o sersem hâllerine rağmen ne kadar seksi bir kadın olduğunu fark etmek beni utandırdı.

Bu fark edişin önce kalbimde, sonra kasıklarımda yarattığı etkiyi gizlemeye çalışarak, "Çok tuhaf birisin," dedim.

"Bu doğru. Sonuçta bütün günüm çocuklarla geçiyor, ne bekliyordun ki?" Tam da onun geçmişten beri böyle olduğunu söylemek üzereydim ki, "Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Fizyoterapistim." İş ortağım Zach'in gelip gelmediğini gör-

mek için çevreme bakındım ama etrafta turuncu kafalı kimse yoktu. "Ortağımla birlikte yaklaşık bir sene önce şehir merkezinde bir muayenehane açtık."

Hazel imrenen gözlerle iç çekti. "Bütün gün insanlarla bedenleri hakkında konuşup o bedenler üzerinde özenle çalışıyorsunuzdur. Ben bu konuda pek de profesyonel davranamazdım."

"Eh, sık sık insanlara soyunmalarını söylüyorum. Ama bunlar çoğunlukla çıplak görmek isteyeceğim tipte insanlar olmuyor."

Hazel kaşlarını çatıp düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Bazen eğer kıyafetler icat edilmeseydi dünya nasıl bir yer olurdu diye merak ediyorum."

"Hayatım boyunca bir kez bile bunu merak etmedim."

Hazel yorumumu umursamadan devam etti. "Yani mesela sürekli çıplak dolaşıyor olsak, birçok şey nasıl gelişirdi acaba?"

Suyumdan bir yudum aldım. "Tahminen ata binmiyor olurduk."

"Ya da garip bölgelerimiz nasır tutardı." İşaretparmağıyla dudağına dokundu. "Bisiklet seleleri de daha farklı olurdu."

"Büyük ihtimalle."

"Kadınlar büyük ihtimalle dış dudaklarını tıraş etmezlerdi."

İçimde sarsıcı, fiziksel bir tepki hissettim. "Hazel, bu berbat bir kelime seçimi."

"Ne? Sonuçta kılların olduğu yer *vajinamızın* içi değil." Yüzümün buruşmasını engellemeye çalıştım. Hazel, ancak küçümsenmiş bir kadının gözlerinde görebileceğiniz ateşli bakışlarını gözlerime dikti. "Ayrıca nedense kimse 'testis torbası' lafını duyunca yüzünü buruşturmaz."

"Kesinlikle 'testis torbası'na da yüzümü buruştururum. Ya da 'penis başı'na."

Hazel kelimeyi sündürerek, "Penis başııı," dedi. "Berbat."

Birkaç saniye boyunca sessizce ona baktım. Omuzları açıktı ve sol omzunda tek bir çil vardı. Köprücükkemikleri belirgin, kollarıysa sürekli egzersiz yapıyormuşçasına şekilliydi. Bir anlığına Hazel'ı ağırlık olarak karpuz kaldırarak egzersiz yaparken

hayal ettim. "Sanırım sadece konuşarak beni sarhoş ettin." Kadehine baktım. "Sanki sen içiyorsun ama bana yarıyor."

"Bence çok yakın arkadaş olacağız." Ben sessiz ve şaşkın bir şekilde bakarken uzanıp saçlarımı karıştırdı. "Ben Portland'da yaşıyorum, sen de Portland'da yaşıyorsun. Senin bir kız arkadaşın var, benim de izlenecek sayısız Netflix içeriğim. İkimiz de 'penis başı' tabirinden nefret ediyoruz. Kız kardeşini tanıyor ve seviyorum. O da beni. Bu bir kız ve erkeğin kanka olabilmesi için gereken her şeye sahip olduğumuz anlamına geliyor. Üstelik benim katlanılmaz hâllerimi de şimdiden gördün ve bu da demek oluyor ki benden korkup kaçmayacaksın."

Hızla bir yudum su içip karşı çıktım, "Beni kaçırmak için elinden geleni yapacağından endişeleniyorum."

Bunu duymazdan geldi. "Bence benim çok komik biri olduğumu *düşünüyorsun*."

"Evet, palyaçolar kadar."

Hazel heyecanla parlayan gözlerle bana bakıyordu. "Hey, bu dünyada palyaçoları seven tek kişinin ben olduğumu sanıyordum!"

Dayanamayıp güldüm. "Dalga geçiyorum. Bence palyaçolar çok korkunç. Evimin önündeki rögarın yakınından bile geçmiyorum."

"Eh." Koluma girdi ve beni partinin merkezine doğru götürmeye başladı. Kulağıma fısıldamak için bana yaslandığında, içimde tıpkı bir hız treninin ilk dönüşünde yaşanılana benzer bir titreme hissettim. "Kaybedecek bir şeyimiz yok desene."

Hazel'ın yönlendirmesiyle barbekünün hemen yanında dikilen iki adamın –kız kardeşimin (ve artık Hazel'ın da) iş arkadaşları olan John ve Yuri'nin– yanına gittik. Bizi görünce konuşmayı kestiler. Hazel keskin bir tavırla elini uzattı.

"Ben Hazel. Bu da Josh."

Bu üçümüzü de çok eğlendirmişti. Biz yıllardır tanışıyorduk.

John başıyla beni gösterip, "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," dedi ve Hazel'ın elini sıktı. Hazel onun omzuna dek uzanan rastalı saçlarını, bıyığını, beresini ve üzerinde BİLİM SİZİN NEYE İNANIP İNANMADIĞINIZLA İLGİLENMEZ yazılı tişörtünü süzdü. Nefesimi tutmuş, Hazel'ın ne yapacağını görmeyi bekliyordum merakla. Doğrusu saçları rastalı, beyaz bir erkek olarak John ona oldukça malzeme sunuyordu. Ama Hazel gülümseyerek Yuri'ye döndü ve elini sıktı.

"John ve Yuri, Em'in iş arkadaşları," dedim. Su şişemi doğrultarak John'u işaret ettim. "Tahmin edebileceğin üzere, kendisi bir fen öğretmeni. Yuri de müzik ve tiyatro derslerine giriyor. Hazel da yeni üçüncü sınıf öğretmeniniz."

Hazel tebrikleri bir reverans eşliğinde kabul etti ve Yuri'ye dönüp, "Üçüncü sınıflar müzik dersi alıyor mu?" diye sordu.

Yuri başıyla onayladı. "Anaokulundan üçüncü sınıfa kadar sadece vokal öğretiyoruz. Üçüncü sınıfta ise telli çalgılara başlıyorlar. Keman, viyola ya da çello."

"Ben de öğrenebilir miyim?" Kaşları yavaşça havaya kalktı. "Sınıfta sizinle birlikte otursam yani?"

John ve Yuri'nin yüzlerindeki şaşkın gülümsemeye bakılırsa, "Bu hatun ciddi mi?" diye düşünüyorlardı. Tahminen diğer bütün ilkokul öğretmenleri boş derslerini uyuyarak, yemek yiyerek ya da ağlayarak geçiriyordu.

Hazel çello çalıyormuş gibi yaparak birkaç küçük dans figürü sergiledi. "Her zaman Yo-Yo Ma gibi bir çellist olmak istemişimdir."

"Olur... sanırım?" Yuri, Hazel Bradford'un çizgi film karakterlerine özgü kıkırdaması ve büyüleyici dürüstlüğü karşısında savunmasız kalmıştı. Dönüp Hazel'a baktım. Yuri'nin kendini nasıl bir işe soktuğunu düşünmek beni endişelendiriyordu. Gerçi Yuri, Hazel'ın memelerini şöyle bir süzünce bütün endişelerini rafa kaldırmış gibiydi.

"Yo-Yo Ma çello çalmaya dört buçuk yaşındayken başlamıştı," dedim.

"O zaman elimi çabuk tutsam iyi olacak! Beni yüzüstü bırakma, Yuri."

Yuri güldü ve ona nereli olduğunu sordu. Bir yandan onun yanıtını dinlerken –tek çocuktu, Eugene'de doğmuştu, ressam bir anne ve mühendis bir babanın çocuğuydu, Lewis & Clark'tan mezundu– bir yandan da telefonumu cebimden çıkartıp Tabby'nin yaklaşık beşer dakika arayla gönderdiği mesajlara baktım. Doğrusu bunu itiraf etmekten pek hoşlanmasam da, cevap verip vermediğimi görmek için beş dakikada bir telefonunu kontrol etmesi hoşuma gitmişti.

Kızma bana.

Trish'e bundan sonra hiçbir cuma mesaiye kalmayacağımı söyledim.

Yarın gelmeye çalışmamı ister misin yoksa bu biraz zaman israfı mı olur dersin?

Josh, Josh, lütfen bana kızma. Çok üzgünüm.

Kontrollü bir şekilde derin bir nefes alıp cevap yazdım:

Em'in partisindeyim, o yüzden mesajları yeni görebildim. Kızgın değilim. İstersen yarın gelebilirsin ama sen bilirsin. Her zaman için seni görmek istediğimi biliyorsun.

• • •

"Ne yani, seninle yakın arkadaş olmak istediğini mi söyledi?" Kız kardeşim çatık kaşlarla incelemekte olduğu tişörtü Nordstorm Rack'teki kıyafet yığınının üzerine geri bıraktı. "Onun en yakın arkadaşı benim."

"Böyle söyledi." Tam gülmek üzereydim ki Hazel'ın dördüncü margaritasını içerken bana dönüp bluzunu kemerine zımbalamamı istediğini hatırladım. "Tuhaf biri."

"Beni de tuhaf birine çevirdi," dedi Em. "Ve aynısı senin de başına gelecek."

Em'in neyi kastettiğini gayet iyi biliyordum ama Hazel'ın kız kardeşim üzerindeki etkilerini görünce –Hazel onu daha eğlenceli biri hâline getirmiş ve özgüvenini artırmıştı– bu tuhaflığın çok da kötü bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştım. Üstelik Hazel, Tabby ve Zach'e benzemiyordu – aslında tanıdığım kimseye benzemiyordu ama oldukça sessiz sakin insanlar olan sevgilimle en yakın arkadaşımın tamamen zıddıydı. Onun etrafımda olması eğlenceli olabilirdi. Tıpkı buzdolabında enteresan bir şişe bira bulundurmak ve her gördüğünde şaşırıp keyif almak gibi.

Bu berbat bir metafor muydu? Kız kardeşime baktım ve elindeki kıyafet askısıyla vurduğu takdirde ne büyüklükte bir fiziksel hasara yol açabileceğini hesaplamaya çalıştım.

"Bir yandan insanı çileden çıkaran bir tip, öte yandan ise donuk bir manzaradaki tek renk kaynağı gibi." Em askıdaki tişörtü çıkarıp elime tutuşturdu. Her zamanki gibi kıyafetlerimi seçmesine izin vererek tişörtü koluma astım. "Tabby'nin *bu defa da* gelemediğine inanamıyorum."

Tuzağına düşmeyecektim. Üçüncü kez konuyu kız arkadaşıma getirmeye çalışıyordu.

"İlişki denen şeyin nasıl yürütüldüğünü bilmiyor herhalde?"

Bakışlarımı ona çevirdim ve "Yetiştirmek zorunda olduğu işler var, Em," diye hatırlattım.

"Öyle mi gerçekten?" Sesinde bıkkın ve sert bir ton vardı.

Elindeki şortu önündeki kıyafet yığınının üzerine fırlattı. Yaşadığı hüsranın acısını şorttan çıkarıyor gibiydi. "Onun bu bahaneleri sana da... sana da..."

Kendimi hazırlamak için derin bir nefes aldım ve kız kardeşimin konuyu oraya getirmemesini umdum.

"Seni aldatıyormuş gibi gelmiyor mu?"

Ve konuyu oraya getirmişti bile.

"Emily," dedim sakince, "Dave saatlerce okulda mesaiye kaldığında ve sen de akşam yemeği için bana gelip onu *günlerdir* doğru dürüst göremediğinden dert yandığında ben sana, 'Hımm, belki de seni aldatıyordur?' diyor muyum?"

"Hayır ama sonuçta Dave güvenilmez pisliğin teki değil."

Bunu duymak şalterlerimi attırmıştı. "Tabby'yle derdin ne senin? O sana hep çok iyi davranıyor."

Kırk yılda bir sesimi yükselttiğimi duyunca irkildi. "Mesele birinizin diğerine layık olup olmaması değil. Sadece ikiniz de farklı dünyalara aitsiniz. Önem verdiğiniz şeyler bambaşka."

On dokuz yaşında evlenip hemen ardından Seul'den buraya göçen ebeveynlerimin de Tabitha'ya pek bayıldıkları söylenemezdi ama onlar Koreli olmayan hiçbir sevgilime bayılmazlardı zaten. Fakat sanırım Emily'nin demek istediği şey bu değildi ne yazık ki.

Em bana döndü ve parmaklarıyla saymaya başladı, "Hayatımda Tabby'den başka *ipek çarşaf* takımı kullanan kimseyi görmedim. Sanki yataktan yeni kalkmış hâli oymuş imajı yaratmak için saatlerce hazırlanıyor. Oysa sen kamp yapmayı seviyorsun ve sana dokuz yıl önce Noel'de aldığım eşofmanı hâlâ giyiyorsun."

Nereye varmak istediğini anlayamasam da başımla onayladım.

"*Heathers* filminin sosyal görgü kuralları için iyi bir rehber olduğunu düşünüyor." Emily gözlerini gözlerime dikti. "*Tatlı Yalanlar* filmine katıla katıla gülüyor ama bizimle Christopher Guest filmleri izlerken yüzünde tek bir gülücük bile olmuyor.

Seni ziyarete geldiğinde bile zamanının çoğunu Instagramdaki *Kime Daha Çok Yakışmış* anketlerine katılarak geçiriyor."

Gözlerimi kırpıştırarak noktaları birleştirmeye çalıştım. "Yani sen onun... sığ biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, demek istediğim o değil. Eğer o böyle şeylerden keyif alıyorsa, ne mutlu ona. Benim söylemeye çalıştığım, pek ortak noktanızın olmadığı. Bir aradayken size bakıyorum da ya sessizce oturuyorsunuz ya da aranızda geçen cümleler 'Bana tezgâhtaki havuçları uzatabilir misin?' kıvamında oluyor. O sadece moda dünyası, Hollywood ve dış görünüşüyle ilgilenen biri." Emily beni izlerken, ben bir süre sessiz kalıp benim için seçtiği kıyafetleri bir kolumdan diğerine aktardım.

"Eh, öyleyse ne giydiğimi umursamıyor oluşum bizim için problem olmayacak. *Gördüğün üzere*, hayatımdaki kadınların benim yerine karar vermesine izin veriyorum."

Kız kardeşim gözlerini kıstı ve kurnazca bir şekilde taktik değiştirdi. "O buraya geldiğinde neler yapıyorsunuz?"

Tabby'nin son ziyaretlerinde neler yaptığımızı şöyle bir anımsamaya çalıştım. Seks. Mutfak alışverişi yapmak için köşedeki markete gitmek. Tabby kano yapmaktan ya da doğa yürüyüşüne çıkmaktan keyif almıyordu, bense barlarda zaman geçirmekten. O yüzden çoğu zaman daha çok seks yapabilmek için evde kalıyor, akşam yemeğini yakındaki restoranlardan birinde aradan çıkarıyor, sonrasında tekrar eve dönüp seks yapıyorduk.

Kız kardeşimin bu kadar spesifik bir cevap almayı istemediğini tahmin edebiliyordum. Zaten o da herhangi bir şey söylememi beklemeden devam etmişti, "Peki ya sen onu ziyarete gittiğinde?"

Seks, gece kulüpleri, kalabalık restoranlar, herkesin başını telefondan kaldırmadan mesajlaşıp durduğu mekânlar, daha fazla gece kulübü, benim gece kulüplerinden şikâyet edip duruşum, tek başıma Runyon Kanyonu'nda yürüyüşe çıkışım ve eve döndükten sonra biraz daha seks.

Emily başını çevirdi. "Her neyse. Fazla burnumu soktum."

"Aynen öyle." Onu kasaya doğru yönlendirdim; kıyafetlere bakıp durmaktan sıkılmıştım.

Aldıklarımızı ödedim, kasadaki kadına teşekkür ettim ve dükkândan ayrıldık. Denememiz için burnumuza el kremi örnekleri sokan tezgâhtarları aşıp taş döşeli kaldırım boyunca yürüdük. Emily aramızdaki gerginliği ortadan kaldırmak istercesine gülümseyerek bana baktı. "Hadi bu konuyu unutalım, öncesinde neden bahsediyoduk?"

Bu bence de iyi bir fikirdi. "Sanırım barbekü partisinden bahsediyorduk."

Em bakışlarını tekrar bana çevirdi. "*Hazel'dan* bahsediyorduk demek istedin herhalde."

Ah, bu kadar açık sözlülük bende tokat etkisi yaratmıştı. Ona döndüm ve onu durdurup elimi omzuna koydum. "Benim bir sevgilim *var*."

Kardeşim yüzünü buruşturdu. "Farkındayım."

"Eğer Hazel Bradford'la aramda bir şeyler filizlendirmeye çalışıyorsan, sana hiç uyumlu olmadığımızı net olarak söyleyebilirim."

"Bir şey yapmaya çalıştığım yok," diyerek itiraz etti. "Sadece, o eğlenceli biri ve senin de eğlenmeye ihtiyacın var."

Ona temkinli bir bakış attım. "Hazel tarzı eğlenceyi kaldırabilecek kapasitede biri olduğumdan emin değilim."

Emily elindeki alışveriş çantasını omzuna attı ve otuz iki dişini birden sergileyerek sırıttı. "Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

ÜÇ

HAZEL

Karşımdaki adamın içine düştüğüm ikilemi anladığından emindim, bunu her gün defalarca görüyor olmalıydı. Kendimi işaret ederek, "Kararsızlığın beden bulmuş hâliyim," dedim. "Sorun şu ki, çok fazla güzel seçenek var."

"Hımm..." PetSmart kasiyeri sakızını ağzının bir tarafından diğerine geçirerek bana bakıyordu. "Yardımcı olmaya çalışsam?"

"Bir beta balığı mı alsam yoksa bir ginepig mi, karar veremiyorum."

"Eh, aralarında büyük fark var." Gözlüğü yavaşça burnundan aşağı kayıyor ve ben gözlüğün rotası üzerinde bir kapı tamponu gibi duran sivilceden gözlerimi alamıyordum.

"Ama mesela sen olsan," dedim kaşlarımı kaldırarak, "hangi tarafı seçerdin? Balık mı yoksa tüylü bir havan mı? Aslında bir köpeğim var," elimdeki tasmanın ucunda duran Winnie'yi işaret ettim, "bir de tavşanım ve papağanım. Sadece bir arkadaşa daha ihtiyaçları var."

Karşımdaki ergen bana kafayı yemişim gibi bakıyordu, "Yani demek istediğim..."

"Lick it good."

Kasiyer dik dik bakarken sesin telefonumdan geldiğini anlamam birkaç saniyemi almıştı. Telefon melodim Khia'nın "My Neck, My Back, (Lick It)" adlı şarkısıydı.

Telaşla çantamı kurcalamaya koyuldum. "Aman Tanrım!"

"Suck this pussy just like you should, right now."

"Ah, Tanrım, Tanrım!" Sonunda telefonumu bulup çantamdan çıkardım.

"Lick it good."

"Ah, çok özür dilerim..."

"Suck this pussy just like you should, my neck, my back..."

Telefonu yere düşürdüm ve geri alabilmek için Winnie'nin o keşfetmeye meraklı burnunu ittirmem gerekti – *"Lick my pussy and my crack."* Parmağımı kaydırarak telefonu susturdum.

Rezaletimi örtmeye ve tasmalara bakan pug sahibi yaşlı kadından özür dilemeye çalışarak melodik bir tonda, "Emily!" diye şakıdım. Benim yüzümden kadıncağıza neredeyse inme inecekti. Kadının köpeğinin çıldırmış gibi havlaması üzerine Winnie ve onun ardından da kasanın önündeki sırada yer alan diğer üç köpek bir ağızdan havlamaya başladılar. İçlerinden biri stresten dolayı kakasını yapmak için oracıkta çömeliverdi.

"Aman Tanrım, Hazel, neredesin sen?"

"PetSmart." Yüzümü buruşturdum. "Şey alıyorum... bir şeyler?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından hattın kesilip kesilmediğini kontrol etmek için ekrana baktım. "Hey?"

"Sence gerçekten daha fazla hayvana ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Danua almaya gelmedim. Bir kemirgen ya da balık alacağım." PetSmart çalışanına baktım –ki görünüşe göre adı Brian'dı– ve kusura bakma dercesine çekinerek el salladım. "Bu arada, sevgili dostum," dedim, "acaba yine zil sesimi değiştirmiş olabilir misin?"

"O *Adamım Tommy* repliğini bir kez daha duymaya sabrım kalmamıştı, ciddiyim."

Bir ejderha ordusuyla evine saldırmayı hayal ettim. Ejderha yerine aç bir sivrisinek sürüsü bile işimi görürdü. "Khia'nın daha iyi olduğunu düşündün yani? Yüce Tanrım, sıradan bir telefon melodisi seçebilirdin."

Güldü. "Sana bir mesaj iletmeye çalışıyordum. Ya o saçma zil seslerinden vazgeç ya da telefonunu sessize al."

"Patronluk taslamaya bayılıyorsun."

Beklendiği üzere bu yorumu duymazdan geldi. "Bak ne diyeceğim, Josh'a numaranı versem sorun olur mu?"

"Hayır. Yani eğer şu zil sesini değiştirmeme fırsat vermeden aramayacaksa tabii."

"Birlikte alışveriş yapıyoruz," dedi Em. "Tabitha'nın L.A.'de olmasından dolayı ağlak ağlak dolaşıyor ve ikinizin partideyken çok eğlendiğinizi biliyorum. Onun biraz daha sık sosyalleşmesini istiyorum."

Arka planda Josh'ın huysuzca homurdandığını duydum: "Hiç de ağlak değilim."

Garip bir şekilde Josh'la zaman geçirme fikri beni sersemletmişti. Ağlak Josh Im'le takılma fikri zorlu bir göreve benziyordu. "Sor bakalım yarın öğle yemeğine gelmek ister miymiş?"

Emily teklifimi Josh'a iletti ve bir sessizlik oldu.

Uzun ve can sıkıcı bir sessizlik.

İki kardeşin bakışlarıyla birbirlerine ateş ettiğini hayal ettim.

Beni zor durumda bırakıyorsun, sersem!

Eğer evet demezsen çok kötü hissedecek!

Şu an senden nefret ediyorum, Emily!

O göründüğü kadar manyak değil, Josh!

Sonunda Emily, "Çok isterim diyor," dedi.

"Harika." Eğildim ve evlat edinmeyi planladığım güzel kuyruklu beta balığına bir öpücük attım. "Ona söyle, gelirken Poco India'dan yemek alıp getirsin."

"Hazel!"

Bir kahkaha patlattım. "Tanrım, *dalga geçiyorum*! Yemeği ben hazırlarım. Saat on birden sonra ne zaman isterse gelebilir."

Telefonu kapattım ve küçük plastik kaptaki balığı elime aldım. "Yeni aileni çok seveceksin."

Elimde balığım, yanımda Winnie'yle öğle yemeği için annemle buluşmaya gittim. Annem, birkaç yıl önce mezun olduğum sıralarda, yanlarına taşınmayacağımı fark ederek Eugene'den ayrılıp Portland'a taşınmıştı. Ben kişilik bakımından babamdan çok anneme çekmişim ama görünüş olarak da babamın kopyasıydım: koyu renk saçlar, koyu renk gözler, sol yanakta bir gamze, ince bir beden ve hiç istemediğim kadar uzun bir boy. Öte yandan annem sarışın, uzun boylu ve tüm sarılınası anneler gibi balıketli bir kadındır.

Sanırım babam gayet düzgün bir ebeveyndi ama kendimi bildim bileli sportif bir tip olmadığım için yaşadığı hayal kırıklığını omuzlarımda taşıdım. Aslında bir oğlu olmasını çok isterdi ama bir Erkek Fatma da onun için yeterli olurdu. Birlikte parkta yürüyüşe çıkacağı, saatlerce futbol oynayacağı birini istiyordu. Tüm hafta sonu süren spor turnuvalarına katılacağı, birlikte tezahürat edeceği ve rakip takımı desteklediği takdirde babacan bir tavırla da olsa itişebileceği birini. Ama onun yerine tavuk yetiştirmek isteyen, duştayken Captain and Tenille şarkıları söyleyen ve korkuluk gibi giyinmeyi sevdiği için on yaşından beri her sonbahar balkabağı tarlasında çalışan, şapşal ve geveze bir kızı vardı. Üstelik bunlar yetmezmişçesine, benim gibi birine babalık etmek umduğundan daha zahmetli bir işti.

Yirmi yaşımda Portland'da kendime yeni bir hayat kurduğum sıralarda boşandılar. Dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz bile şaşırtmamıştı. Tam da benim gibi bir canavara yakışan tepkiyi vermiş, tatillerimde iki ayrı yere gitmek zorunda kalacağım ve babamı ziyaret ettiğimde annem ortamda olup bizi neşelendiremeyeceği için sinirlenmiştim.

Her ne kadar yirmi yaşında olduğumu ve teknik olarak bir yetişkin sayıldığımı bilsem de, kendi kendime biraz daha büyü-

düğümde babamla bağ kurabileceğimizi söyleyip duruyordum. Mesela üniversiteden mezun olduğumda... Bir gün gelin olduğumda benimle çok gurur duyacaktı... Üstelik harika bir dede olacaktı, canı istediğinde torunuyla oynayıp, maça dönmek istediğinde odanın diğer ucundan dik dik bakan bir karısı olmadığı için çocuğu tekrar kucağımıza atabilecekti.

Maalesef öyle olamadı. Yirmi beş yaşıma girdiğim yıl, Noel'e birkaç hafta kala babamı kaybettik. Kadim iş arkadaşı Herb'ün anlattığına göre babam masasının başına oturmuş, "Yorgun hissediyorum," demiş, kendinden geçmiş ve bir daha hiç uyanmamış.

Babam öldükten sonra annemle aramda garip bir dürüstlük hâli gelişmişti. Annem ve babam arasında en ufak bir romantik bağ olmadığını biliyordum ama aynı evde yaşayan, birbirine tümüyle yabancı iki insan olduklarını fark edememiştim. Annemin bana benzeyen huyları –biraz manyak olduğumuzu kabul ediyorum– babam için son derece çileden çıkarıcıydı. Annem de ben de sarılmaya bayılırız, sevdiğimiz şeyler için aşırı coşku duyarız ve fıkra anlatma konusunda berbat tipleriz. Ama ben duşta şarkı söylemeyi, bulutlara bakıp şekiller bulmayı, kostümler giymeyi ve hayvanları severken, annem cesur desenleri olan kumaşlardan tuhaf etekler dikmeyi, renkli camlarla sanat yapmayı, saçlarını çiçeklerle süslemeyi, müzikallerden alıntılar yapmayı ve ayağında kırmızı kovboy çizmeleriyle ön bahçedeki çimleri biçerken dans etmeyi sever.

Her ne kadar ilk aşamada onunla ilgilenmesinin sebebi bunlar olsa da, babam onun tuhaflıklarına katlanamıyordu. Benim yanımda ettikleri bir kavga esnasında onun anneme, "İnsan içinde garip garip davranmandan nefret ediyorum! Beni utandırıyorsun!" diye bağırdığını çok iyi hatırlıyorum.

Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Babam anneme bunu söylediğinde on dört yaşındaydım ve kurduğu o son cümle içimde bir şeyleri parçalamıştı. Anneme ve kendime ilk defa dışarıdan bakmış, babamın standart bir tip olduğunu, annemle

benim ise normal kabul edilen çemberin tümüyle dışında kaldığımızı görmüştüm.

Annemin bu sözler karşısında paramparça olacağını sanmıştım. Oysa annem sanki teselli etmek istiyormuş ama bunun nafile bir çaba olacağının da farkındaymış gibi ona acıyan gözlerle bakmıştı. Babam onunla geçirdiği tek bir andan bile keyif alamadığı için çok şey kaçırmış ve en sonunda annem de onun bu kadar sıkıcı biri olmasından dolayı büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. İşte o gün çok önemli bir şey öğrenmiştim: Annem bir erkek için asla kendini değiştirmezdi. Ve ben de öyle.

Barista'ya vardığımda annem beni bekliyordu. Ama belli ki asıl beklediği Winnie'ydi çünkü beni fark edene kadar iki dakika boyunca onunla oynayıp çocukça bir sesle sevgisini dile getirdi. Ben de o süreyi ne yiyeceğime karar vererek değerlendirdim.

Garson kız ona kekini ve sütlü kahvesini getirirken annem bakışlarını bana çevirdi. "Selam Hazie."

"Beni beklememişsin?"

"Çok acıkmıştım." Annem gözlerini Winnie'den ayırmadan, her bir parmağı yüzüklerle dolu eliyle kekine uzandı. "Bütün keki yere atsam bile farkına varmayacağına eminim."

Kendime körili tavuklu salata ve sade kahve söyledim ve köpeğime doğru baktım. Annem haklıydı, Winnie gözlerini dikmiş, yan masanın altındaki sandviç kırıntılarını gagalayan üç ispinoz kuşunu izliyordu. Her gaga darbesinde Winnie'nin daha da çıldırdığını görebiliyordum.

Biri kornaya bastı, yanlarında Winnie'nin en sevdiği şey olan –bebek arabasında oturan bir bebek– bir çift yanımızdan geçti ama Winnie başını çevirip bakmadı bile.

Derken annem yere büyükçe bir kek parçası attı ve Winnie sanki biri düğmesine basmışçasına hızlı bir şekilde kekin üzerine atladı. O kadar hızlı ve vahşi bir atlayıştı ki kuşlar korkarak kanatlanıp bir ağacın dallarına kondular.

Annem bir parça kek daha attı.

"Bırak şunu. Ona kötülük ediyorsun."

"Ona *Winnie the Poodle* adını koyarak en büyük kötülüğü sen yaptın," dedi annem.

"Senin yüzünden, ne zaman yemek yesem sanki bomba imha işlemi üzerindeymişim gibi heyecanlı gözlerini üzerime dikiyor. Onu şişmanlatıyorsun."

Annem eğilip Winnie'nin burnuna bir öpücük kondurdu. "Hayır. Onu mutlu ediyorum. Beni seviyor." Winnie sıradaki kek parçasını yere düşmesine fırsat bile vermeden havada kaptı.

"Çok kötüsün."

Annem köpeğime döndü ve melodik bir şekilde, "Ben iyilerin de iyisiyim," dedi.

Kahvemi getiren garsona teşekkür ettim ve "Tabii, sen harikasın," diye onayladım. "Bu arada tüm şımarıklığına rağmen söylemeden edemeyeceğim, yeni saç kesimine bayıldım."

Annem sanki varlığını bile unutmuşçasına uzanıp saçına dokundu. Çoğu zaman saçıyla uğraşmak aklına bile gelmez, öylece uzamasına izin verirdi. Neyse ki saçları oldukça kalın telli ve düz olduğundan, pek de bakım gerektirmiyordu. Şimdi ise hayatında ilk kez saçı omuz hizasındaydı. Ön taraflar ise katlı kesilmişti.

Uzanıp saçlarına dokundum. "Bu defa saçların resmen başkası kesmiş gibi duruyor."

"Ben böyle kat atmayı beceremiyorum," dedi. "Wendy'nin saçlarını kestirdiği bir kız var." Wendy annemin on yıl kadar önce Portland'a taşınan en yakın arkadaşıydı. Ki kendisi annemin buraya taşınmasına sebep olan bir diğer etkendi. Wendy bir cumhuriyetçiydi. Emlakçılıkla uğraşıyor ve işten artakalan tüm zamanını, çok tembel olduğu için kocası Tom'a çemkirerek geçiriyordu. Onu severdim, sonuçta aileden biri gibiydi. Ama annemle bir aradayken konuşacak ne buluyorlar merak ediyordum. "Dün kesim için ona gittim. Adı da Bendy miydi neydi."

Çok eğlenmiştim. "Umarım adı Bendy'dir. Bu çok komik."

Annem kaşlarını çattı. "Yok hayır. Brandy'ydi. Galiba Brandy ve Wendy'yi birleştirip Bendy dedim."

Gülerek kahvemden bir yudum aldım. "Galiba."

"Her neyse. Çoktandır saçlarımı kesmemiştim ve sanırım Glenn de bu yeni kesimi beğendi."

Annem yaramaz bir çocuk gibi yeşil gözlerini üzerime dikmişti. Kasti olarak kahvemden büyükçe bir yudum daha aldım.

"*Glenn* ha?" Hayali bıyığımın ucunu kıvırdım.

Annem yüzükleriyle oynayarak başını salladı.

"Bu aralar çok sık görüşüyorsunuz galiba." Glenn Ngo, Sedona-Arizonalı bir ayak hastalıkları uzmanıydı ve annemden yaklaşık on santim daha kısaydı. Annem ayakları çok ağrıdığı için onun muayenehanesine gitmiş, Glenn ise ona kovboy çizmesi giymeyi bırakmasını söylemek yerine bir çift ortopedik tabanlık verip yemeğe çıkmayı teklif etmişti.

Kim demiş romantizm öldü diye?

Sevgili olmadıklarını biliyordum ama ilişki işlerinden pek anlamadığım gibi, o âna dek *saçlarımı senin sevdiğin gibi kestireceğim* noktasına geldiklerinden de haberim yoktu.

Fısıldayarak, "Anne," dedim, "Sen ve Glenn?.." Elimdeki kaşığı birkaç kez kahve fincanıma sokup çıkardım.

Gözlerini kocaman açarak sırıtmaya başladı.

Yutkundum. "Seni sürtük!"

"O bir ayak hastalıkları uzmanı!"

"Aynen öyle!" Sesimi alçalttım ve dalga geçerek, "Bu genellikle ayak fetişistlerinin seçtiği bir meslek!" dedim.

Annem arkasına yaslandı ve gülerek, "Kapa çeneni," dedi. "Bana iyi davranıyor ve bahçe işleri yapmayı seviyor. Henüz ortada kesin bir şey yok ama sanırım yakında evime gelebilir... muhtemelen kalıcı olarak."

"Birlikte yaşayacaksınız ha? Şu an resmen şok geçiriyorum!"

Annem gülümseyerek kahvesinden bir yudum aldı.

"Şarkı söylemenden rahatsız oluyor mu?"

Annemin gözlerindeki zafer her şeye bedeldi. "Olmuyor."

Göz göze geldik ve yaramaz gülümsemelerimiz daha yumuşak bir hâl aldı. Annem sonunda onu gerçekten anlayan, iyi birini bulmuştu. Kalbimde bir sızı hissettim. Daha önce dile getirmesek de, ikimiz de böyle erkeklerin varlığından şüpheye düşmeye başlamıştık. Sanki dünya bizim tuhaflıklarımıza âşık olan ama bu tuhaflıkların geçici olmasını bekleyen erkeklerle dolu gibiydi. Sevgili olduktan sonra sıradanlaşıp potansiyel bir eş adayına dönüşmediğimizde şaşırıp kalıyorlardı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Sende yeni birileri var mı?"

"Bu *yeni* vurgusunu neye borçluyuz? Sanki her hafta koynuma yeni birini alıyormuşum gibi?" Ben salatamdan bir lokma alırken, annem *onu kastetmemiştim ama neyse anlat bakalım* dercesine omuz silkti.

"Kimse yok." Duruşumu dikleştirdim ve bu sorunun üzerine aklıma ilk gelen şeyin bu olmasından biraz tedirgin olarak ekledim: "Ama bil bakalım kimle karşılaştım? Gerçi dur, hayatta tahmin edemezsin. Anatomi derslerime giren asistan çocuğu hatırlıyor musun?"

Annem başını salladı. "Şu paten takımınızdaki protez bacaklı çocuk mu?"

"Hayır. Ağrı kesicilerden kafayı bulmuş hâlimle e-posta attığım çocuk."

Annem kıkırdadı. "Hah, şimdi *hatırladım*. Şu çok hoşlandığın çocuk. Josh bilmemne."

"Josh Im. Ayakkabılarına kustuğum çocuk." Oda arkadaşıyla seks yaptığım kısmı şimdilik atlamaya karar verdim. "Asıl bomba geliyor: Josh, Emily'nin *abisiymiş*!"

Annemin duyduğunu algılayabilmesi birkaç saniye sürdü. "Emily derken, *bildiğimiz* Emily mi?"

"Evet!"

"Emily'nin soyadının Goldrich olduğunu sanıyordum."

Bir kadının kocasının soyadını alma ihtimalinin annemin aklına bile gelmiyor oluşu hoşuma gitmişti. "O evli, anne. Goldrich eşinin soyadı."

Annem avcundaki kek kırıntılarını Winnie'ye uzattı. "Yani sen ve onun abisi?.."

"Hayır. *Tanrım*, hayır. Onun gözünde ahmağın tekiyim ve kendisi biraz *Normal Adam*." Normal Adam, bizim çılgın yanımızın kıymetini bilemeyecek adamlar için kullandığımız bir şifreydi. "Ayrıca sevgilisi var. Tabitha." Bunu eklemeden duramamıştım ve annemin yüzünde gülmemek için zor duruyormuş gibi bir ifade belirdi. "Josh ona Tabby diyor."

Annemin yüzündeki ifade daha da güçlendi.

"Aynen. Bence de." Çatalımla tabağımdaki marulları dürttüm. "Ama aslında Josh fena bir tip sayılmaz. Yani en azından bankacı gibi giyinmiyor."

"Ne iş yapıyor peki?"

"Fizyoterapist. Kaslı biri yani." Gözlerimin önünde beliren, Josh Im'in güçlü elleriyle ağrıyan bacaklarıma masaj yaptığı sahneden kurtulmak umuduyla ağzıma koca bir marul parçası tıktım.

Annem hiçbir şey söylemedi, belli ki daha fazlasını anlatmamı bekliyordu. Ağzımdaki lokmayı yuttum ve gevezelik diyarlarındaki yolculuğumu sürdürdüm.

"Dün gece Emily'nin barbekü partisinde birlikte zaman geçirdik. Gerçi bu biraz garip, sonuçta benim en manyak hâllerimi görmüş birisi. Üstelik bir de sevgilisi var. Neyse. Onun yanındayken çılgın tarafımı bastırmaya uğraşmam gerekmiyor. Her zaman onunla arkadaş olmak isterdim ve şimdi aynı şehirdeyiz! O benim yeni arkadaşım! Ve bana büyüleyici bir böcekmişim gibi bakıyor. Kelebek değil, böcekmişim gibi. Ama sorun değil, sonuçta onun zaten bir kelebeği var ve biraz düşününce, böcekler de gayet harika hayvanlar." Her nedense bir kez daha tekrarladım. "Bu iyi bir şey."

"Evet, öyle." Annemin bakışları bana sanki evden çıkmadan önce giyinmeyi unutmuşum gibi hissettiriyordu. Sanki annelere özgü bakışlarıyla *Benim kızım büyüdü de ne istediğini bilir mi oldu?* der gibiydi.

Başımı salladım. Annem dalgın bir şekilde Winnie'yi okşayarak güldü.

"Ah şu sen," dedi annem.

Homurdandım. "Sen kendine bak."

Annem sevgi dolu gözlerle bana baktı. "Sen yok musun sen..."

DÖRT

JOSH

Hazel'ın oturduğu sitenin önüne park ettim ve karşımdaki dümdüz, gri binalara baktım. Dışarıdan bakıldığında kusursuz birer küpe benziyorlardı. Ne zaman böyle bir bina görsem, gerçekten de onu bir mimarın tasarlayıp tasarlamadığını merak ederim. Nasıl biri sıkıcı pencereleri olan beton bir bina tasarladıktan sonra, "Ah, işte başyapıtım da tamamlandı!" derdi ki?

Gerçi evinin önündeki rengârenk çiçekler ve özenle düzenlenmiş toprak alanların bulunduğu küçük bahçe oldukça sevimliydi. Üstelik sitenin bir de yeraltı otoparkı vardı ki böyle bir şehirde bu oldukça büyük bir avantajdı...

Oyalanıp duruyordum.

Yolcu koltuğundaki çantayı aldım ve giriş kapısının yanına dizilmiş olan zillere doğru yürüdüm.

6B'nin ziline bastım, birkaç kat yukarıdan gelen zil sesini duydum ve birkaç adım gerileyip yukarı baktığımda Hazel'ın camdan sarkarak elindeki pembe şalı salladığını gördüm.

"Josh! Buradayım!" diye bağırdı. "Kusura bakma, merdivenlerimiz bozuk. O yüzden duvardan tırmanmak zorundasın. Şimdi aşağıya halat sarkıtacağım!"

Hazel omuz silkip gülerek camdan kaybolana dek boş gözlerle ona baktım. Biraz sonra ön kapının kilidi gürültülü bir şekilde açıldı.

Asansör o kadar küçük ve yavaştı ki gözümün önünde, misafirleri bir aşağı bir yukarı taşımaya yarayan mekânizmayı çalıştırmak için bodrum katta kan ter içinde kondisyon bisikletine binen sıkılmış bir ergen belirdi. Sarı duvarlı koridoru aşıp kapı önündeki paspasta üç tane rengârenk taco resmi olan ve "Şimdi git ve biraz taco alıp geri gel," yazan 6B'nin önüne geldim.

Hazel kapıyı açtı ve beni koca bir sırıtışla karşıladı. "Hoş geldin Jiiiiiiiimeeeeennn!"

"Sen manyaksın."

"Eh, bu da benim yeteneğim."

Elimdeki meyve dolu poşeti uzattım. "Sana taco değil ama biraz elma getirdim."

Kore geleneklerine göre birinin evine eli boş gidilmez, yanınızda meyve ya da hediye götürmeniz gerekir. Ama Hazel –bir öğretmen olan Hazel– poşettekileri neşeyle inceliyordu.

"Normalde günde sadece bir elma kazanırım," dedi. "Belli ki bugün oldukça başarılıymışım."

"Ya elma alacaktım ya da kiraz. Elma daha uygun olur diye düşündüm."

Hazel bir kahkaha patlattı ve bir el işaretiyle beni içeri davet etti. "Bira ister misin?"

İçinde bulunduğumuz durumun garipliği göz önünde bulundurulunca –sonuçta arkadaş olmamız için bir nevi randevudaydık– kesinlikle bira istiyordum. "Olur."

Yerdeki ayakkabı yığınının yanında durup ayakkabılarımı çıkartırken, Hazel sanki striptiz yapıyormuşum gibi bakıyordu. "Çıkarmak zorunda değilsin. Yani istersen çıkar tabii. Ama oradaki ayakkabı yığınının sebebi halılarımı temiz tutmak isteyişim değil, onları toplamaya üşenecek kadar tembel oluşum."

"Aileden gelen bir alışkanlık," diye açıkladım.

Ama etrafa şöyle bir baktım ve... doğru söylediğini anladım.

Hazel omuz silkip gülerek camdan kaybolana dek boş gözlerle ona baktım. Biraz sonra ön kapının kilidi gürültülü bir şekilde açıldı.

Asansör o kadar küçük ve yavaştı ki gözümün önünde, misafirleri bir aşağı bir yukarı taşımaya yarayan mekânizmayı çalıştırmak için bodrum katta kan ter içinde kondisyon bisikletine binen sıkılmış bir ergen belirdi. Sarı duvarlı koridoru aşıp kapı önündeki paspasta üç tane rengârenk taco resmi olan ve "Şimdi git ve biraz taco alıp geri gel," yazan 6B'nin önüne geldim.

Hazel kapıyı açtı ve beni koca bir sırıtışla karşıladı. "Hoş geldin Jiiiiiiiimeeeeennn!"

"Sen manyaksın."

"Eh, bu da benim yeteneğim."

Elimdeki meyve dolu poşeti uzattım. "Sana taco değil ama biraz elma getirdim."

Kore geleneklerine göre birinin evine eli boş gidilmez, yanınızda meyve ya da hediye götürmeniz gerekir. Ama Hazel –bir öğretmen olan Hazel– poşettekileri neşeyle inceliyordu.

"Normalde günde sadece bir elma kazanırım," dedi. "Belli ki bugün oldukça başarılıymışım."

"Ya elma alacaktım ya da kiraz. Elma daha uygun olur diye düşündüm."

Hazel bir kahkaha patlattı ve bir el işaretiyle beni içeri davet etti. "Bira ister misin?"

İçinde bulunduğumuz durumun garipliği göz önünde bulundurulunca –sonuçta arkadaş olmamız için bir nevi randevudaydık– kesinlikle bira istiyordum. "Olur."

Yerdeki ayakkabı yığınının yanında durup ayakkabılarımı çıkartırken, Hazel sanki striptiz yapıyormuşum gibi bakıyordu. "Çıkarmak zorunda değilsin. Yani istersen çıkar tabii. Ama oradaki ayakkabı yığınının sebebi halılarımı temiz tutmak isteyişim değil, onları toplamaya üşenecek kadar tembel oluşum."

"Aileden gelen bir alışkanlık," diye açıkladım.

Ama etrafa şöyle bir baktım ve... doğru söylediğini anladım.

Küçük bir oturma odası, çift tezgâhlı bir mutfak, masanın bulunduğu küçük bir alan ve tahminen banyo ile yatak odasına uzanan bir koridordan oluşan küçük bir daireydi. Yine de oturma odasındaki birkaç pencere ve en ucundaki balkon, evi havadar ve aydınlık kılıyordu.

Ayrıca evin her köşesi ıvır zıvırla doluydu. Emily ve ben küçükken, annemiz bize geceleri gizlice insanların evlerine girip çocukların oyuncaklarıyla oynayan, dolaplardan yiyecekleri, raflardan tencereleri çıkarıp etrafı dağıtan yaramaz bir hayaletin hikâyesini okurdu. Ev halkı uyanınca hayalet ortadan kaybolur, dağıttığı her şeyi de onlar toplamak zorunda kalırdı.

Hazel'ın evi bana bu hikâyeyi hatırlatmıştı. Gerçi ev dağınıktan ziyade *tıklım tıkıştı*. Orta sehpanın üstü kitaplarla doluydu. Yerde bir yığın renkli karton vardı. Katlanmış kıyafetler sandalyelerin üzerinde duruyordu ve dolap kapaklarından birine yaslanmış, kirli çamaşırlarla dolu bir sepet vardı. Birçok insan burasının *yaşanmışlığı olduğunu* söylerdi ama bu manzara beynimin düzen isteyen bölümünü sızlatıyordu.

Hazel'ın, üzerinde şortu ve tek omzundan düşerek kırmızı sutyen askısını ortaya çıkaran soluk sarı tişörtüyle mutfağa doğru yürümesini izledim. Saçları yine tepesinde koca bir topuz hâlindeydi ve çıplak ayaklarındaki her bir tırnak farklı bir renge boyanmıştı.

Ayaklarına baktığımı fark etti.

Alaycı bir gülümsemeyle, "Annemin sevgilisi bir ayak hastalıkları uzmanı," dedi. "İstersen sizi tanıştırabilirim."

"Sadece sanat eserine bakıyordum."

"Kararsız bir tipim." Ayak parmaklarını oynattı. "Renkleri Winnie seçti."

Çevreme baktım ve o evde yaşayan ikinci bir kişiye ait bir iz aradım. Emily, Hazel'ın yalnız yaşadığını ima etmişti. "Winnie?"

"Labradoodle cinsi köpeğim." Hazel buzdolabının kapağını açtı ve eğilerek bira aramaya başladı. Poposuna baktığımı fark ettiğim anda bakışlarımı tavana çevirdim. "Papağanımın adı

Votka." Sesi buzdolabının içinden yankılanıyordu. "Tavşanımın adı Janis Hoplin." Omzunun üzerinden bana baktı. "Janis erkeklerin yanında çıldırıyor. Bilirsin, onları fikfiklemeye çalışıyor."

Fikfiklemek mi? Etrafa bakındım. "Bu biraz... hımm."

Demek bir köpeği, bir tavşanı ve bir papağanı vardı.

"Ha bir de yeni balığım Daniel Craig var!" Tek elinde iki şişe Lagunita ile dolabı kapattı, duvara monte edilmiş pirinçten bıyık figürüyle biraları açtı ve birini bana uzattı. "Gözünü korkutmak istemediğim için onları anneme götürdüm."

"Teşekkürler." Şişeleri tokuşturduk, birer yudum aldık ve Hazel bana konuşma sırası bendeymiş gibi bakmaya başladı. Genelde muhabbet etmekte zorlanmam ama Hazel'ın yanında rahat olamamaktan ziyade, o gevezelik ederken ikimizin de daha çok eğlendiği hissine kapılıyordum. Ağzımdaki yudumu yutup üstdudağıma bulaşan birayı sildim. "Hayvanları seviyorsun, öyle mi?"

"Bir şeylere bakım vermekten hoşlanıyorum. Yemin ederim on yedi tane filan çocuğum olsa benden mutlusu olmaz."

Öylece kaldım. Ciddi olup olmadığını anlayamamıştım.

Dudağının kenarı keyifle yukarı kıvrıldı. "Gördün mü? Bende sevgili kumaşı olmadığını söylemiştim. Bunu bütün ilk randevularımda dile getiririm. Bu bir randevu olduğundan değil. Yani o şekilde bir randevu değil. Aslında on yedi çocuk da istemiyorum. Belki üç. Bakacak maddi gücüm olursa tabii." Konuşmayı sürdürmek için her yolu deniyor oluşundan keyif almaya başlamıştım ki düşünceli bir ifadeyle dudağını ısırdı. "Genelde Dave ve Emily tam da bu noktada çenemi kapamamı söylerler. Yemeğe gelmene çok sevindim." Kısa bir sessizlik oldu. "Bir şey söylesene."

"Balığının adını Daniel Craig koydun demek."

Gerçekten dinlediğimi fark ettiği için sevinmiş görünüyordu. "Evet!"

Bir süre daha sustu ve topuzundan ayrılıp yüzüne düşen bir saç tutamını geriye doğru attı. Saçlarının da tıpkı kendisi gibi asi olmasından hoşlanmam garip bir şey miydi?

Zihnimde dolaşan düşünceler dışında söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak bir süre düşündüm. Ancak başarılı olamadım çünkü ağzımdan çıkan şey şu oldu: "Yaz tatili sana iyi gelmiş."

Biraz rahatladı ve bakışlarını giydiği şorta yöneltti. "Birkaç gün boyunca alarm olmadan uyanabilmenin nasıl mucizeler yarattığını görsen şaşarsın."

Sadece *alarm* kelimesini duymak bile zihnimde alarm sesimin yankılanmasına sebep olmuştu. "Hoş bir şey olmalı. Bana kalsa asla saat ondan önce uyanmam."

"Aynen ama Google'da yazanlara göre çok başarılı bir fizyoterapi merkeziniz var ve," bir el hareketiyle kabaca üst bedenimi işaret etti, "her sabah aynada bu manzarayla karşılaşıyorsun. Bence uyanmaya değer."

Hangisi daha tuhaf gelmişti bilmiyorum: Hazel'ı bilgisayar kullanırken hayal etmek mi yoksa Google'da adımı arattığını duymak mı? "Beni mi Googleladın?"

"Üff. Hemen koltukların kabarmasın. O sırada yaptığım diğer Google aramaları arasında etli börek tarifi ve tavuk kümesi de vardı."

Yüzümdeki sorgulayıcı ifadeyi görünce açıkladı, "Aslında kümes meselesi gayet kendini açıklıyor bence. Sürprizi kaçırmak istemem ama seksen metre karelik bir apartman dairesi, tavuk yetiştirmeye pek müsait değilmiş maalesef." Dramatik bir edayla başparmağını aşağı çevirdi. "Etli börek meselesine gelince, bugün için şöyle güzel bir yemek hazırlamak istemiştim ama sonra ne kadar tembel ve aynı zamanda da berbat bir aşçı olduğumu hatırladım. O yüzden sandviç yiyeceğiz. Sürpriz!"

Hazel'ın yanında olmak, küçük bir kasırgayla aynı odada olmaya benziyordu. "Sorun değil. Sandviç severim."

"Fıstık ezmeli ve reçelli." Bir çizgi film karakteri gibi ağzını şapırdattı.

Dayanamayıp güldüm ve sanki küçük bir köpek yavrusuymuşçasına saçlarını karıştırmak istedim.

Mutfağa geri döndü ve malzemelerle dolu bir tepsi çıkardı. Tepside içlerinde mısır nişastası da bulunan birkaç kâse dolusu yemeklik malzeme ve birkaç şişe gıda boyası vardı.

Omzunun üzerinden tepsiye bakarak, "Daha önce hiç bu malzemelerle fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapmamıştım," dedim.

Hazel yüzünü bana döndüğünde, cildinin yakından bakınca bile ne kadar kusursuz olduğunu fark ettim. Tabby'yle görüşmeye başladığımızdan beri böyle –saçlar, ruj ve kıyafetler gibi– şeyleri fark etmeye başlamıştım çünkü o hep bunlara dikkat çekerdi. Ve böyle detayların farkında olduğumdan beri o kadar nadir makyajsız bir kadın yüzü görüyordum ki Hazel'ın o yuvarlak hatlı, pürüzsüz çenesini biraz daha seyretmek istedim.

"Bunlar sandviçler için değil," dedi. "Oyun hamuru yapacağız."

"Sen..." Ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. O âna dek ne yapacağımıza dair herhangi bir fikrim yoktu ve görünene göre tabii ki sanatsal bir proje yapacaktık. "Bu bir oyun buluşması mı?"

Gülerek başını salladı. "Evet ama biralı versiyonu." Tepsiyi elime tutuşturdu ve bir baş hareketiyle onu içeri götürmemi işaret etti. "Ama cidden, eğlenceli bir aktivite gibi duruyor. Ve bunu yirmi sekiz tane üçüncü sınıf öğrencisinin önünde yapmadan önce bir denemek istedim."

Hazel sandviçlerimizi getirdi ve birlikte kâselerce, rengârenk oyun hamuru yaptık. Hazel'ın yüzüne bulaşan yeşil boyayı işaret ettiğimde uzanıp yeşil boyaya bulanmış avcunu suratıma yapıştırdı.

"Sana çok eğleneceğini söylemiştim," dedi.

"Hayır söylememiştin." Bozulmuş gibi yaparak bana baktığında, "Ama haklısın," diye ekledim. "En az on... hatta yirmi yıldır oyun hamuru yapmamıştım."

Telefonum Tabby'nin mesaj sesiyle çaldı ve belli belirsiz özür dileyerek hamurlu ellerimle telefonu cebimden çıkardım.

Bu gece gelemeyeceğim. Trish yine mesaiye kalmamı istedi ve tüm hayallerimi yıktı. Bütün gün aletini düşünmüştüm. Ve bütün günü üzerinde geçirmeyi...

Ekrana baktım ve bir karışıklık olduğunu düşünerek mesajı gönderenin Tabby olup olmadığını kontrol ettim. Mesaj Tabby'dendi.

Ama bugün pazardı.

Tabby yanıma gelmeyi mi planlıyordu? Cuma günü beni ektiği için bugün gelip durumu telafi edecek... ve pazartesi işe gitmeyecek miydi?

Yaşadığım kafa karışıklığı yavaşça yerini korkuya bıraktı ve kanımın çekildiğini hissettim. Hem o gece Portland'a gelmek gibi bir planı olmadığından emindim hem de daha önce benimle bu kadar erotik bir dille konuşmamıştı.

Elimdeki hamuru temizledim ve titreyen ellerle cevap yazdım:

Portland'a gelmeyi planladığını bilmiyordum.

Cevap yazdığını gösteren üç nokta belirdi... ve kayboldu. Sonra tekrar belirdi ve tekrar kayboldu. Hazel'ın, elindeki mavi oyun hamurunu yoğururken ara ara bana baktığının bilincinde olarak gözlerimi ekrandan ayırmadan bekledim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sakince.

"Evet, sadece... Tabby'den garip bir mesaj geldi de."

"Garip derken?"

Hazel'a baktım. Normalde böyle durumlarda renk vermezdim ama Hazel'ın suratındaki ifadeye bakılırsa yumruk yemiş gibi görünüyordum. "Sanırım... başkasına atacağı bir mesajı yanlışlıkla bana gönderdi."

Kahverengi gözleri kocaman açıldı ve topuzundan ayrılıp yüzüne düşerek yanağındaki mor boya parçasına yapışan saç tutamını mavi-yeşil parmağıyla geriye attı. "Nasıl yani, mesajı başka bir *adama* mı gönderecekti diyorsun?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Peşin hükümlü olmak istemiyorum ama... sanırım öyle."

"Ve sanırım gelen mesaj, 'Bir fincan şeker rica edebilir miyim?' tarzı bir şey değildi?"

"Hayır."

Sustu ve sonra boğazından boğuluyormuş gibi bir ses yükseldi. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Dilimin ucuna gelen korkunç cümleleri yutuyorum."

Sormama gerek bile yoktu. "İsmi Tabitha olan birinden de işleri tıpkı böyle batırması mı beklenirdi?"

Suçlayıcı bir şekilde parmağını bana doğrulttu. "Ben öyle bir şey demedim, *sen* dedin!"

Nabzım isterik bir şekilde kulaklarımda atarken gülümsedim. "Aklından geçen her şey yüzüne yansıyor."

Hâlâ cevap gelmemişti ve her geçen saniye düşüncelerim daha da karanlık bir hâl alıyordu. Gerçekten de o mesajı başkasına mı yazmıştı? Bu sessizliğin başka bir açıklaması olabilir miydi? Bu düşünce, Hazel'ın dağınık oturma odasının zeminine kusma isteği yaratıyordu.

Hazel elindeki hamuru bir kâseye koydu ve ıslak mendille ellerini temizledi. Nasıl göründüğümü merak ediyordum: Suratında kocaman, yeşil bir el izi olan, afallamış bir adam.

"Ne zamandır berabersiniz?" diye sordu.

İlişkimizin kısa bir özeti gözlerimin önünden geçti: Tabby ile Seattle'daki bir Mariners maçında tanışmamız, ikimizin de Portlandlı olduğunu fark edişimiz, birlikte akşam yemeği yedikten sonra bana gidişimiz. İlk geceden sevişmemiz ve ona karşı, doğru kişi olabileceğine dair içimde yeşeren hisler. Onu ailemle

tanıştırışım ve sonrasında, maalesef, taşınmasına yardım edişim. Ve L.A.'e taşınmasının ilişkimizi asla değiştirmeyeceğine dair verdiği o sözler. "İki yıl."

Hazel irkildi. "Bizim yaşlarımız için bu *berbat* bir süre. En çekici yıllarının ikisi boşa gitti. *Ölü yatırım.*" Doğru düzgün dinlemiyordum bile ama Hazel bunun farkında değildi. Belli ki Hazel'ın gevezelik treni bir kez yola çıktı mı, tümüyle raydan çıkana kadar hiçbir durakta durmuyordu. "Hele ki birlikte yaşıyorsanız ya da nişanlıysanız. Unut gitsin! O zamana kadar hayatlarınız artık iç içe geçmiş oluyor ve sonra ne yapmak gerekiyor? Evlenmek mi? Yani, genel konuşuyorum tabii ama senin durumunda belli ki evlenemiyorsunuz. Yani biliyorsun, eğer seni aldatıyorsa..." Eliyle ağzını kapatıp mırıldandı, "Kusura bakma. Bu da benim lanetim."

Kucağımdaki telefonun ekranı gelen mesajla aydınlandı.

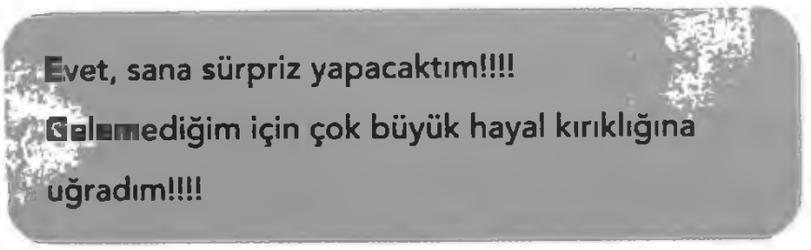

İnleyerek suratımı ovuşturdum. Gelen cevap çok daha kötü hissetmeme neden olmuştu. Açık açık yalan söylüyordu, değil mi? Olan şey buydu? Tek bir ünlem işareti coşkuyu simgeler. Dört tanesi ise telaşı. Damarlarımın içinde çok hızlı giden, freni tutmayan bir araba dolaşıyordu.

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldandım.

Hazel'ın emekleyerek bana doğru gediğini hissettim ve gözlerimi açtığımda onu yanımda bağdaş kurmuş vaziyette, yerdeki oyun hamuru karmaşasına bakarken buldum. Bunu neden yaptım bilmiyorum –sonuçta onu doğru dürüst tanımıyordum bile– ama hiçbir şey söylemeden telefonumu ona uzattım. Sanırım birinin daha mesajları görmesine ve durumu yanlış anlamadığımı söylemesine ihtiyacım vardı.

Bu defa inleme sırası Hazel'daydı. "Çok üzgünüm, Josh."

Telefonu geri aldım ve arkamızdaki kanepeye fırlattım. "Sorun yok. Yani, yanlış anlamış da olabilirim."

Yarım ağızla, "Evet. Kesinlikle. Büyük ihtimalle öyle olmuştur," diye onayladı.

Yavaş ve kontrollü bir nefes verdim. "Onu yarın arayacağım."

"Eğer gerekirse, onu şimdi de arayabilirsin. Senin yerinde olsam kafayı yerdim. Rahat konuşman için odadan çıkabilirim."

Başımı salladım ve "Bu gece biraz düşünmeye ihtiyacım var," dedim. "Önce ona ne soracağıma karar vermeliyim."

Hazel düşüncelere dalmış, yanımda öylece oturuyordu. Sokakta akan trafiğin sesini duyabiliyordum. Hazel'ın buzdolabı, sanki titriyormuşçasına on dakikada bir tangırdıyordu. Her tırnağı farklı renge boyalı ayaklarına baktım ve sol ayağının yan tarafında küçücük bir çiçek dövmesi olduğunu fark ettim.

"Böyle zamanlarda izlediğin bir film var mı?" diye sordu.

Anladığımdan emin değildim. "Ne?"

Hazel bana baktı ve "Benimkisi *Yaratık*," dedi. "İlki değil ama, Vasques, Hicks ve Hudson'ın olduğu ikinci film. Sigourney Weaver aşırı havalı. Tam bir savaşçı, bir koruyucu anne, bir asker ve seksi bir *canavar*. Onu hiç düşünmeden yatağa atardım. Bir kadının elimizden her işin kolayca gelebileceğini gösterdiği bir filmi ondan önce hiç izlememiştim."

Kahverenginin sıradışı bir tonundaki gözlerini gözlerime sabitlemesine izin verdim, hipnotize olmuş gibiydim. "Kulağa harika geliyor."

"Bill Paxton'ın öldüğüne hâlâ inanamıyorum," dedi usulca.

Tabitha'yla aramızdaki şey bitmişti. Nasıl hissetmem gerektiğinden bile emin değildim. Bir yandan üzgün ve uyuşmuş, öte yandansa rahatlamış gibiydim. "Aynen."

Hazel'ın bakışları yumuşadı ve sonunda gözlerinin tam olarak ne rengi olduğunu anladım: Viski.

Çok nazik bir şekilde sordu, "*Yaratık*'ı izlemek ister misin?"

BEŞ

HAZEL

Josh'ın *Yaratık* filmini hiç izlememiş olmasını bağışlayabilirdim – sonuçta kimse kusursuz değildir. Ayrıca hakkını da yememek lazım, açılıştaki rüya sahnesinde Ripley'nin içinden bir yaratığın çıkışını izlerken korkmamış gibi davranmak için de çok çaba sarf etmişti. Bu sahneyi bile ürkütücü bulduysa, Hudson, Hicks ve Vasquez'in koridordaki kozalanmış kolonicilerle karşılaştıkları sahneyi gördüğünde nasıl tepki vereceğini çok merak ediyordum doğrusu. Baaam! Yaratıklar her yerde!

Her ne kadar Josh bunun gelmiş geçmiş en iyi film olduğu konusunda bana katılmasa da, "Oyun bitti dostum, oyun bitti," ve "Çoğunlukla gece geliyorlar. Çoğunlukla," repliklerini kullanmaya daha gitmeden başlamıştı bile. Görünen o ki kitleleri etkilemekte gayet başarılıydım.

Sonraki sabah bir süre Winnie'yle parkta zaman geçirdim. Winnie çimenlerin üzerinde yayılırken, ben de Josh Im'i bu kadar çekici bulmamın sebebini merak ederek gökyüzünü izleyip hayvan şeklinde bulutlar bulmaya çalıştım. Mesele sadece yakışıklı olması değildi. Mesele sadece kibar biri olması da değildi. Beni asıl etkileyen, benim kaotik doğamı tıpkı yerçekimi gibi

kendine çeken sakin yapısıydı. Ne zaman göz göze gelsek –kusmukla dolu o ilk geceden bugüne dek– içimde bir fısıltı yankılanıyordu: *Ben, güvenli alanını bulmuş bir uyduyum.*

Arkadaşça buluşmamızdan birkaç gün sonra, Josh'ı bir dondurma molasına çıkarmak için işyerinden kaçırdım. Bunun bir sebebi yazın her öğle yemeğimde dondurma yemek istiyor oluşum, bir diğeri ise Josh'ın Tabby'den gelen mesajları okurken yüzünde beliren ifadenin bir türlü aklımdan çıkmamasıydı. Tam anlamıyla tekme yemiş gibiydi. Bana son gelişmeleri aktarmasını, aralarında neler olduğunu anlatmasını bekliyordum ama evimdeyken benimle yaptığı paylaşıma rağmen, şimdi tekrar o soğukkanlı, nüktedan hâline geri dönmüş gibiydi.

Emily'ye mesajlardan söz etmeye çekiniyordum çünkü onun Tabitha Hanım'dan hiç hoşlanmadığını açıkça görebiliyordum ve dik kafalı kız kardeşinin bu konuda ona ne hissetmesi gerektiğini söylemesinin Josh'ın en son ihtiyacı olan şey olduğunun da farkındaydım. Cesaretimi toplayıp Josh'a kendim sormaya karar verdim.

"Eee?" Külahımın üzerinden ona gülümsedim.

Ne diyeceğimi çok iyi bildiğinden, boş gözlerle suratıma bakmayı sürdürdü.

Aklımdan geçenleri yüzümden okumak çok kolay olmalıydı çünkü Josh söylediğim hiçbir şeye şaşırmıyor gibiydi. "Çaktırmadan kendimi senin hayatına sokuyor olmamı seviyor musun yoksa bundan nefret mi ediyorsun?"

Neneli dondurmasından bir ısırık alıp yuttu. "Bu konuda kararsızlığımı koruyorum."

"Yine de buradasın." Elimle mekânın bahçesindeki masamızı ve üzerindeki güzellikleri işaret ettim: onun çocuk boy dondurma kâsesini ve benim devasa külahımdan süzülen, iki top dondurmamı. "Verdiğin şahane molanın tadını çıkarıyorsun."

John bir kaşını kaldırdı. "Dondurmaya hayır diyemezdim."

Ağırbaşlı bir şekilde başımı sallayarak onayladım. "Eh, ne olursa olsun, senden hoşlanıyorum, Jimin."

"Biliyorum."

"Ve asla sevgili olmayacağın ama çok yakında en yakın arkadaşın olacak bir kadın olarak sana, hain bir sürtük olma ihtimali bu kadar yüksek bir kadınla birlikte olmandan hiç hoşlanmadığımı söylediğimde, bunun altında başka bir niyet aramanı istemiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Doğrudan konuya girelim o zaman."

"Aaa!" Heyecanla bacağıma vurdum. "Bu beklediğimden kolay oldu. Demek istediğim," kibarca boğazımı temizledim, "pazar gününden sonra Tabby'yle konuştunuz mu?"

"Kovalamaca oynar gibi birbirimize cevapsız aramalar bırakıp durduk." Tekrar önündeki kâseye odaklanıp kaşığıyla oynamaya başlamadan önce tedbirli gözlerle bana baktı. "Ve evet, aynı saat diliminde yaşadığımızı düşününce bunun tuhaf olduğunun farkındayım. Belli ki bu konuşmadan kaçmaya çalışıyor. Ve galiba ben de."

Bir dakika. O garip mesajın üzerinden beş gün geçmesine rağmen hâlâ konuşmamışlar mıydı yani? Ben olsam pimi çekilmiş bir el bombası gibi olurdum. Tamam, belki ben bir şeyleri gereğinden fazla abartmaya meyilli biri olabilirdim – ama ihanete uğramış olma ihtimalin varken durumu BİR AN ÖNCE netleştirmeden nasıl durabiliyordu ki?

"İçiniz mi çürümüş sizin?"

Hiç tereddüt etmeden, "Mümkün," diye cevapladı.

"Neden L.A.'e gidip bu konuyu yüz yüze halletmiyorsun?"

Elindeki küçük kaşığı boş kâsenin içine bırakıp gözlerime baktı. "Benim kafama takılan asıl mesele de bu. O buraya dönmeyecek. Bunu artık anladım. Eğer bu meseleyi çözersek, ya benim L.A.'e taşınmam gerekecek..."

"İğrenç." Yüzümü buruşturdum.

"Aynen öyle, ya da o ve ben... ne yapacağız? Sonsuza dek uzak mesafe ilişkisi mi yaşayacağız?"

"Eğer bunu yapmaya karar verirseniz, o kadar çok telefon

seksi yapmanız gerekecek ki tenisçi dirseğine yakalanacaksın." Külahımdan süzülen çikolatalı dondurmayı yaladım ve ekledim, "Fizyoterapist olduğun için şanslısın."

Josh ruhsuz bir suratla bana bakıyordu.

"Belki ikiniz için de daha cazip bir şehirde iş bulur..."

Kafasını salladı. "Burada kurulu bir işim var, Haze."

"*Ya da,*" yakın arkadaşmışız gibi ismimi kısaltmasından dolayı duyduğum keyif içimi kaplarken devam ettim, "L.A.'in ona göre olmadığına karar verebilir. Coğrafya sadece basit bir unsur, eğer ilişkinizde mutluysanız bunun aranıza girmesine izin vermemelisiniz."

Josh gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "*Hain bir sürtükle* beraber olmamı istemediğini sanıyordum."

"İstemiyorum tabii. Ama onun seni aldattığından emin miyiz?" Dondurmamı yaladım. "Onunla daha *konuşmadın.*"

Boşalan kâsesini çöpe atmak için homurdanarak ayaklandı. "İşe dönmem lazım."

Elimde külahımla ayağa kalktım ve peşine takıldım. O kadar katı ve asker gibi yürüyordu ki yetişmek için koşmam gerekiyordu. Dondurma toplarımdan biri üzücü bir şekilde yere düştü. Kederli gözlerle yerdeki dondurmaya baktım.

"Sanırım onu yerden alıp külaha geri koyup koyamayacağını düşünüyorsun." Elini kolumun üzerine koydu. "Bunu yapma."

Yerdeki çikolatalı ve fıstık ezmeli dondurma topu erimeye başladığında ağlamaklı bir şekilde sızlandım. "O kadar lezzetliydi ki... Bu kadar kızgın ve hızlı yürüdüğün için oldu!"

Eli hâlâ kolumdaydı. Dudak bükerek ona baktım ve zihninde Tabby'yle ilgili parçalardan oluşan bir Tetris oyunu döndüğünü fark ettim.

"L.A.'e gitmelisin," dedim. "İster meseleyi çözmek için olsun ister ayrılmak için, hiç fark etmez. Bunu telefonda yapamazsın, mesajla da kesinlikle olmaz."

"Zach ve Emily daha mesaj olayını bile bilmedikleri hâlde ondan ayrılmam gerektiğini düşünüyorlar." Elini çekti. "Annem ve

babam da ondan hoşlanmıyor. En azından onun hain bir sürtük olmama ihtimaline bir şans verdiğin için teşekkür ederim." Duraksadı. "Ama öyle olduğundan endişeleniyorum."

"Onu neden sevmiyorlar?" diye sordum.

Duruşunu dikleştirdi ve tekrar yürümeye başladı. Erimekte olan dondurmama abartılı bir şekilde veda ettikten sonra arkasından gönülsüzce yürümeye devam ettim. "Birbirlerini pek tanıdıkları söylenemez."

"Bu nasıl olabilir ki? İki yıldır berabersiniz!"

"Doğrusu Tabby, Umma* ile –yani annemle– ilişki kurmak için pek zahmete girmedi. Ve babam da herkese karşı sessiz bir adamdır ama Tabby'nin babamla diyalog kurmayı bir kez olsun denediğini sanmıyorum. Bu, özellikle de ailem için büyük bir problem."

Telefonu öttü ve bunun Tabby'nin mesaj tonu olduğunu hatırladım. Ceplerini kurcalayıp telefonu çıkardı. Mesajı birkaç kez okuduktan sonra bana döndü.

İşlere biraz ara verip L.A.'e gelebilir misin? Ben bir türlü gelemiyorum ama seni görmek istiyorum.

"Görünen o ki, bu konuda Tabby'yle aynı fikirdesiniz," dedi ve mesajı gösterdi.

Josh'ın ofisine gidişini izlerken içimde ona kol kanat germe isteği vardı. Tıpkı bir sporcu gibi kaslı ve biçimli bir bedene sahipti ama bir yerlerde, belki ensesinde veya başının öne doğru hafifçe eğilişinde savunmasız, incinebilir bir yan vardı. Henüz bir haftadır arkadaştık ama kalbinin kırılmasını istemiyordum. Ayrıca onun yaptığı gibi bir yandan beni küçük görürmüş gibi davranıp bir yandan da aslında benimle çok eğlenen birini bulamayacağımı biliyordum.

* (Kor.) Anne –*çn*

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, eve döndüğümde Winnie'nin içeride deliler gibi havladığını duydum. Panikle içeri girdiğimde ayağım sırılsıklam oldu. Derin bir iç çektim ve evimi su bastığını fark ettim. Ayağımın altındaki halı sırılsıklamdı. Winnie yatak odamda havlıyordu ve onun bağırışları arasında derinlerde bir yerlerden bir su sesi geliyordu: Akan su coşkuyla evi ele geçiriyordu. Borulardan biri patlamış olmalıydı çünkü oturma odamdan mutfağa, koridor dahil her yer sularla kaplıydı. Islak zeminde yürüyerek suyun kaynağını bulmaya çalıştım ve sonunda banyo lavobosuna ulaştım.

Winnie güvenli adasında, yatağımda dikilmiş bana bağırıyordu. Votka beni gördüğü gibi tüneğinde öfkeyle ciyaklamaya başladı, Janis de kafesinin içinde deli gibi zıplayıp duruyordu. Bir sitcom sahnesinde gibiydik. Gülmeye başladım ama gülüşüm çok geçmeden yerini sızlanmaya bıraktı.

Vanayı kapamak için birkaç kez çevirmek yeterliydi ama olan olmuştu. Suyun ortasına çöktüm ve banyo kapısından dışarı baktım. Halılar mahvolmuştu. Büyük ihtimalle mobilyalar da öyle. Salonun zeminindeki kâğıt yığınları kullanılamaz hâle gelmişti. Kitaplar, giysiler, ayakkabılar, köpeğimin oyuncakları, her şey...

Birkaç dakika boyunca öylece kaldım. Zihnimde tek bir şey yankılanıyordu.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Böyle durumlarda yetişkin olmaktan nefret ediyordum. Bu benim suçum değildi ama evsahibim kafayı yiyecekti ve özür dilememek için çok çaba sarf etmem gerekeceğini biliyordum. Bunun için Winnie ya da Janis'i suçlayacaktı çünkü hayvan beslememe izin vermesi için bile çok dil dökmem gerekmişti. (Tabii gerçek anlamıyla dilimi kullanmamıştım, böylesi iğrenç olurdu!) Hayvanlarımla birlikte kalabileceğim bir yer bulmak zorundaydım ve çoğu otel hayvan kabul etmiyordu. Köpeğim, kuşum,

tavşanım ve *muhtemelen kalıcı olan Glenn* ile annemin küçücük evine sığabilmemiz de imkânsızdı. Emily'nin evinde fazladan bir oda vardı ama onun da evi o kadar temizdi ki sadece yemeğe gittiğim zamanlarda bile geriliyordum.

Ayağa kalktım ve mutfak tezgâhındaki çantamdan telefonumu alarak evsahibimi aradım. Benden hemen önce alt komşum arayarak tavanının damlattığını söylemişti ve kötü haberi ilk benden duymadığı için biraz rahatlamıştım. Durum düzelene kadar benden kira almayacağını söyledi; sigortamın da her şeyi eski hâline getirmek için yeterli olduğunu biliyordum. Bu rahatlatıcıydı ama hâlâ eşyalarımı toplamak ve bu süreçte kalabileceğim bir yer bulmak zorunda olmaktan nefret ediyordum.

Annemin Janis, Votka ve Daniel'ı alabileceğini biliyordum. Ama Winnie benimle kalmalıydı. Elime geçen her şeyi birkaç valize doldurdum ve bütün hayvan ailemi arabaya soktuktan sonra şoför koltuğuna oturdum. Daniel bardak tutucumdaki bardağın içinde sevimli bir şekilde yüzüyordu. Votka arka koltukta nefes almaksızın *kurabiye* diye bağırıp duruyordu. Winnie beni teselli etmek istercesine kulağımı yalarken, Janis'in kafesteki gazete parçasını kazmaya çalıştığını duyabiliyordum.

"Artık evsiziz, millet."

Winnie yüzüme sanki durumu abartıyormuşum gibi bakınca, acımı paylaşabilmek için Emily'yi aradım.

"*Su mu bastı*? Ciddi misin?"

Dudağım aşağı doğru sarktı, çeneme kadar indi ve birden mahvolan sanat projelerimden ve halımdan ve en sevdiğim mavi espadrillerimden ve haftalarca kuşum ve tavşanımdan ayrı yaşayacağımdan ve o evi çok sevdiğimden çünkü evimin aydınlık olduğundan ve komşum sık sık pasta yaptığı için evimin çok güzel koktuğundan söz ederek ağlamaya başladım.

"*Hazel, sus artık,*" diye bağırdı Emily. "Sana diyorum. Josh'ın evinde kalabilirsin sanırım."

Burnumu çektim. "Eğer Josh da senin gibi bütün gün çamaşır yıkayıp ev süpüren bir tipse, beni uykumda öldürür."

"Birkaç haftalığına L.A.'de olacak."

Duraksadım. Demek biletini almıştı bile. Onun adına hem seviniyor hem de üzülüyordum. Henüz Josh'la pek yakın olmadığımız ve Tabitha'yı da hiç tanımadığım hâlde, onun daha iyi bir sevgiliyi hak ettiğini düşünüyordum.

"Dur hemen onu da konuşmaya alayım." Emily itiraz etmeme fırsat tanımadan ortadan kayboldu ve birkaç saniye sonra geri dönerek hepimizin hatta olup olmadığını sordu.

"Buradayım." Josh'ın sesi yorgun ve bıkkın geliyordu, bu onun her zamanki bezginliği miydi yoksa mutsuz muydu –yoksa her ikisi birden mi– anlayamıyordum.

"Şöyle ki, Hazel'ın evini su bastı," diye başladı Emily.

Josh bir anda canlanarak, "Ne, gerçekten mi?!" diye sordu. "Az önce biz dışarıdayken mi olmuş?"

"Siz az önce birlikte miydiniz?" diye sordu Emily.

Sesindeki rahatsız edici meraklı tınıyı duymazdan gelerek açıklamaya koyuldum, "Boru patlamış. Her yer ıslanmış. Normalde bu cümleden sonra bir sürü cinsel içerikli şaka yapardım ama maalesef durum ciddi." Anahtarlarımla oynayıp duruyordum. "En az üç hafta evimde kalamayacağım."

Emily araya girdi: "Josh, uzun vadeli bir çözüm bulana kadar sende kalabilir diye düşündüm. Sonuçta sen evde olmayacaksın ve bayağı da yerin var. Dağınıklığını misafir odasıyla kısıtlı tutacaktır."

"Öyle mi yapacakmışım?" Emily bu söylediğine kendisi inanıyor muydu acaba?

"Hayvanlar gelemez," dedi Josh.

"Winnie de mi?" diye karşılık verdim. "Kiranı ben öderim."

"Tuvalet eğitimi var mı?"

Bozulmuş bir şekilde elimi göğsüme bastırdım. "Kusura bakmayın, bayım ama çocuğum her açıdan kusursuzdur."

Josh alaycı bir tavırla güldü. "Peki madem."

"Gerçekten mi?" Oturduğum yerde keyifle dans ettim. "Josh, sen harikasın."

"Neyse ne."

Ses tonu kalbimi sızlatmıştı. "Sesin çok kötü geliyor, en yakın arkadaşım."

"Senin en yakın arkadaşın *benim*," diye hatırlattı Emily.

Sululuk yapmadan duramıyordum. "Başından beri planım, ikinizin benim sevgim için kavga ettiğinizi görebilmekti."

Josh iç çekti. "Ben şimdi kapatıyorum. İşteyim ve saat yedide L.A.'e doğru yola çıkacağım. Emily sana yedek anahtarları verir."

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Hey," dedi Emily, "neden kötü olsun ki?"

Aklıma gelen ilk yalanı söyleyiverdim. "Bağırsakları bozulmuştu da."

Josh telefonun diğer ucundan homurdandı. "İyiyim ben." Biraz duraksadıktan sonra daha nazik bir tonla devam etti, "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ararsın, Hazel."

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Teşekkürler, Josh."

Başka bir şey söylemeden konuşmadan ayrıldı.

Emily tek kelime etmiyordu.

"Alo?"

Boğazını temizledi. "Buradayım."

"Anahtarları almak için uğrayabilir miyim? Evinde kalmama izin vermesi ne kadar kibar bir davranış, ben..."

"Josh'la aranızda neler oluyor?"

Elimle *mola* işareti yaptım ama Emily bunu göremedi tabii. "Hiçbir şey. Josh'la aramızda romantik bir şey yok. Sadece ondan çok ama çok hoşlanıyorum. Tam bir Hazel mıknatısı. Nüktedan hâllerini, iğnelemelerini ve beni anlayabiliyor oluşunu seviyorum. Sanırım gerçekten çok iyi iki arkadaş olacağız ve bu beni gerçekten çok mutlu ediyor."

"*Gerçekten* mi?" dedi ve sürekli gerçekten diyor oluşumla alay ettiğini anlamaya bile fırsat bulamadan cevap verdim:

"*Gerçekten*! Ciddiyim. Aramızda hiçbir çekim yok."

"Pekâlâ."

ALTI

JOSH

İki gün, iki uçuş ve üniversitedeki çaylakların yurt odalarında bile göremeyeceğiniz kadar dramadan sonra sonunda evimdeydim. Ve tabii ki kapı açılmıyordu.

Anahtarı delikten çıkarıp kilitle aynı seviyeye gelecek şekilde diz çöktüm. Bir yıl önce ön ve arka verandaları boyattıktan sonra kilitleri değiştirtmiştim ve ön kapımın neden sıkıştığını anlayamıyordum.

Kapıya daha yakından baktım ve bunun sebebinin birinin kapıyı zorlaması olabileceğini fark ettim.

Hazel.

Ayağa kalktım ve ne yapacağımı düşünerek saatime baktım. Kâbus gibi bir gün geçiriyordum ve kız kardeşimin evine gidip kanepesinde uyumam gerektiğini bilsem de o anda tek istediğim kıyafetlerimi çıkarıp kendi yatağıma yatmaktı. Saat gece ikiyi geçmişti ve bu da büyük ihtimalle Hazel'ın misafir odamda uyumakta olduğu anlamına geliyordu. İçeri girip yatsam ve olanları da ona sabah açıklasam ne olurdu ki?

Kararımı verdim, valizimi aldım ve merdivenlerden inerek arka bahçeye geçtim.

Sokak lambasının ışığı bu cepheye vurmuyordu ve evin bu tarafı gün ışığında bile ağaçların gölgesinde kalıyordu. Bu saatteyse arka bahçe zifiri karanlıktı. Telefonumu cebimden çıkarıp flaşını açtım ve kapıya kadar yürüdüm. Birkaç haftadır arka bahçenin kapısını hiç kullanmamıştım; kapı açılırken menteşeler gıcırdadı ve ıslak çimenlere basarak evin arka kapısına doğru attığım her adımda vıcık vıcık bir ses yankılandı. Şansıma bu kilitte sorun yoktu. Kapıyı sessizce açtım ve içeri girer girmez bir şeye takılıp yere kapaklandım. Bu, köşeye tehlikeli bir şekilde fırlatılmış ve halının üzerine dek uzanan en az altı çift ayakkabıdan sadece biriydi. Bıkkın ve bunu umursayamayacak kadar yorgun bir hâlde ayakkabıları tekmeleyerek yolumu açtım.

Duşumu sonra alsam da olurdu.

Odama doğru ilerlerken, bir cisim telefonun ışığıyla parıldadı. Bu, boş bir pizza kutusuna, bir avuç pizza kırıntısına ve bir lavabo dolusu bulaşığa ev sahipliği yapan mutfak tezgâhımın üzerindeki bir cips paketiydi. İçimde bir yer tezgâhı hemen temizlemek için yanıp tutuşuyordu ancak tam o esnada arkamdan gelen bir ses dikkatimi dağıttı. Arkama döndüm ve ellerimi tam zamanında havaya kaldırdım.

"Sikt–" Tüm bedenimi kaplayan bir acı dalgasıyla birlikte gözlerim kararırken ağzımdan sadece bu kadarı çıkabilmişti.

Kendime geldiğimde Hazel tepemde dikiliyordu. Çizgi filmlerden fırlamışa benziyordu; gözleri çılgın bir ifadeyle kocaman açılmış, elindeki şemsiyeyi tehditkâr bir şekilde sallayıp duruyordu. Üzerinde kolsuz bir tişört ve hayatımda gördüğüm en kısa şort vardı. Eğer o sırada onu öldürme isteğiyle yanıp tutuşuyor olmasaydım, bir süre öylece durup bu güzel manzaranın tadını çıkarırdım.

"Sen bana *şemsiyeyle* mi vurdun?"

"Hayır. Evet." Şemsiyeyi hızla yere attı. *"Neden gizli gizli kendi arka kapından girdin ki?"*

Hazel'ın sesi başımdaki acıyı daha da şiddetlendiriyordu. "Çünkü birileri ön kapının kilidini bozduğundan o kapıdan giremedim."

"Ah." Altdudağını ısırdı. "Aslında bozulmadı. Yani anahtarları içeride unutup çıkmıştım, sonra da kapıyı tel tokayla açmaya çalıştım. Yani aslında kilitte bir sorun yok, sadece tel tokam içinde kırıldı."

İki elini de beline koymuş, bana bakıyordu. Mesele şu ki, bu açıdan göğsü oldukça dikkat çekiciydi ve loş ışıkta bile kombiyi biraz daha açmam gerektiğini görebiliyordum. Hazel kesinlikle sutyen takmamıştı.

"Seni katilin teki sandım." Üzerime çıkmış, suratımı yalayan köpeğini işaret etti. "Winnie hırlamaya başladı ve sonra bir patırtı duydum. Beynini patlatıp bu tertemiz mutfak tezgâhının her bir yanını kana bulamadığım için şanslısın."

Gözlerimi kapadım. Belki uzun süre öyle kalırsam, gözümü tekrar açtığımda tüm bunların hiç yaşanmadığını görürdüm. Ama nerede bende o şans. "Şu anda evim, içinde bir rakun ailesi yaşıyormuş gibi görünüyor."

Hazel elini havada savuşturmadan önce bir anlığına da olsa utanmış göründü. Buzdolabına gidip buzluk bölümünü açtı. Buzluğa doğru eğildiği anda gözlerimi kaçırdım.

Elinde bir poşet dondurulmuş bezelyeyle, "Temizleyecektim," dedi. "Neden geldin ki?" Yere çöküp poşeti bana uzattı. "İşler yolunda gitmedi mi?"

"Yolunda gitmedi demek hafif kalır." Oturup buz gibi bezelyeleri şimdiden şişmeye başlamış olan alnıma koydum. Cehenneme gidip geldiğim bu yolculuğa da böyle bir final yakışırdı zaten. Tabby bir başkasıyla yatıp kalktığını ilk günden itiraf etmişti. Günün geri kalanını sahilde oturup okyanusu seyrederek ve biraz bile şaşırmamış olsam da, bu sorunu aşabileceğimiz konusundaki ısrarını düşünerek geçirmiştim. Ancak ikinci günümde o adamla yatmaya daha L.A.'e taşınmadan önce başladıklarını, L.A.'deki işi o adamın ayarladığını ve oraya sırf ona

daha yakın olmak için taşındığını anlatmıştı. Sonrasında ise her ikimizle de görüşmeye devam etmek istediğini söyleyerek üzerine tüy dikmişti.

Ve o ikinci gün hâlâ bitmemişti.

"Anlatmak ister misin?"

Tabitha'yla aramdaki şeyin bittiğini yeni yeni idrak edebiliyordum. Gözlerimi Hazel'ın omzundaki o tek bir çil tanesine dikerek öylece oturdum. Neden canım Tabby'yle olanları anlatmaktan çok, o çil tanesini ilk ne zaman fark ettiğini sormak istiyordu? Şokta mıydım? Yorgunluktan ya da açlıktan mıydı? Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim.

"İyiyim." Başımı eğip çoraplarıma baktım. Küçük ananaslar ve Dole Whip* resimleriyle süslü bu gri çoraplar Tabby'nin hediyesiydi. L.A.'e taşındıktan sonraki ilk ziyaretlerimden birinde beni Disneyland'e götürmüştü. Sırada beklerken, *Bu kadınla evleneceğim*, diye düşündüğümü hatırladım. Ne aptalmışım.

Birlikte iki yıl geçirmiştik –ki bu iki yılın yarısında o L.A.'deydi– ve şimdi çok kandırılmış ve acınası hissediyordum.

Hazel karanlık zeminde yanıma oturdu. "Anladığım kadarıyla ayrıldınız?"

"Evet." Bezelyeleri alnıma bastırarak Hazel'a baktım. "Görünen o ki, kendisi gerçekten de hain bir sürtükmüş."

Hazel'ın suratında aksi bir ifade belirdi.

"Üstelik taşınmadan önce bile."

Hazel öfkeyle homurdandı. "Ne? Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Daha L.A.'e taşınmadan önce onunla yatmaya başlamış. Sonra da ona daha yakın olabilmek için L.A.'e taşınmış."

"*Sikkafalıya* bak sen!"

"Ve işin en kötü tarafı onu özleyecek olmak da değil. En kötüsü, bu kadar aptal hissediyor olmak. Böyle kandırılmış olmak. Diğer adam bana dair her şeyi biliyorken, benim hiçbir şeyden

---

* Disney'e özgü, dondurmalı bir tatlı –*çn*

haberim olmaması." Bunun beni neden bu kadar çıldırttığını anlayacağına emin olarak Hazel'a döndüm ve ekledim, "Adamın adı da *Darby*."

"Adı Darby olan bir herifle mi yatıyormuş?"

İçimdeki öfke daha da harlandı. "Aynen."

Hazel kıkırdamaya başladı. "Tabby ve Darby. Disney karakteri bile olamayacak kadar saçma bir ikili."

Dayanamayıp güldüm. "İyi ama neden bana ondan söz etmedi? Neden benden gizledi?"

"Eh, tahminen kusursuz kelimesinin sözlük anlamı olduğun için seni kaybetmek istemedi." Duraksadı. "Tabii şu *Yaratık* meselesini saymazsak."

Saçları berbat bir şekilde tepesinde toplanmıştı. Yorgunluktan gözleri şiş şişti. Yine de bana, sanki aylardır görüşmemişiz gibi gülümseyerek bakıyordu. Hazel Bradford'un gülümsemediği bir an var mıydı acaba?

Suçlarcasına, "Bana kendimi iyi hissettirmeye çalışıyorsun," dedim.

"Tabii ki öyle. Bu hikâyedeki pislik sen değilsin."

"Bu doğru. Az önce suratımı dağıttığın için bu hikâyedeki pislik sensin."

"Suratının bir şeyi yok." Ayağa kalkıp elini uzattı. Kalkmama yardım etmesine izin verdim. Eliyle hafifçe göğsüme vurdu. "Ama peki ya kalbin, o nasıl?"

"İyileşecek."

Başıyla onayladı ve eğilip uykulu Winnie'yi okşadı. "Bir kadının tek başına olduğu bir eve bir daha sakın gizlice girme yoksa suratına şemsiyeyi böyle yersin."

"Burası *benim* evim, geri zekâlı."

"Geleceğine dair önceden mesaj atsaydın suratını dağıtmazdım, *geri zekâlı*." Misafir odasına doğru ilerledi. "Git biraz uyu. Yarın annemle mini golf oynayacağız."

• • •

O kadar yorgundum ki sabaha kadar deliksiz uyudum. Uyanıp mutfağa gittiğimde Hazel'ı üzerinde dizine dek uzanan baklava desenli çoraplar, bir şort, polo yaka bir tişört ve başında bir şapkayla karşımda gördüğümde uyumadan önceki son sözlerini hatırladım. Bu onun *Golfe Gidiş* kostümü olmalıydı. Mutfak önlüğümü üstüne geçirmiş, çevresini kaplayan siyah dumanın ortasında öylece duruyordu.

Bedeniyle olanları gizlemeye çalışarak, "Ocağına henüz alışamadım," diye açıklamada bulundu.

"Bildiğin gazlı ocak işte." Eğilip bir havlu aldım ve hâlâ dumanı tüten döküm tavayı ocağın üzerinden kaldırdım. Yanık pastırma kokusu şimdiden tişörtüme sinmişti. Arka bahçeye çıktım ve soğuması için tavayı üzeri boyalı beton verandaya bıraktım.

"Benim evimde de gazlı ocak var ama *böyle şeyler* yapmıyor."

"Ne gibi şeyler mesela?" dedim omzumun üzerinden. "Yangın çıkarmak gibi mi?"

"Bu kadar ısıtmıyor!"

Kapıyı arkamdan kapadım, havluyu tezgâhın üzerine fırlattım ve hasarı inceledim. Sanırım pankek yapmaya çalışmıştı. En azından tezgâhın altındaki dolabın kapağından süzülmekte olan krem rengi sıvıya bakınca aklıma gelen ilk ihtimal buydu. Yırtılarak açılmış bir paket un ve kilerimdeki hemen her şey tezgâhın üzerine saçılmıştı. *Her yer* bulaşık doluydu. Konuşmaya başlamadan önce derin ve sakinleştirici bir nefes aldım.

"Profesyonel tip bir ocak." Çöp kutusunu aldım ve tezgâhtaki yumurta kabuklarını içine süpürdüm. "Isı ayarı daha yüksek, o yüzden daha kısa sürede daha çok ısıtıyor ve daha büyük bir ateş veriyor."

Yapay bir İngiliz aksanıyla "Çok etkileyici, genç adam," dedi.

Winnie itaatkâr bir şekilde mutfağın dışında durmuş, *Benim neyle uğraştığımı anlıyor musun şimdi?* diyen gözlerle bana bakıyordu.

Evet, Winnie, anlıyorum.

"Hazel, ne yapıyorsun?"

İki elini birden havaya kaldırdı. Bir elinde tahminen kendi evinden getirdiği Mickey Mouse'lu bir spatula vardı, diğer avucu ise mor lekeliydi. Nedenini bilmek bile istemiyordum. "Golfe gitmeden önce kahvaltı hazırlamak istedim."

"Kahvaltıyı dışarıda da edebilirdik." Etrafın hâline bakılırsa, zaten öyle yapacaktık.

"Yani evet, pastırmalar normalde sevdiğimden biraz daha... *küllü* oldu," dedi, "ama hâlâ pankek yiyebiliriz." Ocaktan aldığı, hayatımda gördüğüm en hüzünlü iki hamur parçasını bir tabağa koydu. Elindeki tabağı gururla tutarken bana dönüp, "Kaç tane istersin?" diye sordu.

İçimde yükselen şefkat duygusu beni şaşırttı. Hazel neredeyse mutfağımı yakacaktı ve alnımda şemsiyesinin eseri olan bir çürük –bir de tamir etmem gereken kapı kilidi– vardı ama hâlâ dize kadar çoraplar ve şapkayla karşımda dikilirken onun hislerini incitmektense yaptığı pankekleri yemeyi tercih ederdim. "İki tane yeterli."

"Güzel," dedi neşeyle ve elindeki tabakla birlikte bir şişe akçaağaç şurubunu önüme koydu. İkinci postayı pişirmek için yağdanlığı aldı ve aşırı sıcak olan tavaya boşalttı. "Bu sabah kız kardeşinle konuştum."

Pankekin yanık yerlerini özenle ayırırken ona baktım. "Ne ara?" Ocaktaki saate baktım. "Saat daha sekiz bile olmadı."

"Biliyorum ama dün gece eve birinin girdiğini sanınca ona mesaj atmıştım ve sabah olunca da birinin beni öldürdüğünü sanmasın diye haber vermem gerekti. Tabii hâliyle senin döndüğünü de söylemek durumunda kaldım."

Harika. Bu durumdan şeytani bir keyif alacak tek bir insan varsa, o da Emily'ydi. Parti bile verebilirdi. Pankeklerime geri döndüm. "Ne dedi?"

"Ona diğer detaylardan bahsetmedim. Uyandığın zaman onu aramanı istedi."

Belli belirsiz bir sesle, "İstemiştir tabii," dedim ama duymuştu bile.

"Ona her şeyi anlatmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Sadece ayrıldığınızı söylemen yeterli olacaktır."

"Sence bu nasıl olacak?" Ona baktığım esnada, yüzüne düşen bir tutam saçı uzun boynunu iyice ortaya çıkaran bir hareketle kulağının arkasına attı. "Tabby'nin bir seneden uzun bir süredir beni aldattığını ona söylemeden durabilecek misin?"

Hazel sorgulayıcı gözlerle bana baktı. "Bunu anlatmak bana düşmez."

Detayları anlatmak zorunda olmadığım düşüncesi içimde güçlü bir rahatlama hissi yaratmıştı. Emily *ben demiştim* demekten usanmayan tiplerdendi.

Aşağı baktığımda Winnie'nin hüzünlü kahverengi gözlerle bana bakarak yemeğimden bir parça vermemi beklediğini fark ettim. Pankekimden büyük bir parça koparıp dikkatli bir şekilde ona yedirdim.

Hazel omzunun üzerinden, "Onu şımartma," dedi.

"Hazel. Şımartmamamı söylediğin köpeğin üzerinde bir Wonder Woman tişörtü var."

Ocağın kapanma sesini duydum ve Hazel karşıma geçip tezgâhın diğer tarafından bana doğru eğildi. "Ee, yani?"

"Benim yok." Köpeğe bir parça daha pankek verdim. "Gerçekten mini golfe gelmek zorunda mıyım?"

Aşırı sıcak pankekinden bir parça alıp yuttu. "Mecbur değilsin. Annemle ben gideceğiz. Sen de yalnız kalmak istemezsin sanmıştım."

Bunu söyler söylemez, haklı olduğunu fark ettim. Ama bizimkilere uğramam gerekiyordu. Birkaç haftadır ailemle zaman geçirmemiştim. "Annemlere gitmeyi düşünüyordum."

Omuz silkti. "Sen bilirsin. Eğer bizle gelmek istiyorsan, sonrasında sizinkilerin yanına beraber gidebiliriz. Onlarla daha tanışmadım."

"Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin, Hazel."

Tezgâhtan uzaklaşarak suçlu bir şekilde gülümsedi. "Tamam. Özür dilerim. Biraz fazla Hazellaştım."

Onun bulaşıkları yıkayışını izledim ve birkaç lokma yemeyi başarıp mutfağı temizlemeye koyuldum. Surat asmıyordu, kırılmış gibi de görünmüyordu. Sanki ses tonumdan benim kastetmediğim bir şey çıkarmış gibiydi. "Biraz fazla Hazellaşmak derken?" diye sordum, "O ne demek oluyor?"

Elinde havluyla bana doğru dönüp omuz silkti. "Bazen fazla geveze, fazla budala, fazla neşeli, fazla oradan oraya atlayan, fazla coşkulu bir tip oluyorum." Ellerini iki yana açtı. "Yani, fazla Hazellaşıyorum."

Gerçekten de saydığı tüm özellikle sahipti ve doğrusu ondan hoşlanmamın sebebi de buydu. Tamamen özgün bir tipti. Mutfaktan çıkmak üzere hamle yaptığı sırada uzanıp bileğinden tuttum. "Mini golf oynamaya nereye gideceğiz?"

Hazel annesine hiç benzemiyordu ama genler gerçekten de gizemli ve çılgın şeylerdi çünkü onun karşımdaki kadından, yani benimle tanıştırıldığı hâliyle Alieen *Bradford-değil-Pike*'tan çıktığına en ufak bir şüphem bile olamazdı. Üzerinde nakıştan tavus kuşları olan uçuş uçuş bir etek ve kolsuz, parlak mavi bir bluz giymişti. Her parmağında birer yüzük vardı ve kulağındaki küpeler omuzlarına kadar iniyordu. Giyim tarzları birbirine hiç benzemese de, ikisinin de kıyafetleri *Ben Tuhaf Bir Kadınım* diye bağırıyordu.

Aileen beni sarılarak selamladı ve gerçekten de harika olduğum ama kızının tipi olmadığım konusunda kızına katıldığını söyledikten sonra yıllar önce Hazel'ın yolladığı e-posta için özür diledi. "Onun yerine benim yazmam gerektiğini biliyordum."

"O e-postanın çıktısını hâlâ saklıyorum." Hazel'ın kendini bilmezliğine gülerek, "Aslında Hazel'ın evimde kaldığı süre boyunca onu çerçeveleyip duvarda sergileyebilirim."

"Ne kadar etkileyici olduğumun bir hatırlatıcısı olarak mı?"

Bankonun arkasındaki adamdan bir golf sopası ve parlak, pembe bir top aldım. "Aynen."

"Konu evinden açılmışken," dedi Aileen, "kızım evin canına okudu mu?"

"Biraz."

Hazel jonglörlük yaparmış gibi mavi topunu bir elinden diğerine geçirip duruyordu. Tek bir topu. "Dün gece onu bir şemsiye darbesiyle yere serdim."

Alieen, kızının gururlu ses tonunu duyunca anlayışlı gözlerle bana baktı. "En azından tavayla vurmadığına şükretmişsindir, değil mi?"

Sadece şemsiyeyle bile alnımda bebek yumruğu kadar büyük bir çürük yarattığını düşününce, Alieen'e katılmadan edemedim. "Sağlam bir vuruşu var."

Vuruşlara golf sahasındaki yeldeğirmeninin yanından başladık ve büyüklerimize olan saygımızdan dolayı ilk vuruşu Aileen'e verdik. Daha ilk vuruşta başarısını sergiledi: Top yeldeğirmenini geçti, küçük bir tepeyi aştı ve arka köşedeki deliklerden birine girdi.

Benim bunu başarmam için on kez vuruş yapmam gerekti – bu o kadar uzun sürmüştü ki, atışı tamamladığımda Hazel ve Aileen derenin yanındaki bir banka oturmuş beni bekliyorlardı. Hazel patikadan bir avuç çakıl taşı toplamış, taşlardan birini yanındaki lepistes heykelinin aralık ağzına sokmaya çalışıyordu.

"Mini golf işinde ustasın sanırım?" diye sordum.

"Bana kazandırdığı tek işe yarar yetenek." Aileen gülerken, Hazel'ın ona ne kadar benzediğini bir kez daha fark ettim. O da tıpkı Hazel gibi nefes alıp verir gibi doğal, içten bir şekilde gülüyordu. Bu kadınlar birer kahkaha fabrikasıydı.

"Her cumartesi babam üniversite takımlarının futbol maçlarını izlerken," diye açıkladı Hazel, "annem beni buraya getirirdi."

Muzip gözlerle birbirlerine bakıp gülümsediler ve ardından Aileen kızına evinin ne durumda olduğunu sordu. Taşınılacak hâle gelmesine birkaç hafta vardı. Onların diyaloğunu dinlerken cümlelerini tamamlamadan bile nasıl iletişim kurduklarını, fikirlerini bir baş sallama, bir surat ifadesi ya da bir el hareketiyle

nasıl tamamladıklarını görerek hayrete düştüm. Anne kızdan ziyade, abla kardeş gibiydiler. Hazel annesinin erkek arkadaşıyla ilgili kötü bir şey söylediğinde, Aileen'in olay çıkaracağını sanmıştım. Oysa Aileen, Hazel'ın iğnelemesini duymazdan gelip sırıtmakla yetinmişti.

Tuhaflık yönünden birbirleriyle aynıydılar. Ayrıca ikisinin de alttan alta sarsılmaz bir özgüveni vardı; Hazel ve Aileen neşeli adımlarla sahada yürürken, yanlarından geçen herkesin bakışlarını mıknatıs gibi üzerlerine çekiyorlardı. Arkalarından yürürken, Hazel'ın bir komedi şovunu andıran hayatındaki yan rolü ne kadar çabuk benimsediğimi fark ettim.

Oyun bittiğinde, öncesinde bahse tutuşmadığımız için mutluydum; Aileen resmen ikimizi de ezip geçmişti. Zedelenen egolarımızı toparlamak için bize kahve ve kurabiye ısmarladı ve bana Hazel'ın bacak kıllarını maviye boyayışı, davul çalmak istediğine karar verip sadece iki hafta ders aldıktan sonra okulun yetenek yarışmasına katılışı ve eve bir çakal olduğu sonradan anlaşılan bir sokak köpeği(!) getirişi gibi birçok eğlenceli Hazel hikâyesi anlattı.

Arabama döndüğümüzde, bir saatten uzun bir süredir Tabby'nin aklıma bile gelmediğini fark ettim. Tabii bu farkındalıkla eşzamanlı olarak o buruk his tekrar içime oturdu. Gözlerimi kapatıp başımı göğe çevirdim.

Doğru ya. Kız arkadaşım ilişkimizin büyük bir kısmı boyunca başka bir adamla yatıp kalkmıştı.

Hazel arabamın üzerinden bana bakarak, "Üfff," dedi. "Mutluluk baloncuğundan çıkmışsın."

"Aptalın teki olduğumu hatırladım da."

"Bak şimdi." Arabaya bindik. "Tabby meselesinin ne kadar berbat olduğunun farkındayım. Ama zaman zaman *herkes* ilişkilerde ara sıra aptal gibi hisseder ve senin böyle hissetmek için herkesinkinden daha geçerli bir sebebin var. Ben, çoğunlukla aptal hissetmemek için çaba sarf ederim. Bazen insanlarla ne şekilde iletişim kurmam gerektiğini bilemiyorum."

Sırıttım. "*Yoo.*"

Beni duymazdan geldi. "Çoğu zaman aşırı heyecanlanıyorum ve söylememem gereken ne varsa söylüyorum. Asla rahat olamıyorum. Ve evet, şimdiye kadar erkekler *milyarlarca* kez bana kendimi aptal gibi hissettirmiştir."

"Gerçekten mi?"

Güldü. "Buna şaşırmış olamazsın. Delinin tekiyim."

"Evet, ama iyi bir deli." Kontağı çevirdim ve ikimiz birden çamurluğunda ÜLKEYİ NEIL DEGRASSE TYSON YÖNETSİN yazan Subaru marka eski arabasıyla park yerinden çıkmakta olan Aileen'e el salladık.

"Zor biri olduğumun ve bu yüzden de doğru insanı bulmamın kolay olmayacağının farkındayım," dedi, "ama daha sevgili olunabilir biri olmak için kendimi değiştirecek de değilim."

Araç yoluna çıkarken Hazel'a kaçamak bir bakış attım. "Sen cidden bu sevgili hamuru meselesine kafayı takmışsın."

"Tecrübelerim sağ olsun," dedi ve bir an için sustu. "Sevimli ve tuhaf kızla sevgili olmaya niyetlenen, ancak birkaç hafta içinde onun sakinleşip *Sıradan Bir Kız Arkadaş*a dönüşmesini isteyen kaç adam var, biliyor musun?"

Omuz silktim. Neden söz ettiğini az çok anlayabiliyordum.

"Ama günün sonunda," dedi ve elini açık camdan çıkarıp rüzgârın parmaklarının arasından esmesine izin verirken ekledi, "kendim olmam benim için yeterli. *Ben* yeterliyim."

Bunu, beni ya da kendini ikna etmek için söylemiyordu; buna inanıyordu. Telefonumu alıp ailemin evine gidene dek dinlememiz için bir şarkı listesi ayarlamasını izlerken, acaba benim sorunum biraz da bu olabilir mi diye düşündüm: Eskiden kendine yeten biri olduğumu sanırdım, oysa şimdi tek hissettiğim, bomboş bir *yetersizlik* hissiydi.

YEDİ

HAZEL

Josh'ın ailesiyle tanışmanın, hazırlanmam gereken bir şey olduğu hiç aklıma gelmemişti. Sonuçta onlar da insandı, değil mi? Emily onların çok korumacı olduğundan (özellikle de hâlâ bekâr olduğu için Josh konusunda) söz etmişti ama... hangi aile çocuklarına karşı koruyucu değildir ki? Annesinin sürekli Josh'ın buzdolabını yemeklerle doldurduğunu biliyordum ama sonuçta bu da alışılmadık bir davranış sayılmazdı. Eğer annem ve o güzel bahçesi olmasaydı, şimdiye kadar çoktan iskorbüt olmuştum.

Josh'ın ev ziyaretine giderken meyve götürme geleneğinden söz ettiğini hatırlayınca yol üzerindeki bir markette durmasını söyledim ve elimden gelen en büyük ve şık meyve sepetini hazırladım.

Arabanın kapısını kaparken, "Sadece birkaç elma alsan yeterdi," dedi.

Sepetimdeki ananasın büyük yaprakları üzerinden ona baktım ve "İyi bir ilk izlenim bırakmak istedim," dedim.

"Sen delisin. Biliyorsun, değil mi?"

Elimden kaymaya başlayan sepeti iyice kavradım ve Josh onu almak için hamle yaptığında ustaca diğer yana kaçtım. "Bak,"

dedim, "bir gün düğününde en yakın arkadaşın olarak konuşma yapmayı planlıyorum. O yüzden bugün işimi şansa bırakamam."

Güldü ve beni usulca şıngırdayan bir rüzgâr çanı ve saksılarca eğrelti otuyla dolu verandanın merdivenlerine doğru yönlendirdi.

Kapı kilitli değildi. Josh içeri girdi. "Appa*?" diye seslenirken bir el işaretiyle beni de içeri çağırdı. "Umma?" Ve ardından tek kelimesini bile anlamadığım bir şeyler söyledi.

Josh'ın Korece konuşmasını duymak, seksüel anlamda, bir kasise takılıp düşmekten farksızdı. Fakat tam o sırada evin bir diğer köşesinden gelen yabancı ses dikkatimi dağıttı.

"Jimin-ah?"

Josh, "Annem," diye açıkladı sessizce ve ayakkabılarını çıkarıp özenle kapının önüne yerleştirdi. "Anne, yanımda birini getirdim."

Sandaletlerimi ayağımdan çıkarmayı başardığım sırada oturma odasının köşesinde, harika siyah saçları olan bir kadın belirdi.

Emily ve Josh'ın bu harika karışımını görene kadar, o ikisinin birbirlerine ne kadar çok benzediklerini tam olarak fark edememiştim. Josh'ın annesi, kızı gibi minyon yapılı, sol tarafı asice yukarı doğru kıvrılmış küt siyah saçları olan bir kadındı. Henüz gülümsememişti ama sanki gözlerinde sabit bir gülümseyiş var gibiydi.

Josh elini sırtıma koydu. "Bu, arkadaşım Hazel."

"Yujin'in Hazel'ı mi?"

Josh'ın kaşlarını çatışından, kardeşlere özgü bir rekabetin kokusunu almıştım. "Eh... benim de Hazel'ım," dedi ve eminim ki bunu duymanın beni nasıl kendimden geçirdiğini siz zaten tahmin ediyorsunuzdur. "Haze, bu annem, Esther Im."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Hazel." Gülümsemesi tüm yüzünü kaplıyordu. Tıpkı Josh'ın en beklenmedik anda yüzünde beliren ve güneşin doğuşunu hatırlatan gülümsemesi gibi. Onu şimdiden sevmiştim.

---

* (Kor.) Baba –çn

Her zamanki gibi içimden gelen ilk şey, karşımdakine sıkıca sarılmak olmuştu. Şansıma, kucağımda dünyanın en büyük meyve sepeti vardı da kollarımı başka bir şey için kullanamıyordum.

Ama maalesef, izlediğim bütün Kore dizileri gözlerimin önünde belirdi ve belimden itibaren eğilerek selam verdim ve... Bayan Im'ın evinin o tertemiz girişi elma ve portakallarla kaplandı.

Sonrası yokuş aşağı gitti. Önce ağzımdan bir dizi küfür çıkıverdi – ki yeni kankamın Koreli *umması* bir yana, hiçbir annenin önünde söylenmemesi gereken küfürlerdi bunlar. Sonra elimdeki sepeti afallamış hâldeki Josh'ın eline tutuşturdum ve kendimi yere atıp halının üzerinde emeklemeye başladım.

"Hazel." Ses tonuna bakılırsa, bu tuhaf davranışlarım artık Josh'ı dehşete düşürmüyordu.

"Hallettim bile!" Telaşla yerden topladığım zedelenmiş meyveleri tişörtümün kıvırdığım eteğine dolduruyordum.

"*Hazel.*" Sesi bu defa daha sert çıkmıştı ve derken ellerini belimde hissettim. Beni çekip ayağa kaldırdı.

Hazel Kasırgası yine iş başındaydı.

Saçımı düzeltip yanlış yöne bakan eteğimi çevirerek, "Çok özür dilerim," dedim. "Sizinle tanışacağım için çok heyecanlandım ve heyecanlandığımda meyve sepetlerini devirmek gibi huylarım vardır."

Olabildiğince zarif davranmaya çalışarak göğsümden birkaç mandalina çıkardım. "Bunları buzdolabına koyayım mı?"

Mutfakta oturmuş, Josh'ın söylenerek önüme koyduğu bir bardak suya bakıyordum. "Sanırım artık beni düğününe bile çağırmazsın."

Josh'ın annesi ocağın üzerindeki, Josh'la yaşıtmış gibi duran tencereye soğanları atıyordu.

Josh yanıma çöktü ve "Neden söz ediyorsun sen?" diye fısıldadı.

"Korece konuştu. Benden nefret ettiğini mi söylüyordu?"

"Tabii ki hayır. Senin müthiş eğlenceli biri olduğunu düşünüyor."

Müthiş eğlenceli mi? Yoksa müthiş, eğlenceli mi? Bu tek bir iltifat mıydı yoksa iki ayrı iltifat mı? Her halükârda keyifle sırıttım. "Senin annen de müthiş virgül zeki."

Josh ne kastettiğimi sorma gereği bile duymadan burnuma ufak bir fiske attı ve annesinin boyu yetmediği için dolaptan bir şeyleri indirmeye gitti. Çok selvi boylu sayılmasa da benden en az on santim daha uzundu, annesinin yanındaysa dev gibi kalıyordu.

Bayan Im bana doğru döndü. "Ee, Hazel, ailen nerede yaşıyor?"

"Babam birkaç yıl önce vefat etti ama annem burada, Portland'da yaşıyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Tekrar bana dönüp anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Geçen yaz Josh'ın büyükannesini kaybettik. Onu hâlâ çok özlüyoruz." İki kâseyi pilavla doldurdu ve birini Josh'a uzattı. Josh saniyesinde pilava yumulmuştu bile. "Kardeşin yok mu?"

"Hayır. Tek çocuğum."

Gelip diğer kâseyi önüme bıraktı. Harika kokuyordu. "Ve sen bir öğretmensin?"

Yemek çubuklarını elime aldım –ahşap değil, metaldiler– ve ağzıma bir lokma attım. Çok lezzetliydi – kızartılmış pirinçler ve sebze. Eğer her günü böyle şeyler yiyeceksek, Josh'la ben bile evlenebilirdim.

"Emily'yle aynı okuldalar," dedi Josh.

"Ah, çok hoş," dedi annesi. "Yujin'in yakın arkadaşlarıyla aynı yerde çalışıyor olması ne güzel."

Yakın arkadaşlar. Başımı yemeğimden kaldırıp Josh'a dönerek başparmağımı havaya kaldırdım. Ve tam o anda Bayan Im bombayı patlattı.

"Peki ya Tabby? Onu görmeyeli ne kadar da uzun zaman oldu."

Josh'la göz göze geldik. Ruh eşim olduğu için o da tam o anda bana bakmıştı. Cesaretlendirici bir şekilde başımı salladım. Bu baş sallamanın asıl amacı, Josh'a bunun kendi hayatı olduğunu ve diğer insanlarla sadece istediği kadarını paylaşabileceğini hatırlatmaktı.

Bu insanlar onun ailesi de olsa.

Josh boğazını temizledi ve önündeki boş kâseye dalıp gitmiş gibi yaptı. Berbat bir oyuncuydu.

"Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Bir kez daha boğazını temizledi. "Tabby ile ben ayrıldık."

Ailenin bir üyesi değildim ve onları sadece bana anlatıldıkları kadar tanıyordum ama sanıyorum ki annesinin anlık tepkisini sevinç olarak tanımlamak yanlış olmazdı.

İlgisiz görünmeye çalışarak tabağına biraz daha pilav almadan önce kaşlarını çatıp göbeğine doğru baktı. Ama belli ki bu başarısız oyunculuk olayı genetik bir durumdu. "Yani Tabby artık sevgilin değil?"

"Hayır." Annesinin bakışları bana döndüğünde, Josh bu bakışın altında yatan soruyu anlayarak bir kez daha, "*Hayır*," dedi. Eğer önümdeki leziz pilavın verdiği mutluluk olmasa, bu cevaba alınabilirdim.

Annesi bana doğru eğilip, "Tabby hiç gelmezdi," diye fısıldadıktan sonra buzdolabına doğru gitti. "Bunu güzel bir yemekle kutlamalıyız."

Eğer mevcut hayatım bir film olsaydı, (1) çok daha bakımlı görünürdüm ve (2) başrolü Josh ile paylaşır, o eşofmanlarıyla kanepede otururken önünde dans ederek onu güldürmeye çalışan kadın olurdum. Tabitha'nın yanına gitmek için programını boşaltıp iki haftalık bir izne çıkmıştı ve şimdi tatilinin kalan günlerini evde geçirmeye karar vermişti. Bunun çok *ezik* bir plan olduğu konusunda ısrarcıydım. Sonuçta ben de yaz tatilindeydim. Birlikte Seattle'a gidebilirdik! Ya da Vancouver'a! Kano yapabilir,

doğa yürüyüşüne gidebilir, bisiklet turuna çıkabilir ya da bir bara gidip üstsüz kalana dek içebilirdik!

Ama hayır. Hiçbiri ilgisini çekmiyordu. Elini eşofmanının bel lastiğinin altına sokup Netflix izlemeyi tercih ediyordu. Her ne kadar ona karın kaslarının zayıflamaya başladığını söylesem de –ki bu gerçekten de üzücü bir ihtimaldi– bu onu olduğu yerden kaldırmaya yetmiyordu.

Emily'ye olanların ne kadarını anlattığını bilmiyordum. Önceki gece evlerine yemeğe gittiğimizde, Em her zamanki gibi kardeşinin eski sevgilisine oldukça öfkeliymiş gibi görünüyordu. Ama bu öfkenin özel bir sebebi yok gibiydi. Bu, *O sürtük onca zaman benim muhteşem kardeşimi nasıl aldatabildi?*'den çok, *Benim muhteşem kardeşim nasıl oldu da zamanını böyle bir kadınla harcadı?* cinsi bir öfkeye benziyordu.

Doğrusu, Josh'ın olanları Emily'ye neden anlatmak istemediğini anlayabiliyordum. Em'in içindeki o koruyucu kardeş ateşini harlamak istememesi bir yana, aldatılmak gerçekten de küçük düşürücü bir durumdu ve sanırım Josh'ın bütün gün kanepeye yapışıp kalmasının asıl sebebi de buydu. Kimse kız arkadaşının işini ilişkisinden daha çok umursamasını istemezdi ama Tabby'nin aslında o işe Darby denen bir herif sayesinde girdiğini, o herifle yatıp kalktığını ve sırf kusursuz biri olduğu için –hatta kim bilir, belki de yatakta harikalar yarattığı için– Josh'ı da cebinde tutmaya çalıştığını fark etmek çok daha berbat olsa gerekti.

Böyle düşününce, birisi böyle korkunç şeyler yaparken Josh'ın ruhunun bile duymaması, sadece diğer insanların ona farklı gözle bakmasına değil, Josh'ın da kendisine farklı bir gözle bakmasına sebep olabilirdi.

O yüzden bütün gün öylece oturmak istemesini anlasam da, hayal kırıklığına uğramadan edemiyordum. Şöyle ki: Josh hem daha daha önce de belirttiğim gibi oldukça çekiciydi hem de o alaycı maskesinin altında son derece yumuşak bir kalp yatıyordu. Eve geri döndüğü hâlde onunla kalmama izin veriyordu. O on defa bulaşık yıkıyorsa ben bir defa yıkıyordum ama yine de

her seferinde eline sağlık demeyi ihmal etmiyordu. Sabah koşusundan dönerken mutlaka bana kahve getiriyordu. Birbirimizle dürüst ve açık bir şekilde konuşuyor; gece gördüğümüz rüyalardan, siyasetten, canımızı sıkan ya da günümüzü güzelleştiren şeylerden bahsediyorduk. Onunla yaşamak, (aslında oldukça yakışıklı bir erkek olan) en yakın kız arkadaşınızla yaşamak gibiydi. Sonsuza dek orada kalmak istemiyordum tabii ama doğrusu son birkaç haftayı Josh'la geçirmek de pek fena olmamıştı.

Yine de ev tatilinin bitmesine iki gün kala patlayacak noktaya geldim. Her gün yeni bir şeyler yapmak için dışarı çıkıyordum. Bir gün Dave'le birlikte Macleay Parkı'nda yürüyüşe çıktık. Bir diğer gün, Em'le yeni bir pazar keşfettik ve Dave bize muazzam bir yemek hazırladı. Josh ise bu kez onların evindeki kanepeye yayılıp televizyonda ne bulursa (ki o gün menüde softbol turnuvaları vardı) boş gözlerle izlemeyi sürdürdü. O gün de Humane Society barınağındaki kedi köpeklerle oynamaya gitmiştim ve eve döndüğümde Josh'ın söylediği tek şey duş almam gerektiğiydi.

"Seks yapmak istemiyor musun sen?" diye bağırdım.

Gözlerini bana dikti ve elini yavaşça eşofmanının ön tarafından çekti.

"Şu vücuduna bak!" Elimle bedeninin güzelliğini işaret ettim. "Harika bir şeysin. Peki ya suratın? O da muhteşem! Hadi ama Josh, cinsel dürtülerin nereye kayboldu senin?"

Gözleri yavaşça fal taşı gibi açılırken, ahırdan çıkmış gibi kokan hâlimle ona seks teklifinde bulunduğumu sandığını fark ettim.

"*Benimle* değil, Jimin! *Senin* standartlarında biriyle! Yanında bir kadın olsun istemiyor musun? Sadece seks için de değil, birlikte zaman geçireceğin, muhabbet edip hayatın tadını çıkarabileceğin bir kadın? Sikinin keyfine bakması da pastanın üzerindeki çilek olacak!"

"Hazel."

"*Josh.*"

Abartılı bir şekilde tek eliyle kendini işaret etti. "Buradayım işte, değil mi? Seninle zaman geçirip muhabbet ediyorum." Televizyona dönüp *Law & Order*'ın tekrarını izlemeyi sürdürdü.

"Joooossssh," diye sızlandım.

Televizyonun sesini kapattı ve derin bir iç çekerek bana baktı. "Birileriyle çıkmaktan nefret ediyorum ve bir ilişki istemiyorum."

"Peki ya seks?"

"Seksi seviyorum," dedi, "ama seksin beraberinde getirdikleri şu an pek ilgimi çekmiyor." Homurdanarak pozisyon değiştirdi. "Küçük oyunlar? Tanışma çabaları? Eşofmanları çıkarıp gerçek bir pantolon giymek? Kalsın, almayayım."

Yanına oturup elini tuttum. Sıcak ve güzeldi ama az önce nerede durduğunu hatırlayınca elini bacağına geri bıraktım. "Bak, o sürtük sana zarar verdi ve şimdi bütün kadınların onun gibi olduğunu sanıyorsun. Ama öyle değiliz."

"*Sen* öyle değilsin," dedi. "Sen sadece sinir bozucusun."

"Doğru. Ama benimle yatmak istemiyorsun."

"Ve sen de benimle yatmak istemiyorsun," diye onayladı. "Ama Hazel, sen de pek birileriyle randevuya çıkıyor sayılmazsın. En son ne zaman hayatında biri oldu?"

"Sevgili olarak mı yoksa sadece seks için mi?"

Yüzünü buruşturdu. "İkisinin cevapları farklı mı?"

Ona sanki kafayı yemiş gibi baktım. "Sevgili olmadığımız hâlde yattığım adamlar ve sevgili olduğumuz hâlde yatmadığım adamlar oldu."

Bu defa kafayı yiyen benmişim gibi bakan oydu.

"Ne?" diye sordum. "Sen daha önce birileriyle sırf... sikiş için görüşmedin mi?"

Benden iğreniyormuş gibi yaparak yüzünün kızardığını gizlemeye çalıştı. "Bu berbat bir kelime seçimi."

"Şikiş. Şikiş. Sikmek. Şikişmeeeek."

Başını tekrar kanepeye yasladı. "Tanrım. Gider misin artık?"

Duymazdan geldim. "Sana birilerini ayarlasam?"

"Hayır."

"Dinle ama," dedim ve dizlerimin üzerine çökerek alanını biraz daha işgal ettim. "Sen bana birini ayarlasan, ben sana birini ayarlasam ve dördümüz birlikte dışarı çıksak?"

"Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim. Oyun yok, beklenti yok. Çifte kör randevu. Sadece eğlenmek için."

"Hayır."

"Hadi ama, Josh. Sadece bir kerecik."

Gözlerini devirip bana baktı. "Eğer kabul edersem, günün geri kalanında beni rahat bırakacak mısın?"

"Evet."

"Ve eğer hoşuma gitmezse, bir daha yapmam."

Başımı salladım ve uzanıp saçlarını karıştırdım. Gözleri kapandı. "Eğer hoşuna gitmezse, bir daha yapmazsın. Bir daha asla elini eşofmanının içinden çıkarman gerekmeden, huzur içinde ölebilirsin."

Susuyordu. Ne cevap vereceğini mi düşünüyordu acaba? Acaba elini eşofmana sokma meselesi mi ikna etmişti onu? Gözlerini açtı. "Tamam."

Doğruldum. "Tamam mı? Gerçekten mi?"

"Evet. Ama getireceğin kadın pisliğin teki olmasın."

SEKİZ

JOSH

Randevuyu, anlaşmamızdan neredeyse dört hafta sonraki bir cuma gecesine ayarladık ve Hazel'ın şehir merkezinde bulduğu küçük ve dandik bir bar olan Rumrunner'ın Ağaç Evi'ne gitmeye karar verdik. Mekân seçimini duyduğumda işkillenmeliydim.

Bir futbol takımının defans oyuncusu olan Adam geldiğinde, Hazel hâlâ hazırlanıyordu. Onu içeri davet ettim ve ikimiz de içeriden gelen o korkunç şarkı söyleyişini duymuyormuşuz gibi davranmaya çalıştık.

Hazel'ın evindeki tadilat beklenenden daha uzun sürüyordu ama bir şekilde, gittiği her yerde onu izleyen kaos ve benim içimdeki düzen tutkusunu dengeleyecek bir sistem kurmayı başarmıştık. Ev günlerdir ilk defa düzgün görünüyordu. Adam'la birlikte birer bira içmek için mutfağa geçtik.

Adam mutfağa gelip otururken Winnie de dibinden ayrılmamıştı.

"Evin harika görünüyor." Başını sallayarak etrafa bakıyordu. "Sanırım son geldiğimde yerleri yaptırıyordun."

"Yerleri baharda yaptırmıştım. Pencere pervazlarını da daha

yeni değiştirdim. Barbekü partisi yapacağım zaman haber veririm. Zach de arayı kapamak istiyordur."

"Süper."

Adam'la birkaç yıl önce, gençler için düzenlenen bir etkinlikte tanışmıştık. Ben işe yeni başlamıştım ve Adam da o zamanlar başka bir takımda oynuyordu. Hoş bir adamdı –ki zaten öyle olmasa onu Hazel'a ayarlamaya kalkmazdım– ve 1.95 boyunda, yüz kiloluk bir kas yığını olarak oldukça da iyi görünüyordu. Ama biraz sessiz bir tipti. İlk başta kişiliklerinin bu kadar zıt oluşu ortaya hoş bir tablo çıkarabilir diye düşünmüş olsam da, o esnada Hazel Kasırgasının onu diri diri yiyebileceğinden endişe etmeye başlamıştım.

Eğilip Winnie'nin kulak arkalarını kaşırken, "Eh, bu biraz garip, değil mi?" diye sordu. "Yani, onu buradan alıyor olmak? İkiniz beraber mi yaşıyorsunuz? Çünkü eğer öyleyse..."

Hazel içeride Quiet Riot'un *Cum On Feel The Noize* şarkısının operavari bir versiyonunu seslendirirken ikimiz de dönüp o yöne doğru baktık. Derken Adam'ın ne demek istediğini anladım. "Ah, hayır. Hayır." Ellerimi hafifçe havaya kaldırdım. "Hazel ve ben hiçbir zaman birlikte değildik. Şimdi de değiliz."

"Yani sadece ev arkadaşısınız, öyle mi?"

"*Geçici olarak,*" dedim. "Tadilat sebebiyle birkaç hafta kalabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Ya da birkaç ay, sanırım."

"Beni aradığında oldukça şaşırdım çünkü senin gibi birinin bir ev arkadaşı olacağını hiç beklemezdim." Gülerek bira şişesini dudaklarına götürdü ve ekledi, "Alınma, dostum."

Biramdan bir yudum alıp buruk bir şekilde gülümsedim ve ilgimi köpeğe yönelttim. "Winnie? Çişin geldi mi?" Winnie koşarak yanıma geldi. Ona doğru eğilip yalandan bir fısıltıyla, "Ondan uzak dur, tamam mı? Şerefsizin tekidir," dedim.

Adam güldü ve Winnie de peşimden arka bahçeye doğru yürürken beni onaylarcasına havladı.

Mutfağa geri döndüğümde, Adam dün akşam yemek yaptığım sırada Hazel'ın çizdiği tek boynuzlu at resmine bakıyordu.

Gerçi bu iki boynuzlu bir attı ve mor yeleleri, pembe tüyleri ve kocaman, sarı bir penisi vardı.

Adam içmek için kaldırdığı şişeyi dudaklarına götürmeden önce biraz duraksadı ve "O... deli filan değil, değil mi?"

İçimden öfkeli ve korumacı bir his yükselse de, "*Deli* kelimesini tanımlamak ister misin?" diye sormamayı başardım. Onun yerine elimi havada sallayarak, "Kesinlikle *deli* değil," diye geçiştirdim.

Ve tabii ki Hazel tam da bu esnada, üzerinde uçuk sarı yazlık bir elbiseyle mutfağa giriş yaptı. "Kimmiş deli olan?"

"Winnie," dedim. "Yine sincapları kovalıyor da." Elimi beline koyup onu yanımıza doğru çektim. "Hazel, bu arkadaşım Adam. Adam, bu Hazel. İkiniz bu sene sık sık karşılaşabilirsiniz çünkü Hazel, Riverview'da işe başladı ve Adam da oradaki gençlik etkinliklerinde görev alıyor."

Adam, Hazel'ı selamlamak için ayağa kalktığında, Hazel gözlerini kocaman açıp onu baştan ayağa süzdü. Bravo, Haze.

Güçlü bir şekilde Adam'ın elini sıktı ve "Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi. "Eğer bizim okula gelirsen mutlaka bana da uğra." Hafifçe öne eğildi, elini ağzının kenarına koyup, "Tabii randevumuz boktan geçmezse. Yoksa bana selam bile verme! Aman Tanrım, Josh! O surat ne öyle? Şaka yapıyorum!" dedi.

"Kesinlikle deli değil," diye mırıldandım ve Winnie'yi içeri aldıktan sonra el çırparak, "Hadi gidelim!" dedim.

Hazel'ın arkadaşı Cali –ki kendisi eski çalıştığı okulun yöneticilerindendi– bizimle barda buluşacaktı. Adam ön koltuğa sıkışırken Hazel da arka koltuğa geçip kafasını aramızdan çıkardı.

Arabayı park ederken iyice öne doğru eğilip neredeyse kucağıma çıkmış bir hâlde, "Harika, değil mi?" dedi. "Google olmasa, böyle bir mekânın varlığından bile haberim olmayacaktı."

Arabadan indiğimizde başımı kaldırıp ışıklı tabelada yazan "Trivia Gecesi" yazısına baktım. Civardaki diğer binalar ya mo-

dem tarzda cam yapılardı ya da rengârenk boyanmış hipster mekânlarıydı. Hiçbiri de karşımızda duran, üçgen biçimindeki çatısı parlak ışıklarla süslü koyu kahverengi binaya benzemiyordu.

Girişe uzanan, boyası solmuş, çatlaklarla dolu yolun etrafı sepetler dolusu eğrelti otları ve parlak mor çiçeklerle süslüydü. Elvis Presley şarkısına karışan steel elektro gitar sesleri dışarıdan bile duyuluyordu. Hazel ritmik adımlarla içeri girmek üzereydi ki uzanıp onu kendime doğru çektim.

"Başka bir yer seçmek için geç kalmış sayılmayız," dedim.

"Dalga mı geçiyorsun?" Çatıdan aşağı, çift kanatlı cam kapının üzerine dek sarkan sahte saman parçalarını ve ipe dizili ışıkları işaret etti. "Şu mekâna *baksana*!"

"Eh... Bakıyorum."

Beni ileri doğru çekmeden önce muzip bir tavırla karnımı dürttü. "Gel hadi. Cali çoktan geldi bile. Ki ondan çok etkileneceğine eminim," dedi ve kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak, "Yoga yapıyor," diye ekledi.

Giriş ücretini ödedim ve Hazel'ın peşinden loş aydınlatmalı bara girdim. Saat henüz erken olmasına rağmen mekân hıncahınç doluydu. Ana mekân, sahnenin arkasındaki bulanık aynaya yansıyordu. Tepede bir sürü kâğıt fener asılıydı ve yeşil etekli garsonlar üzeri ağzına limon dilimi sıkıştırılmış Corona'lardan tutun da, ağzından renkli dumanlar yükselen totem şeklindeki bardaklara dek envai çeşit şeyle dolu tepsilerini havada tutarak kalabalık mekânın masaları arasında dolaşıyorlardı.

Hazel ve Cali, mekânın iki ayrı köşesinden birbirlerini gördüler ve Cali el sallayarak bizi masaya çağırdı.

Hazel gözlerimin açıldığını fark etmiş olmalıydı ki parmak uçlarında yükseldi ve kulağıma, "Sana söylemiştim," dedi.

Adam ve Hazel önden gittiler, ben de onları takip ettim. Gürültüyü bastırmak için kulağına eğilerek, "Biliyorum," dedim. "Ama aynı zamanda onun harika bir kişiliği ve üç tane kedisi olan, örgü örmeye düşkün bir tip olduğunu da söylemiştin. Beklentilerimi düşük tuttuğum için beni affet."

Cali hemen hemen Hazel'ın boylarında, renkli gözlü ve kızıla çalan sarı saçlı bir kadındı. Hazel'a sarılmak için ayaklandığında, kırmızı şortunun altından uzanan kıvrımlı ve uzun bacaklarını fark ettim. Bu manzara Adam'ın da dikkatinden kaçmamış gibiydi.

Oturur oturmaz Hazel bizi tanıştırdı ve garsonumuz gelip önümüze dört bardak altlığı bıraktı.

Saçından çıkardığı kalemi elindeki çizgili not defterine götürdü ve "Oyun başlamak üzere," dedi. "Önden bir şeyler almak ister misiniz?"

Birkaç atıştırmalıkla birlikte içkilerimizi söyledik ve garson puan kartlarını önümüze bırakıp gitti.

Cali, Hazel ve beni işaret ederek, "Ee, siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu.

"Kısaca anlatmak gerekirse, üniversiteden tanışıyoruz," dedi Hazel, "ve yakın zamanda tekrar karşılaştık. Kız kardeşiyle arkadaşım."

Cali, "Üniversitedeyken çıkıyor muydunuz?" diye sordu.

Hangimiz onu düzeltmek için daha çok acele ettik bilmiyorum ama ikimiz de başımızı salladık ve Hazel komik bir şekilde boğuluyormuş rolü yaptı. Düz bir tavırla, "Daha ziyade, iki tanıdık gibiydik," dedim.

Cali, Adam'ı işaret edip, "Peki sen Josh'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

"Bir gençlik spor etkinliğinde tanıştık."

Cali'nin ilgisi bariz bir şekilde artmıştı. "Sporcu musun?"

"Futbol." Düzgün beyaz dişlerini ve belli belirsiz gamzesini sergileyerek gururlu bir şekilde gülümsedi. Bu, mısır gevreği paketlerinde ve stadyumlardaki koca ekranlarda görebileceğiniz tipte bir Amerikan gülümsemesiydi. Ne yazık ki bu gülümsemeyi özellikle maç sonrası partilerindeki amigo kızlar ve hayranlarına karşı kullandığını onlarca kez görmüştüm. Aniden Hazel'a baktım ve tam da o anda, hâlâ benim evimde kalıyorken onu *Kadın Mıknatısı Adam*'a ayarladığımın farkına vardım.

Bravo, Josh.

Adam, "İki kış önce arka çapraz bağlarım yırtıldığında," diye devam etti, "Josh beni tam zamanında iyileştirerek bahar idmanlarına yetişebilmemi sağladı."

Garson geldiğinde muhabbet yavaşladı. Hazel'ın içkisi gerçek bir akvaryumda servis edilen bir tür mavi içki ve balık şeklinde jelibonlardan oluşuyordu. Adam ve Cali'nin dikkati arka taraftan gelen bir gürültüye yöneldiğinde, Hazel mimiklerini kullanarak kıyafetinin üzerinde kalmasından benim sorumlu olduğumu bildirdi.

Tam atıştırmalıklara gömülmüştük ki kot pantolon ve spor ceket giymiş orta yaşlarda bir adam –o geceki sunucu– sahneye çıktı.

"Selam millet!" diye bağırdığında şaşırtıcı derecede güçlü bir alkış koptu. "Bazılarınız beni *Dördüncü Kanal Hafta Sonu Haberleri*'nden tanıyor olabilir. Benim adım Richard Stroker ve bu geceki oyunu ben sunacağım."

"Richard Stroker mı?" Hazel gözlerini kocaman açıp içkisinin üzerinden bana baktı. "Adı gerçekten de *Dick Stroker* mı? Harika bir gece olacağını biliyordum!"

Adam şaşkın gözlerle Hazel'a baktı. "Anlamadım."

Hazel dikkatini tekrar Dick'e vermeden önce bana öyle bir baktı ki, o bakışlarda yüzlerce söylenmemiş şey gizliydi.

"Bu gece yedi ayrı tur olacak," dedi Dick. "Popüler kültür, müzik, matematik ve fen, dünya tarihi, spor," Adam burada tokuşturmak için yumruğunu uzattı, "yaban hayatı ve dil bilgisi." Dil bilgisini duyan kalabalık hep birlikte yuh çekti ama Dick devam etti. "Etrafta birkaç tane büyük televizyon ekranı göreceksiniz – Bob Spor'un cömertliği sayesinde, teşekkürler Bob! Sorular bu ekranlarda gösterilecek. Her grupta, her bir kategorinin adının yazılı olduğu yedi puan kartı olmalı. Her kategoriyi ayrı ayrı puanlayacak ve en sonunda puanları toplayıp gecenin kazananını belirleyeceğiz. Kimler bu gecenin ödüllerini merak ediyor bakalım?"

Hazel'ın herkesten önce el kaldırdığını görünce güldüm.

"Üçüncülük ödülü, Kizer marka bir et bıçağı seti olacak. Kizer: *Çünkü Çin malı bıçaklar da harika olabilir.* İkinci olan grup, Omaha Steaks'ten üç yüz dolar değerinde bir yıllık abonelik kazanacak." Bütün salondan tezahüratlar yükseldi. "Sonuncusu ise büyük bir ödül, dostlarım. Bu geceki oyunun bütün geliri Çocuk Kanseri Vakfı'na bağışlanacağından dolayı, Hesaplı Tatil de birincilik ödülüne sponsor olarak, Pasifik Kıyıları'nda gerçekleşecek üç günlük bir turistik gemi yolculuğu armağan edecek!"

Cali ve Adam kuralları dinlerken Hazel masanın üzerinden eğildi ve "Benim takımımda olman lazım," dedi.

"Eğer fark etmediysen diye söylüyorum, bir randevuya çıktık. Başkalarıyla. Adam'la oyna." Tekrar dik pozisyona dönmüştüm ki Hazel uzanıp gömleğimden tuttu.

"O gemi yolculuğunu istiyorum, Josh. Ve sen ondan daha zekisin."

"Onu nereden anladın?"

"Arabada giderken Adam'ın camdan nasıl sarktığını gördüm. Sadece bir önsezi diyelim."

"Hazel, sıradan bir gemi yolculuğu bile yeterince berbatken, gerçekten de sınırsız yemek veren *ucuz* bir gemide yolculuk etmek mi istiyorsun?

"Sonuçta *bedava*."

"İshal olmak da bir bedeldir."

Hazel arkasına yaslandığında, pişman olacağımı bile bile, "*Tamam,*" dedim. "Ama bana borçlusun. Bir sonraki randevuda ne yapacağımızı ben seçeceğim."

Aniden canlandı. "Bir sonraki randevu mu?"

Telaşla açıkladım. Tanrım, daha bunu söyleyeli iki saniye olmadan şımarmıştı. "Eğer bir kez daha bunu yapmaya karar verirsek. Bak, evden çıkmanın iyi geldiğini kabul ediyorum. Evde çok fazla zaman geçiriyordum ve..."

"...kanepede mutsuz bir hâlde yayılıp duruyordun."

"Hayır."

"Başka kimse istemediği için, kendi penisinle oynuyordun?"

Bakışlarımla onu uyardım ve "*Yayılma* konusunda haklı olabilirsin," dedim.

Gülümseyerek, "Olabilirim," diye tekrarladı.

"Ayrıca –bunu söylediğime inanamıyorum ama– kazanmayı çok severim."

"*Biliyordum!* Senin de benim kadar hırslı biri olduğunu biliyordum." Karnımı işaret etti, "Sonunda hırslı olmadan böyle kaslar elde etmek pek de mümkün..."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Adam.

"Kesinlikle!" Hazel ona doğru yaklaştı, koluna dokundu ve sesini alçaltarak –ki hâlâ duyabiliyordum, hepimiz duyabiliyorduk– "Hey," dedi, "Josh'ın takımında olsam sorun olur mu? Böyle şeylerde pek başarılı sayılmaz ve kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Özgüveni çok da sağlam değil, biliyorsun."

İfadesiz bir şekilde, "Tam karşında oturuyorum," dedim.

"Elbette!" Cali anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Biz de Adam'la takım oluruz!"

Bu konuda anlaşma sağladıktan sonra Hazel sırıtarak puan kartlarını dağıttı. Kartı elime aldığımda, takımımızın adını çoktan belirleyip karta yazdığını fark ettim: *Stephen Hawking Din Okulu.*

Birinci tur popüler kültürdü ve ilk soru geldi: "Jar Jar Binks karakteri ilk olarak hangi *Yıldız Savaşları* filminde yer almıştır?" Hazel hızla doğru cevabı yazdı.

Sorular akıp giderken her nasılsa beşinci tura kadar gelmiş ve hâlâ hiç yanlış cevap vermemiştik.

Cali masanın diğer ucundan toplam puanımıza bakarak, "Vay canına," dedi ve kaşlarını çatarak kendi puanlarına baktı. "Bu kadar zeki olduğunuzu kim tahmin ederdi ki? Belli ki zavallı Josh'ın o kadar da yardıma ihtiyacı yokmuş..."

"Ne diyebilirim ki, ben bir gereksiz bilgiler ansiklopedisiyim." Hazel aceleyle sahneyi işaret etmeden önce masum bir şekilde omuzlarını silkti. "Hey, bak! Dick geri geldi!"

"Sıradaki kategorimiz –ki geri dönüşüm kutusundaki Bud-

weiser şişelerinin sayısına bakarak birçoğunuzun heyecanla bu turu beklediğini tahmin ediyorum– spor!"

"Evet be!" Adam masaya vurdu ve birasını döktü. Cali inledi. "*Sonunda!*"

Dick bakışlarını mekânda gezdirerek, "Bu biraz zor bir soru," dedi.

Adam, bolca bira ve özgüvenle dolu bir şekilde, "Gönder gelsin!" diye bağırdı.

"ESPN analistlerinden Lee Corso, üniversite yıllarında futbol oynamıştır. 1950'lerde Florida Devlet Üniversitesi'nde okurken, ileride sinema dünyasının parlayan isimlerinden olacak olan bir diğer futbolcu ile aynı yurt odasını paylaşmıştır. Lee Corso'nun gelecekte şöhrete kavuşacak olan oda arkadaşı kimdir?"

Adam afallamış görünüyordu. Cali ise birkaç saniye içerisinde basıp gidecek gibiydi. *ESPN'deki Futbol Analistinin Bir Zamanlar Aynı Odayı Paylaştığı Ve Sonradan Ünlenen Oda Arkadaşı*'nın kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ancak Hazel'a baktığımda, kocaman açtığı gözlerinde cevabı bildiği hissini veren bir bakışla karşılaştım.

"Bunu biliyorum..." diye mırıldandı.

"Nereden bilebilirsin ki?" diye sordu Cali. "Sen spor sevmezsin."

Hazel masanın üzerine eğildi ve beni kendine çekti. "Babam bir Dolly Parton hayranıydı ve ne zaman televizyona çıksa, tekrar izleyebilmek için kayıt alırdı."

Bunun işe yarar bir noktaya varacağından emin bir şekilde bekledim. "Evet?"

"Cevap Burt Reynolds. Biliyorum."

Arkama yaslandım. Burt Reynolds, Florida Devlet Üniversitesi'ndeyken bir hızlı koşucuydu. Gerçekten de haklıydı. Hazel Bradford bir dâhiydi.

Son tura geçtiğimizde, ne kadar eğlendiğime inanamıyordum. Adam yan masada oturan bir kızla muhabbet ediyordu ve Cali telefonuyla oynamaya başladığında içimde inceden bir suçluluk

duygusu belirdi. Ama Hazel ve ben yerimizde zor duruyorduk. Puan tablosuna göre –ki henüz son turun sonucu belli değildi– en yüksek puanı alan bir diğer grupla berabere gidiyorduk ve kazanmak için sıradaki soruyu bilmemiz gerekiyordu. Hayatım boyunca berbat bir gemi yolculuğunu hiç bu kadar arzulamamıştım.

Dick spor ceketini çıkarmış, önündeki kartları kurcalıyor ve son soruyu sormadan önce herkesin biraz daha heyecanlanmasını bekliyordu.

Mikrofona eğilip ciddi bir tavırla, "Pekâlâ," dedi. "Büyük an geldi çattı. Bu oyunun altın golünü atarken değişik bir şey yapacağız. Cevabınızı kararlaştırdığınızda takım kaptanınızı sahneye göndereceksiniz ve kimin doğru cevabı vererek gecenin şampiyonu olduğunu göreceğiz. Bol şans, millet!" Bakışlarını elindeki karta çevirmeden önce derin bir nefes aldı.

"*Zamir* kelimesi, dilimizde birçok farklı kelimeyi kapsamaktadır. Final sorusu için sizden yedi zamir çeşidi saymanızı istiyoruz."

Hazel anlık bir duraksamadan sonra kalemi eline aldı.

"Sadece iki tanesini biliyorum," diye fısıldadım ama Hazel çoktan yazmaya başlamıştı bile. Birkaç saniye içerisinde kâğıdı kopardı, ayağa kalktı ve sahneye doğru koştu.

"Peki, peki." Dick, Hazel'ın elindeki kâğıdı aldı. "Adın nedir?"

Nefes nefese bir şekilde mikrofona eğilip, "Hazel," diye cevapladı. Kalabalığa doğru el salladığı sırada gülmeden edemedim.

"Pekâlâ, Hazel..." Gözlerini kısarak kartımıza baktı. "Stephen Hawking Din Okulu takımının kaptanısın demek? Cevabını okur musun?"

"Pekala, Dick – sana Dick diyebilir miyim?"

Dick çapkın bir tavırla göz kırparak, "Eh, kadınlar genelde öyle der," diye yanıtladı.

"Dick, ben bir ilkokul öğretmeniyim. Ama berbat bir hafızam vardır."

"Bu çok zor olsa gerek, Hazel."

"Bir de bana sor. Bu sebeple, sürekli olarak beynimi kandıracak çeşitli şifreler bulurum." Hazel parmağını havaya kaldırdı ve sırayla saymaya başladı "**N**eden **K**imse **Y**azın **B**enimle **İ**şerken **İ**yice **S**oyunmuyor? Yani; **N**esne zamirleri, **k**işi zamirleri, **y**ansıma zamirleri, **b**elgisiz zamirler, **i**şaret zamirleri, **i**yelik zamirleri, **s**oru zamirleri."

Dick cevapları kontrol etmek için birkaç saniye duraksadıktan sonra Hazel'ın elini tutup havaya kaldırdı. "Kesinlikle doğru ve bir o kadar da uygunsuz bir cevap! İlkokul öğretmeni Hazel ve takımı kazandı! Şampiyon!"

"Bunu nasıl başardığını bilmiyorum." Emily bir elinde bir kâse patlamış mısır, diğerinde bir şişe şarapla oturma odasına geldi. "Abimi bir kör randevu için bara götürmekle kalmadın, üstüne bir de boktan bir gemi yolculuğu kazandın *ve* Josh'ın iyi zaman geçirmesini sağladın. Sen kesinlikle *Sıkıcı İnsanlara Fısıldayan Kadın* olmalısın."

"Hey." Emily'ye ters ters baktım.

"Aslında onu hiçbir şey için zorlamadım."

Kanepede hemen arkamda kıvrılmış oturuyor olan Hazel'a dönüp baktım. Hazel tam anlamıyla iyi bir arkadaş gibi davranarak benim onurumu koruyordu.

"Yani buna *gerek bile kalmadı*. Onun hırslı yapısı, işlerin beklediğimden çok daha kolay ilerlemesini sağladı."

"*Hey*." Bu defa ters bakışlarım Hazel'a yönelmişti.

Emily kahkahayı patlattı ve ayağımın dibinde yatmakta olan Winnie de havlayarak ona eşlik etti.

Eğilip başını severken, "Sen de mi?" diye sordum. O da tıpkı sahibi gibi berbat bir baş belası... ama aynı zamanda da oldukça sevimli bir tipti.

"Demek benim titiz kardeşim dandik bir gemi yolculuğuna çıkacak. Bu günleri göreceğimi hiç sanmazdım."

"Ah, onun adına endişelenmek için henüz erken." Hazel uzun

bacaklarını esneterek alanımı işgal etti. "Yolculuk önümüzdeki bahar. Eminim o zamana kadar bir cinlik yaparak yolculuktan kaçmanın bir yolunu bulacaktır."

Filmi başlattım ve kumandayı sehpaya fırlatıp Hazel'a döndüm. "Bu tavrını sürdürürsen, sana ishal ilacı göndermemi çok beklersin."

Dave odaya gelip bize katıldı. "Siz ikiniz evli olmadığınıza emin misiniz?"

Hazel suratını buruşturdu ve Dave'e bir patlamış mısır fırlattı. Winnie ânında mısırı mideye indiriverdi.

"Ben sadece karımla bu kadar rahat atışabilirim," dedi, "ki bu yeteneği geliştirmek yıllarımı aldı." Kanepenin etrafından dolanıp kız kardeşimin hemen yanına oturdu. Birlikteyken çok rahat görünüyorlardı. Acaba bir gün ben de bu tip bir ilişki yaşayabilecek miyim diye merak ettim. Cali ile geçen geceyi düşününce, pek de ümit yok gibi duruyordu.

Neyse ki mutsuz bir şekilde kanepede yayılacak fırsatım olmadı çünkü Hazel battaniyenin altında Winnie'ye yer açmak için ayağını böbreğime sapladı. "Kanepenin diğer ucu boş, farkındasın değil mi?"

Dave yüzünde bir ben demiştim ifadesiyle, "Al işte," dedi.

"David, iğrençleşme." Hazel battaniyeyi üzerine çekti. "Daha yeni yemek yedik."

Emily uzanıp bir avuç mısır aldı ve tekrar arkasına yaslandı. "Pekâlâ, o felaket çifte randevuya geri dönersek, o ikisine ne oldu? Asla seks yapmamayı düşünen iki genel kültür bağımlısı kanka olmanızdan dolayı sizinle bir daha görüşmek istemeyeceklerini tahmin ediyorum."

"Aa, size işin en iyi kısmını söylemedik..." dedim ancak Hazel sözümü kesti.

"Jimin, işin en iyi kısmı *gemi yolculuğu*."

Hazel'ı kanepeden aşağı ittim ve devam ettim. "Eve birlikte gittiler."

Emily'nin ağzı açık kalmıştı. "Saçmalama!"

"Gerçekten." Hazel sanki onlar için çok mutluymuş gibi, düştüğü yerde coşkuyla başını sallıyordu. "Dün bir kutu malzeme bırakmak için eski okuluma uğradım ve Cali'yi öğretmenler odasında boynundaki devasa çürüğe fondöten sürerken gördüm. İnsanlar hâlâ birbirlerinin boynunu morartıyor mu cidden?"

Emily, Hazel'ın tekrar kanepeye tırmanıp kendini kabaca benim alanıma yerleştirmesini izlerken, "Ama randevulara çıkmayı sürdüreceksiniz, değil mi?" diye sordu. "Lütfen abimin yeniden eşofmanlarına dönmesine izin verme."

Hazel ağzına bir patlamış mısır attı ve bana bakarak omuzlarını silkti. "Bilmem, sen ne diyorsun?"

"Hatırladığım kadarıyla kendimden uzaklaştırmak istediğim bir arkadaşım daha yok. Ama denemeye karşı değilim."

Hazel biraz düşündü. "Aynen. Benim de ne yeni ne eski işyerimden kimse aklıma gelmiyor – halihazırda pek az olan profesyonel duruşumu korumalıyım. Ve arkadaşlarımın çoğu ya evli, ya eşcinsel ya da benden bile daha tuhaf tipler."

Kaşlarımı çattım. "Buna inanmak biraz zor."

Emily koltuğun ucuna geçerek kocasına döndü ve "Bir dünya insan tanıyoruz!" diyerek konuya dahil oldu. "Kiropraktörünün yanında çalışan o güzel kızın adı neydi?"

Dave, Em'in kimden söz ettiğini hatırlamaya çalıştı. "Kızıl saçlı olan mı? O kız lezbiyen."

"Josh'ın birini eve atacağı yok," dedi Hazel, "o yüzden lezbiyen olması pek fark etmeyecektir."

Emily doğruldu. "Ah! Peki ya erkek kardeşin? Hazel'la ikisi çok eğlenebilirler."

"Kardeşim nişanlı."

Emily ifadesiz bir şekilde bakarak, "David," dedi, "o işin çok sürmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Ne olursa olsun, ilişkilerini kendi doğal akışına bıraksak daha iyi olur."

Hazel şarap şişesine uzandı ve bana dönerek, "Sanırım buna ihtiyacımız olacak," diye mırıldandı.

"Dişçideki çocuğa ne dersin," dedi Dave, "hani hasta randevularını ayarlayan?" Etrafına bakındı. "Bunları bir yere yazsak iyi olacak."

Emily sehpanın çekmecesini kurcalarken, kadehimi doldurması için Hazel'a uzattım.

Emily bir elinde kalem, not almaya başladı. "Josh'ın bahçe işlerini yapan çocuk her gelişinde Winnie'yle oynuyor. Ve oldukça hoş bir tip."

Dave kurabiyelere doğru uzanırken ona doğru baktı. "O çocuk on dokuz yaşında filan değil mi?"

"Haklı olabilirsin." Em, Hazel'a döndü. "Haze, genç erkeklerle takılma konusunda bir sıkıntın var mı?"

Hazel geğirdikten sonra cevap verdi, "Hayır."

"Joshy, ya sen?"

"Genç erkekler de fena değil ama sanırım bir kadınla çıkmayı tercih ederim. Ve mümkünse oy verebilecek yaşta olsun."

David'in gözleri parladı. "Peki ya onlara Grindr ya da eharmony gibi bir randevu uygulamasında hesap açsak?"

Emily kaşlarını çattı. "Sanırım Grindr uygun bir seçenek değil. Dur bir Googlelayayım."

Hazel bakışlarını onlardan ayırmadan omzuma yaslandı. "Bunu biz yokken bile yapabilirlerdi."

Şarabımdan bir yudum aldım. "Sanırım haklısın."

Hazel dalgın bir tavırla, "Aslında... kuaförüm gayet sevimli bir kız," dedi. "Ve eğlenceli de. Ondan hoşlanabilirsin."

"Gerçekten mi?"

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Çok yakınımdaydı ve gözlerinin rengi bu gece daha da açık duruyordu. "Hı-hı. Balık tutmaktan hoşlanıyor. Sen de balık tutmayı sever misin?"

"Severim."

"Haftaya kuaför randevum var." Tek eliyle saçlarını geriye attı. "Belki gittiğimde onunla konuşabilirim?"

"Peki ya sen?" diye sordum. "Eğer bunu yapacaksak, birlikte yapmamızı istiyorum." Hazel cevap vermek için ağzını açtı ama

öylece durdu. Bakışlarını takip ettiğimde, Emily ve Dave'in bizi izlediğini fark ettim. "Ne?"

"Hiç." Emily bir şeyler yazmak için eğildi ama tahminen bizi süzerken yakalandığı için öylesine bir şeyler karalıyordu. "Sadece beraber çok tatlı görünüyorsunuz."

Hazel saçlarını düzeltti ve toparlandı. "Çünkü ikimiz de akıl almaz derecede çekici tipleriz." Bakışlarını bana çevirdi. "Josh'ın kuaförümden hoşlanabileceğini düşünüyorum. Ama işi batırmaması lazım çünkü saçlarımın şimdiki hâlinden çok memnunum."

Kadehimi kaldırdım. "İzci sözü."

Dave uzanıp Emily'nin koluna dokundu. "Heavenly Brews'taki baristayı biliyor musun? Hani şu seninle flört ettiğini düşündüğün?"

Emily savunmacı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Benim tek söylediğim, duble kahve aldığımda benden normal kahve parası aldığıydı."

"Her neyse, Hazel için onunla konuşabilirim." Dave, Hazel'a dönerek ekledi, "Tatlı bir adam, yani erkeksi bir tatlılık. Koyu renk saçları ve atletik bir vücudu var. Bildiğim kadarıyla psikopat eğilimleri yok ve harika kapuçino yapıyor. Sanırım yüksek lisans yapıyor ya da öyle bir şey."

Hazel başını salladı. "İlgimi çekti. Baristalar genelde tuhaf kızlardan hoşlanırlar."

Kendini böyle tanımladığını duymak, içimde bir yerleri titretti.

"O zaman planımız hazır mı?" diye sordu Emily. "Hazel kuaförüyle konuşacak, Dave de çekici baristayla. Sonra burada buluşup son detayları da hallederiz, olur mu?"

Hazel elini uzattı, ben de uzanıp sıktım. Bu oldukça... ortaklaşa bir çalışma olmuştu. Sadece, kimsenin benden önce beni baş göz etme hayalleri kurmamasını umuyordum.

DOKUZ

HAZEL

Ne yazık ki ki ikinci randevu maceramızdan sonraki cumartesi günümü yeni bir kuaför arayarak geçirdim.

Winnie ıslak burnunu ön odanın camına yaslayarak havlamaya başladığında, Yelp yorumlarına bakmakla meşguldüm. Zavallı Josh ve bir zamanlar tertemiz olan camları.

Winnie kendini tutmakta zorlanıyor, kuyruğunu hızla sallayarak bir ileri bir geri koşarken ayakları ahşap zeminde kayıp duruyordu. Bu şekilde tepki verdiği sadece iki kişi vardı. İçlerinden biri baş ağrısıyla uyanıp tekrar yatmaya karar vermişti, diğeri ise annemdi.

Kapıyı açabilmek için tasmasından çekerken, "Sakin ol!" dedim. "Gören de kimse seninle ilgilenmiyor sanacak."

Annem melodik bir şekilde, "İşte benim kızım!" dedi. "İşte benim tatlı, akıllı kızım!"

Benimle konuşmadığını fark edince *şaşırıp kaldım*.

Winnie annem içeri girdiği gibi etrafında dönerek dans etmeye başlamıştı. Annemin arkasından kapıyı kapatıp, "Ben de seni gördüğüme sevindim, anne!" dedim.

Annem, "Sakin ol bakalım," dedi ve elime içinden yaban-

mersinli kek kokuları yükselen beyaz bir kutu tutuşturdu. Onu affetmiştim bile. Hızlıca mutfağa doğru baktı ve "Hâlâ evi yakmamışsın?" dedi.

Başparmağımı havaya kaldırıp, "Şimdilik her şey yolunda!" dedim.

Tanrı'ya şükür ki evimdeki tadilat yakında bitecekti. Kendi evime döneceğim ve tavşanıma, kuşuma ve balığıma kavuşacağım için çok heyecanlıydım. Yine de yeni en yakın arkadaşımla aynı evde yaşamayı özleyeceğimin de farkındaydım.

Annem mutfağa gidip mutfak masasına yayılırken, Winnie de dibinden ayrılmamıştı. "Büyüleyici oğlan nerede?"

Bulaşık makinesinden iki tabak çıkardım ve kekleri tabaklara koydum. "Biliyor musun, birçok anne kızının herhangi bir adamla birlikte yaşaması söz konusu olduğunda, adamın ne kadar *büyüleyici* olduğundan daha farklı yorumlar yapardı."

"Haksız mıyım yani?"

"Kesinlikle değilsin. Ama o tatlı suratın seni kandırmasına izin verme. O büyüleyici bir baş belası."

Tatlı bir gülümsemeyle, "O yüzden bu kadar iyi anlaşıyorsunuz desene," dedi.

"Ha ha."

"Ee, o nerede?"

Fonda yükselen kahve makinesinin sesi eşliğinde tabakları masaya götürdüm. "Geri yattı."

Annem önce saatine, sonra bana baktı. Bilmiş bilmiş sırıtarak, "Ona ne yaptın?" diye sordu.

"*Ben* mi?" Masum görünmek için elimden geleni yapıyordum. Ama annem yememişti. Yakalanmış bir şekilde tabağını önüne bırakıp tezgâha döndüm. "İkinci randevu biraz sıradışı geçti diyelim."

"Kimle çıkmıştınız siz? Kahveci çocuk ve..." Başımı salladığımı görünce duraksadı. "Aman Tanrım."

"Aynen."

"Bu defaki randevu için pek hevesliydiniz. Eğlenceli geçti mi?"

Eğlenceli doğru kelime mi emin değildim.

Josh, McKenzie hakkında verdiğim sınırlı bilgiye dayanarak Columbia'da balık tutarak geçireceğimiz bir gün ayarlamıştı. O kadar heyecanlıydım ki, daha o yataktan bile çıkmadan giyinip mutfağa inerek sandviç hazırlamaya koyulmuştum.

Gün doğumundan önce rıhtımda olmak üzere sözleşmiştik. Rıhtıma vardığımızda, çekici barista –namıdiğer Kota– dört bardak kahveyle birlikte bizi bekliyordu. Puan kazanmaya başlamıştı bile. Kota'ya şöyle bir bakınca, Dave'in *hiç de abartmadığını* anlayarak sonrasında ona teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Pastel tonlardaki gökyüzü biraz bulanıktı. Tanıştığımız sırada, şafak serinliği hâlâ geçmemişti. Kota'nın uçları kırmızıya boyalı siyah saçlarının bir tarafı kazınmıştı. Küpeleri ve tişörtünün ensesinden görünen bir dövmesi vardı. Yalan söylemeyeceğim, çok etkilenmiştim.

Sonra McKenzie geldi.

Teknenin önünde dikilmiş, ellerimizi sıcak kahve sayesinde ısıtarak havadan sudan konuşurken, kırmızı bir Honda Civic belirdi. Kota'nın, Dave'in mekânda yediği yumurtalı salatanın bozuk çıkmasıyla ilgili hikâyeyi anlatırken biraz dikkatinin dağıldığını fark ettim. Ama yine de konuşmaya devam etmişti ve hâlâ çok hoştu, o yüzden buna kafayı pek takmadım.

Araba kapısının kapandığını duydum. Çakıl taşlarıyla kaplı zeminde yürürken çizmelerinden çıkan ses, sabahın sessizliğinde yankılanıyordu. McKenzie'ye dönüp gülümseyerek el salladım. McKenzie de bana el sallarken, Josh sessizce onu süzüyordu. İçinden, "Çekici, güzel vücutlu ve deliye de benzemiyor. Hazel'a teşekkür etmeliyim," diye geçirdiğini sanıyordum.

Yani en azından olması gereken buydu.

Ancak yanımda duran Kota'nın gerildiğini ve yüzündeki gülümsemenin donduğunu fark ettim. McKenzie yanımıza yaklaşırken aynı ifadeyi onun yüzünde de yakaladım.

Hımm...

Kafama takmamaya karar verdim ve yanına koşup onu karşıladım.

Ona sımsıkı sarılıp, "İşte buradasın!" dedim. O çok sevdiğim –ve Josh'ı eğer işleri berbat ederse taşaklarını patlatacağım yönünde üstü kapalı bir şekilde tehdit etmemin öncelikli sebebi olan– kuaför salonu gibi kokuyordu. Geriye doğru bir adım attım ve hafifçe sıçrayarak el çırptım. "Gelmene çok sevindim."

"Elbette!" Gözleri arkamda bir noktaya çevrildi ve vücudunun kasıldığını fark ettim.

Koluna girdim ve beylerin yanına doğru yürümeye koyulduk. "Her şey yolunda mı?"

Birkaç adım ilerledikten sonra uzun kirpiklerinin altından bana bakarak, "Onun adı ne?" diye sordu.

Dalgalar iskeleye çarparken bir martı tepemizde bağırıştı. "Josh! Sana söz ettiğim arkadaşım. Onu seveceğine o kadar eminim ki, o..."

"Hayır, diğeri."

Bakışlarımı önce beylere, sonra tekrar McKenzie'ye çevirdim. "Onun adı Kota. Tanışıyor musunuz?"

Yanlarına ulaştığımız sırada, "Sayılır," dedi belli belirsiz bir sesle.

"Josh, bu McKenzie." Josh tokalaşmak için elini uzattı ve – vay canına. Yüzünde o hoş-adam gülümsemesi vardı. Marketteki kasiyere sergilediği o ufak, tatlı gülümsemeden söz etmiyorum. O çok sevdiğim, gözlerinin içinin bile güldüğü ve yanağında bir gamzenin oyulduğu gülümseme.

O hiç beklenmedik bir anda beliren, güneşin doğuşunu anımsatan gülümseyiş.

Ağır ol, Josh, önce izin ver kız sana biraz alışsın, sonra ağzının içine düşersin.

"Ve Kenzie," dedim, "bu da..."

"Selam McKenzie," diye araya girdi Kota. Çenesindeki kaslardan biri seğiriyordu.

Josh önce bana, sonra onlara baktı. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

Kota, "Birkaç kez buluşmuş..." diye söze başlamıştı ki Kenzie elini kaldırarak onu susturdu.

"Yattık. Birkaç kez *yattık*. Ve o beni bir daha aramadı."

Çevremizi sarmalayan garip havaya karşın çıkarabildiğim tek ses, "Uvvv," olmuştu. Yardım bekleyerek Josh'a baktım.

Ellerini çırptı ve "Belki de dağılıp ayrı şeyler yapmalıyız?" dedi.

McKenzie ileri doğru bir adım atıp Josh'ın koluna girdi. "Gerek yok." Gülümsemesi Josh'ı, sesindeki zehir ise Kota'yı hedef alıyor gibiydi. "Ben burada, senin yanındayım." Anlamlı bir duraksamadan sonra ekledi, "Onun bir önemi yok."

"I-ıı, peki?" Josh'ın gözlerindeki yardım çağrısı, gece karanlığında atılan bir havai fişek kadar net görülüyordu.

Elinde dosyasıyla, güverteye inen kalasın üzerinden bize seslenen rehbere doğru döndük. Girişimiz yapıldı ve tekneye binip yağmurluk ve botlarımızı aldık. Can simitleri hakkında kısa bir konuşmanın ve teknenin hangi bölümlerine giriş iznimiz olduğu yönündeki açıklamanın ardından genel bilgiler verildi. Güvertedeki halatların kolayca takılıp düşebileceğimiz için çok tehlikeli oldukları ve dikkatli davranmamız gerektiği söylendi ki rehberimiz tam olarak *ölüm tuzağı* kelimesini kullanmıştı. Yol tutmasından ve o durumda nereye kusmamız gerektiğinden söz edildi. Kenzie'nin başı üzerinden Josh'la göz göze geldik ve onun dudaklarını oynatarak, *Ayakkabılarıma değil*, dediğini görünce gülmemek için kendimi zor tuttum.

Sadece bizim anlayabileceğimiz şakalarımız vardı. Tam da kankalığın gerektirdiği gibi.

Tekne hareket etti ve balık tutmaya koyulduğumuz sırada her şey yolunda gibiydi.

Rehberimizin söylediği her şeyi dikkatle dinlemiş, güverte çalışanının dediklerini yapmıştım. Kota, her zamanki çekici-adam cazibesiyle yanımda duruyordu. Randevunun tuhaf baş-

langıcına rağmen aslında oldukça eğlenceli bir tipti. Yine de McKenzie'nin –açıkça Kota'ya nispet yapmak amacıyla– attığı kahkahalar ve Josh'ın koluna sanki az önce evlenme teklifi almış gibi bir coşkuyla yapışması dikkatimi dağıtıyordu.

Derken oltama bir balık vurdu ve sonra bir anda misinam çok hızlı bir şekilde makaradan boşalmaya başladı; oltanın diğer ucundaki şey her neyse, gerçekten de kurtulmak istiyor olmalıydı. Güverte çalışanı ve Josh yanıma gelip yardım ederken, Kota ve McKenzie arka planda kayboldular. Balığı elime aldığımda, ikisi de gitmişti.

Josh da sonunda bir balık tuttu, birkaç fotoğraf çekildik ancak aradan geçen bir saate rağmen Kota ve McKenzie hâlâ geri dönmemişti. Biz de sandviçlerimizi yedik ve muhabbet ettik. Josh bana ofiste akıl hocalığı yaptığı gençleri ve Emily'nin düğününü anlattı. Em için bir an olsun endişelenmediğini çünkü Dave'in tam olarak kız kardeşinin birlikte olmasını isteyeceği tipte bir adam olduğunu söyledi.

Ben de annemden, Winnie'den ve okullar açılacağı için ne kadar heyecanlı olduğumdan bahsettim ve bir defasında okulda düzenlenen veli-öğretmen buluşması gecesinde kadın doğum uzmanımla karşılaşmamı ve adamın nasıl da beni tanımamış gibi davrandığını anlattım.

Josh eğilip misinasını kontrol ederken, "Kulağa çok da garip gelmiyor," dedi. Bir mersin balığı uzaklarda zıplayıp kendini gösteriyor ama asla kancalara yanaşmıyordu. En azından şimdilik.

Havaya doğru fırlayıp parlak bedenini sergiledikten sonra su sıçratarak tekrar nehre dalan balığa bakarken, "Bunu neden yapıyorlar?" diye sordum. "Oltaya takıldıklarında neden çırpındıklarını anlıyorum – ben de olsam mücadele ederdim. Ama bu yaptıkları kendi kuyularını kazmaktan farksız. Sonuçta sen bir balıksın ve birileri seni avlamaya çalışıyor. Saklansana!"

Josh güldü ve dirseklerini güvertenin kenarına yasladı. Çok yakışıklıydı. Şu Tabby meselesini atlattığı zaman kadınlar onun

için sıraya gireceklerdi. Ama şu an omuzlarının duruşu bile kendini ne kadar kapattığını gösteriyor, içindeki güvensizlik yüzünden okunuyordu. "Daha önce bunu kimse doğrudan bir mersin balığına sormuş mudur bilmiyorum. Ama sanırım bunu solungaçlarını temizlemek için yapıyorlar. Ya da kendilerini avlamak isteyen diğer yırtıcılardan kaçmak için."

Gözlerimi kısarak uzaklara baktım. "Belki de sadece eğlenmek içindir."

Josh sessizleşti. Ona doğru döndüğümde beni izliyor olduğunu gördüm. "Hiç böyle düşünmemiştim." Josh geriye dönüp nehre baktı; dalgalar biraz daha sertleşmişti ve içgüdüsel olarak birbirimize sokulduk. "Bu diyaloğu sürdürmek istediğime inanamıyorum ama kadın doğum uzmanının nasıl seni görmezden geldiğini anlatıyordun ve doğrusu hikâyenin sonunu merak ediyorum."

"Spor salonun ortasında dikilip ona gülümsedim –nezaketen değil, gerçek bir gülümsemeydi– ve adam öylece yürüyüp gitti."

"Belki de seni görmemiştir."

"Kesinlikle gördü. Yanlış anlama, vajinamı görmüş pek çok adamın sonraki karşılaşmalarımızda beni tanımazdan geldiği olmuştur. Bazen işler yürümez ve bunda sorun edilecek bir şey yok. Ama bu adama vajinama bakması için *para vermiştim*!"

Josh'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Belki meşguldür. Belki iş ve keyfi birbirinden ayrı tutmak istemiştir. Sen de dışarıdayken öğrencilerini görmezden gelebiliyorsun."

"Ama bu farklı. Ve çocukları ya da babalarını sadece sutyen giymediğim zamanlarda görmezden geliyorum." Josh başını salladı ancak ne kastettiğimi daha iyi anlaması için devam ettim. "Bir insanın cinsel organlarını gördüysen, belirli bir düzeyde sosyal bağ kurmuş sayılmaz mısınız?"

Josh, yüzünde bunu söylememiş olmamı dilermişçesine bir ifadeyle bana baktı. "Aman Tanrım, Hazel." Ama bu defa gülümsemesi, gizleyemeyeceği kadar büyüktü. "Sen ne yaptın peki?"

Omuzlarımı düşürüp, "Hiçbir şey," dedim. "Sanırım bu da o bir yere varamayan hikâyelerden biri."

"Aslında hayır. En azından bir gün birbirimizin genital bölgelerini görürsek, ertesi gün nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili protokolü öğrenmiş oldum."

"Ki asla görmeyeceğiz."

"Kesinlikle görmeyeceğiz," diye onayladı ve yükselen sese doğru döndü.

Kota pantolonunun fermuarını çekerek bize doğru geliyordu.

Bu bir şaka olmalıydı.

"Bu mu yani? Yine öylece çekip gidecek misin?" Kenzie güverteden geçerken hafifçe tökezledi. Tekne dalgalı nehirde çalkalanıp duruyordu. Saçları dağılmıştı, can yeleğinin kemeri öylece beline dolanmış hâldeydi. Ne yaptıklarını anlamak için münecim olmaya gerek yoktu. "Bu arada bilgin olsun, orgazm olmadım, rol yaptım."

Kota durdu ve yavaşça ona doğru döndü.

Nefesimi tuttum.

Josh alçak sesle bir ıslık çaldı.

Kota, "Kulağa öyle gelmiyordu," dedi.

Josh tırabzanlardan uzaklaştı. "Her şey yolunda mı?"

Kenzie ateş püskürmeye hazır gibiydi ve biraz daha yaklaşıp parmağını Kota'nın göğsüne bastırdı. "Dediğim gibi, *rol yaptım*. Tabii sen bunu o kadar çok yaşamışsındır ki, gerçeğiyle taklidini ayırt edemiyorsundur."

Kota onun parmağını itti. "İşte tam da bu yüzden seni aramayı kesmiştim. Seninle uğraşılmaz!"

Bundan sonrası çok hızlı gelişti. McKenzie, Kota'ya saldırmak için öne atıldı ve Josh aralarına girmeye çalıştı. Tam bir curcunaydı; ben bağıra çağıra halatlardan ve ölüm tuzaklarından bahsederken tekne yukarı doğru hopladı. Kıçımın üzerine düştüm ve tekrar ayağa kalkıp etrafa bakındığımda, Josh'ın ortalarda olmadığını fark ettim.

• • •

"Nehre mi düştü?" Annem tabağındaki keki unutmuş, öylece bana bakıyordu.

"Aynen. Üzerinde can yeleği vardı ve onu kurtarmayı başardılar ama düşerken başını çelik tırabzanlara çarpmış."

"Aman Tanrım. İyi mi peki?"

"İyiyim." Josh ağır adımlarla mutfağa girdi. Alnında çilek boyutunda, yeni bir çürük daha oluşmuştu. Winnie suçlu adımlarla onun yanına gitti. "Sadece bu sabaha pek iyi başlayamadım. Ve eğer merak ediyorsanız, üzerinizde otuz kiloluk bir köpekle uyumak oldukça zor bir şey."

"Seni seviyor," dedim.

Yorgun ancak sakin kalmaya çalışıyormuş gibi bir ifadeyle gülümsedi. "Onun sevgisi de en az seninki kadar boğucu."

Mutfak adasının diğer tarafından neşeyle gülümsedim. "Ne tatlı şeyler söylüyorsun."

Annem bir sandalye çekti. "Josh, tatlım, otur hadi. Size kahvaltı getirdim, Hazel da kahve yapıyor." Bana dönerek ekledi, "Adama beyin sarsıntısı geçirtme eylemlerin bitti mi yoksa üçüncü bir eylem için hazırlıklı mı olmalıyız?"

Karşı çıkmak üzereydim ki Josh benden önce konuştu. Israrla, "Ben iyiyim, gerçekten," dese de, yine de oturdu. "Dün gece yatmadan önce yıkanabildiğim için mutluyum. Nehrin o kadar kötü kokacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Uzanıp önüne bir tabak koydum ve alnının çürük olmayan tarafına özenle bir öpücük kondurdum. "Sanırım asıl kötü kokan nehir değil, seni sudan çıkardıktan sonra sarmaladıkları balığa bulanmış battaniyeydi."

Yakın çevrelerimizi bir araya getirmeme konusunda aldığımız dersten sonra, üçüncü randevu için tabir-i caizse çok daha geniş bir ağ oluşturduk.

Kota ve Kenzie ile olan felaket randevumuzdan sonraki pazar günü, iki aydır evinde kalmama izin verdiği için Josh'a güzel bir

yemek hazırlamak adına tüm maaşımı malzemelere yatıracağım pazar yerine giden otobüste Molly ile tanıştım. Molly tesadüfen karşıma çıkan bir yabancı olmakla birlikte, muhteşem biriydi ve yerel bir kozmetik firmasında satış temsilcisi olarak çalışıyordu. İtiraf edeceğim, aslında onu seçmemin gizli bir sebebi daha vardı. Evet, Molly oldukça sıcakkanlı ve bir insan on altı dakikalık bir otobüs yolculuğunda ne kadar çekici olabilirse o kadar çekiciydi ve evet, Josh'ın onu beğeneceğini düşünüyordum. Ama Molly'nin kuyruklu eyelineri da bir o kadar kusursuzdu ve Josh'la aralarında bir şeyler gelişmese bile en azından yemek esnasında ondan birkaç makyaj tüyosu kapabilirdim, değil mi?

Josh'ın anlattığına göre benim buluşacağım kişi de –Mark– onun eski hastalarından biriydi ve Josh onun hakkında hep iyi şeyler anlatıyordu. Mark uzun boylu, hoş görünüşlü ve gerçekten harika bir adamdı. Bir süredir hiç görüşmemişlerdi ama Josh bizim iyi anlaşacağımıza emindi.

Şu işe bakın ki haklıydı. O gerçekten de uzun boylu ve hoş görünüşlü biriydi. Ve kesinlikle çok iyi anlaşmıştık. Ama küçük bir sürpriz söz konusuydu...

Mark, Margaret olma yolunda bir geçiş sürecindeydi ve Josh'ın ona ayarlayacağı ev arkadaşının *erkek* olacağını düşünmüştü.

Anlaşılan o ki Josh onu yoldayken aramıştı ve hat gidip geliyordu. Margaret, Josh'a durumların artık biraz... *farklı* olduğunu açıklamaya çalışmıştı ama Josh Bluetooth bağlantısı kesilip durduğu için kaçırdığı detaylardan habersiz bir şekilde, "Aynen, evet. Yeri ve zamanı sana mesajla bildiririm," deyip telefonu kapatmıştı.

Tam olarak planladığımız şekilde gelişmese de harika bir gece geçirmiştik ve kuyruklu eyelinerım hayatımda ilk defa bu kadar güzel görünüyordu.

• • •

Dairemdeki tadilat okullar açılmadan birkaç hafta önce, yaz mevsiminin son demlerinde tamamlandı.

Her ne kadar Josh, Winnie ve beni temiz yaşam alanından gönderdiği için mutlu olsa da, bence bizi özleyecekti.

Birazcık da olsa.

Böyle söylüyorum çünkü son zamanlarda artık Josh bile birlikte yaşamanın nasıl normal gelmeye başladığına şaşırıyordu. Gürültülü müydü? Evet. Dağınık mıydı? Kesinlikle. Ama bir o kadar da rahattı. Ve biraz daha ileri gidecek olursam, *kolaydı*.

Tipik bir günümüzde Josh güçbela yataktan kalkar, uykulu gözlerle onu takip eden Winnie'yle birlikte mutfağa girip önceden onun için hazır ettiğim kahvesini içerdi. Bir çeşit yanık kahvaltı hazırlardım ve kahvaltı boyunca muhabbet eder, gün içinde sürekli yazışır, sonra eve dönüp birlikte akşam yemeği yedikten sonra televizyon izlerken sızıp kalırdık. Bu benim normal bir ilişkiye en yakın tecrübemdi. Sanırım bu düzen Josh'a da iyi gelmişti: Haftalardır Tabby'nin adını bile anmamıştı.

Yeni boyanmış kapımdan içeri girip yeni ahşap parkelerimin üzerinde dikildim ve tadilat sürecinde neler yapıldığına baktım. Dairemi *ve* yalnız yaşamayı çok sevmeme rağmen, ev bana çok boş gelmişti.

Winnie de benzer şekilde hissediyor olmalıydı. Yerleri koklayarak ön odaya dek gitti, hızla bir daire çizip tekrar kapıdan dışarı çıktı ve derin bir iç çekip paspasın üzerine yattı.

İçeri girip valizlerimi yeni kanepemin üzerine attım ve "Ne demeye çalıştığını anlıyorum," dedim. Kanepe dışında pek fazla mobilya yoktu. Birçoğu boru patladığında mahvolmuştu ve kurtarılabilecek durumda olanların çoğu da gerçekten çok eskiydi ve vereceğim çabaya değmezdi. Yirmili yaşlardaki herkes gibi IKEA'dan bir kanepe sipariş etmiştim ancak bu Josh'ın evindeki yumuşak, deri kaplaması yıpranmış kanepenin yanından bile geçemezdi.

Winnie artık burada kalacağımız gerçeğini kabullenmek istemiyordu. Onu zar zor kandırıp içeri sokabilmiştim ancak hâlâ

kapının yakınlarından ayrılmıyordu. İnatçı Winnie. Valizimden birkaç parça eşya çıkardım ve diğer hayvanları yerlerine koydum, yeni yatağıma temiz bir çarşaf geçirdim ve mutfak dolaplarıyla banyo demirbaşlarının mevcut durumunu inceledim. Evde hayvanların mamaları dışında yiyecek hiçbir şey yoktu, bir şeyler almaya çıkmak istemediğim için dışarıdan yemek sipariş ettim ve birbirine dolanmış kabloları çözüp televizyonu kurmak için çalışmaya başladım.

Teknolojik kurulum sürecimin yüzüstü yere yatıp zırlama evresine geçmiştim ki telefonum biraz önce fırlattığım yerde titredi.

Eve gelince senin ayakkabılarına takılıp düşmemek garip bir duygu.

Beni özleyeceğini biliyordum.

Belki birazcık.

Şimdi sabahları kim tüm sıcak suyu bitirecek?

Numaramı sil.

Şaka yapıyorum.

Ev biraz boş geliyor.

İçim şefkatle dolmuştu ama bunu görmezden gelmeye çalışarak cevap yazdım:

Winnie çok mutsuz ve kapının önünden ayrılmıyor.

Sanırım seni özlüyor.

Winnie ha? Tabii.

Nasıl yapışkan bir tip olduğunu biliyorsun.

Ev ne durumda bu arada?

Cevap yazmadan önce temiz ve aydınlık oturma odama şöyle bir göz gezdirdim. Boş duvarlar, boşaltılması gereken bir düzine koli, mutsuz bir labradoodle. Ama daha kötüsü de olabilirdi.

Gayet iyi. Biraz boş duruyor ama zamanla halledeceğiz artık.

Bugün uğrayacaktım ama yerleşmek isteyeceğini düşünerek vazgeçtim.

Fotoğraf atsana.

Suratımın ekranın çoğunu kapladığı bir kare ve mutsuz televizyonumun yanındaki kablo yığınının da dahil olduğu birkaç fotoğraf çektim.

Josh tam bir bakıcı ruhuna sahip olduğundan hiç zaman kaybetmeden beni aradı.

"Hazel'ın Hedonizm Evi."

"Gelip yardım etmemi ister misin?" diye sorduğunda göğ-

sümde bir duygu yükseldi. Evet, gelmesini umduğum için bir zafer duygusu yaşıyordum ama başka bir şey daha vardı. Ilık bir yağmur, sıcak bir battaniye gibi bir şey. Onu görmeyi gerçekten istiyordum. Winnie de öyle. "Sen diğer işleri hallederken ben de televizyonu bağlayabilirim."

Özgür ve güçlü bir kadın olarak hayır, kendim hallederim demeliydim –ki öyle ya da böyle yapardım– ama bu gece televizyonda *RuPaul's Drag Race* vardı ve bu teklife hayır demek hem anlamsız hem de yorucu olacaktı.

"Yemek söyledim," dedim. Ve iki kişiye yetecek kadar sipariş vermediğimi fark ettim. "Winnie seni görünce çok sevinecek. Belki somurtmayı bile keser."

"Bir duş alıp yirmi dakika içinde oradayım."

"Tamam. Tahminen sen geldiğinde ben hâlâ aynı noktada olacağım o yüzden içeri kendin gir. Kapı açık."

"Tamamdır. Bu arada, Haze?"

Gülümsedim. "Hı?"

"Winnie'ye söyle, ben de onu özledim."

ON

JOSH

Eşyalarını yeni sınıfına taşımasına yardım ettikten sonra Hazel'ı günlerce doğru dürüst göremedim – ki yanımdan taşınalı yalnızca birkaç hafta olduğu düşünülürse, bu biraz kafa karıştırıcıydı. Uzun bir ilişkiden yeni çıkmıştım ve birkaç gün içerisinde evimi biriyle paylaşmaya başladığımda hayatım karman çorman olmuştu. Kendi alanıma kavuştuğum ve bir başkasının ne yaptığını –mesela evi yakıp yakmadığını– merak etmek zorunda kalmadığım için mutlu olmam gerektiğini düşünüyor olabilirsiniz. Bu yeni normale çoktan hazır olduğumu. Ama yanılıyorsunuz.

Normal denen şeyin bu kadar sıkıcı olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Daha önce kız kardeşimde de defalarca şahit olduğum gibi, Hazel bir anda tümüyle öğretmen moduna geçiş yapmıştı ve doğrusu işine bu kadar odaklandığı için onu eleştiremezdim. Sınıf panosuna birtakım süsleri zımbalarken yaşadığı coşkuya bakarak, okulların açılmasının ona Noel ve doğum günlerinin toplamından daha fazla mutluluk verdiği hissine kapılmıştım.

Okula Dönüş Gecesi'ne bir gün kala telefonda, "Öğretmen ol-

maya bayılıyorum," dedi. Daha önce Em'in bu konuda bu derece heyecanlandığını görmemiştim ama sonuçta o Hazel'dı. Sevdiği her şeyi çok şiddetli seviyordu. "Çoğunlukla darmaduman olsam da, üçüncü sınıflar kesinlikle benim olayım."

"Şaşırmadım," dedim. "Sen de tıpkı sekiz yaş çocukları gibi yüksek raflardan bir şeyler almakta ve uzun araba yolculuklarından önce tuvalete gitmen gerektiğini hatırlamakta zorlanıyorsun."

"Çok hoş, Jimin."

Bu kadar tanıdık bir diyaloğu kanepemde otururken değil telefonda yapıyor olmak, içimde bilmediğim bir yeri sızlatmıştı.

Ertesi gün –Hazel'ın Riverview'daki ilk iş günü– okul koridorlarında kesintisiz, tiz bir uğultuyla karşılandım. Sanki kantin tarafından koridorlara doğru dev bir arı sürüsü ilerliyor gibiydi. Hazel 12 numaralı sınıftaydı, ben de bitkin hâldeki okulun-ilk-günü-Dave'ine müdür odasının camından el sallayıp beşinci sınıflarla savaş vermekte olan kardeşime şöyle bir baktıktan sonra koridoru aştım ve acı sos paketleriyle süslenmiş kapısında Taco 'bout a Great Class! yazan sınıfa ulaştım.

Sınıfın küçük penceresinden içeri baktığımda, Hazel'ın tahtanın önünde dikilmiş, serbest şekilde çalışan öğrencileri izlediğini gördüm ve gülmeye başladım. O Hazel'dı, tabii ki böyle bir şey giyecekti. Mavi elbisesinin beline doladığı kemer, kırmızı elmalar ve rengârenk ders kitaplarıyla süslenmişti. Bu hâliyle *Sihirli Okul Otobüsü*'ndeki Bayan Frizzle'ı çağrıştırıyordu ki çekici bulduğum bir karakter değildir ama Hazel'ın uzun ve narin boynuna ve atkuyruğu yaptığı parlak saçlarına şöyle bir bakınca... Anladınız işte.

Camın ardında olduğumu fark etti ve kantinde öğle yemeği yiyeceğimiz vakte kadar dersin bitmesini bekleyebileceğimi anlatmak için elimle işaretler yaptığım hâlde sıntarak kapıya doğru ilerledi. Viski rengi gözlerinde flörtöz bir ifade vardı ve dudakları kuş kirazı rengindeydi. İçimde bir şeylerin titrediğini hissettim.

"Festivale hoş geldin!" Baş hareketiyle birlikte kulağındaki kurşun kalem şeklindeki küpeler neşeyle sallandı. Eline bir elma ve jelatine sarılmış bir buket ayçiçeği verdim. "Birlikte öğle yemeği yeriz diye düşündüm ve ilk gününü kutlamak istedim."

Çiçekleri alıp göğsüne bastırdı. "Zaten bu sabah mesaj atıp kutlamıştın!"

"Yine de geldiğim için memnunum yoksa tüm bunları kaçıracaktım!" Tek elimi ayaklarından başına doğru kaldırarak –ki bu arada başında da seramikten yapılmış, kitap kurdu şeklinde bir toka vardı– kılığını işaret ettim.

Olduğu yerde döndü. "Beğendin mi? Bu benim geleneksel okulun-ilk-günü kostümüm."

"Kız kardeşim ise sadece yeni bir ceket giymekle yetinir. Nasıl gidiyor bakalım?"

"Harika! Henüz kimse ağlamadı ve teneffüste de sadece tek bir teterbol kazası yaşandı. Öğrenciler bu seneki hedeflerini yazıyorlar. Gelip onlarla tanışmak ister misin?"

Hayır demeye hazırlanıyordum ki ceketimden tutarak beni içeri çekti.

"Çocuklar." Yirmi sekiz çift göz kâğıtlardan kalkarak doğrudan bana baktı. "Sizi en yakın arkadaşım Josh'la tanıştırayım."

Öğrenciler bir ağızdan *oooooo* derken asi bir öğrenciden gelen, "Yani sizin *erkek arkadaşınız* mı?" sorusuyla kıkırdamaya başladılar.

Hazel iyi çalışılmış bir baş hareketiyle bütün sınıfı susturdu. "Josh bizim misafirimiz, o yüzden ona karşı düzgün davranalım. Ayrıca kendisi Bayan Goldrich'in de abisi. Hadi yeni arkadaşımıza hoş geldin diyelim."

Hep bir ağızdan, "Hoş geldin arkadaş," dediler ve erkek arkadaş skandalını hızla unutup projelerini tamamlamaya döndüler.

"Tebrikler, Bayan Bradford. Bu çok etkileyiciydi," dedim. "Küçük insanlara patronluk taslamakta çok başarılısınız. Keşke Winnie de sizi böyle dinlese."

"Winnie'nin beni dinlemesi için kafama bir çörek koymam lazım," dedi ve çiçekleri masasına koydu. "Ve çiçekler için tekrar teşekkür ederim. Tek boynuzlu atları saymazsak, sahip olunabilecek en iyi kanka sensin, Josh Im."

"Seni kendi doğal ortamında görmek istedim, ayrıca Josh ve Hazel'ın çifte randevu meselesiyle ilgili gelişmeleri aktarmak için de iyi bir fırsat olacağını düşündüm."

"Yaaa!" Telefonumu cebimden çıkarmamı izlerken ellerini çırptı.

"Arkadaşım Dax bir veteriner ve Beaverton'da Shetland midillileri yetiştiriyor. Ayrıca oldukça da yakışıklı." Facebook uygulamasını açıp profiline girdim.

"Midillileri olan veteriner bir arkadaşın var ve bunu bana yeni mi söylüyorsun? Hayali bir konuşan kunduz, en yakın arkadaşlık sıralamasında önüne geçti bile."

Daha iyi görebilmesi için fotoğrafını büyütürken, "Bu sabah ana sayfama düşene dek varlığını tümüyle unutmuştum," dedim. "Kendisi benim liseden arkadaşım."

Hazel daha yakından bakmak için eğildi. "Randevuya gelirken yanında bir midilli de getirebilir mi?"

"Mutlaka talep ederim."

Telefonumu alıp Dax'in diğer fotoğraflarına baktı. "Kötü görünmüyor ve ileride midilliye binebilme ihtimalim de onu daha çekici kılıyor."

Hazel'a bakıp, "Arayayım mı?" diye sordum.

Telefonumu geri uzattı. Dudaklarını büzdü ve yanıt vermek yerine, "Ben de gittiğim havuzdaki cankurtaranla konuşmayı düşünüyorum," dedi. "Havalı bir hatuna benziyor *ve* eğer bir kez daha nehre düşersen hayatını kurtarabilir."

"Ben nehre *düşmedim*, bir şekilde nehre itildim."

"Yerçekimi tarafından."

Duymazdan geldim. "Belki bu cuma için bir randevu ayarlayabiliriz."

"Eve dönerken havuza uğrar, sana haber veririm."

Çocuklar gürültü yapmaya başlamışlardı ve bunun işinin başına dönmesi için Hazel'ı azat etmem gerektiği anlamına geldiğini biliyordum. "Güzel. Ben de Dax'le konuşayım. Ona göre bir şeyler ayarlarız."

Neden bir çifte randevuya daha çıkmak istediğimi ancak arabaya dönünce fark ettim: Hazel'la zaman geçirmek istiyordum.

Cuma akşamı eve döndüğümde Hazel çoktan evdeydi. Garajdan eve girdiğim anda televizyonun sesini duydum ve "Ben geldim, karıcığım," diye seslendim.

Winnie beni duyduğu anda yerinden sıçradı ve ayakkabılarımı çıkarmaya çalıştığım sırada beni neredeyse yere devirecekti. Winnie'yi özlemiştim ama o gerçekten berbat bir bekçi köpeğiydi.

Oturma odasına girdiğimde Hazel oturuşunu dikleştirdi ve kanepenin arkasından bana bakarak sırıttı. "*Hola, señor.*"*

"Geç kaldığım için üzgünüm." Dax ve Michelle'le olan randevumuz o geceydi ve yemek rezervasyonumuza yetişmek istiyorsam bir an önce duş alıp giyinmem lazımdı. "Randevular uzun sürdü ve sigortayla ilgili bir meseleyle uğraşmam gerekti."

"Evim çok sıkıcıydı, ben de buraya gelmeye karar verdim. İyi ki gelmişim, annen de buradaydı." Elindeki dumanı tüten kâseyi ve yemek çubuklarını havaya kaldırdı. "Ve yemek getirmişti!"

Ne yediğini görmek için kanepenin arkalığından eğildim ve midem guruldamaya başladı. "Bir saat içerisinde akşam yemeğinde olacağız, haberin var değil mi?"

"Annenin yemekleri söz konusu olduğunda direnmek zor." Hazel bir parça biftek ve yeşil soğan uzattı ve inleyerek yedim. Gerçekten hazırlanmaya başlamam gerekiyordu ama onun yerine yemek çubuklarını tutma şeklini düzelttim, bir lokma daha yedim ve yanına oturdum.

"Ne zaman çıktı?"

---

* (İsp.) Merhaba bayım. –*çn*

Hazel cevap vermek için güçlükle başını yemeğinden kaldırdı. "Yirmi dakika filan oldu. Bir süre oturduk ama. Bana birtakım utanç verici bebeklik fotoğraflarını gösterdi, ne kadar fazla çalıştığından ve çok fazla siyah spor ayakkabın olduğundan bahsettik." Kıkırdayarak ağzına bir lokma daha attı. "Onu gerçekten seviyorum."

Bu ilgimi çekmişti. Hazel'a şöyle bir baktım. Umma ve Tabby'nin bensiz geçirdikleri zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Ve her görüşmelerinden sonra Tabby söylenip dururdu. Ebeveynlerimi tanımak umurunda değildi. Onları hiçbir zaman *sevmemişti.*

"Sanırım o da seni seviyor."

Hazel kâseyi elime tutuşturup, "Seviyor tabii," dedi. Hiç zaman kaybetmeden yemeğe yumulduğumu görünce gülmeye başladı. "İlk tanışmamızda ona meyve fırlattım ve önceki geceden kalma o ağır kokulu fermente balığı benden başka yiyen yoktu. Kız kardeşinin dediğine göre, artık ben de yarı Koreli sayılırmışım."

"Yemeğin adı *hongeo* ve benim bile yemediğim bir şey." Ağzıma bir lokma daha attım ve sıradaki lokmayı Hazel'a uzattım. Yorucu bir gün geçirmiştim ve geceyi dışarıda geçirme fikri her geçen dakika daha da tatsız gelmeye başlıyordu. "Umma seni sevdi çünkü sen tuhaf ve sevimli birisin. Ve seni gördüğünden beri, benim yalnız ve sefil bir şekilde öleceğim yönündeki endişeleri biraz daha azaldı."

"Yalnız ve sefil." Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sen kendini hiç görmedin herhalde. Sadece arayışımızı biraz daha geliştirmemiz gerekiyor."

Televizyondan gelen alkış sesi dikkatimi çekti. O âna dek ne izlediğini fark etmemiştim.

"Neden Londra Olimpiyatlarını izliyorsun?"

"Şovları izlemeyi seviyorum." Şüpheci bir tavırla kaşımı kaldırdığımda iç çekip arkasına yaslandı. "Kumandayı bulamadım."

"Doğru düzgün aradığına emin misin? Tahminen yine üzerinde oturuyorsundur." Ayağa kalkmak üzereydim ki elini karnıma koyarak beni durdurdu.

"Artık kanal değiştiremezsin. Bağımlısı oldum!"

"Haze, gitmemiz gerekiyor."

"O zaman bunu benim için kayda al."

"Sonuçları Google'dan öğrenebileceğinin farkındasın, değil mi?"

Somurtkan bir suratla, "O zaman ne eğlencesi kalır ki?" diye sordu. "Olimpiyat sonuçlarını Googlelamak işin bütün heyecanını kaçırır."

"Ya da sana zaman kazandırır." Ayağa kalktım. "Hadi bakalım, gitme zamanı. Hemen bir duş alıp geliyorum."

İçeri girdiğimiz zaman Hazel'a nasıl baktığını gördüğümde, Dax'in yanlış seçim olabileceğine dair bir şüpheye düştüm. Yüz ifadeleri konusunda bir uzman olmayabilirim ama Hazel'ı –her zamanki gibi imzası olan tepeden topuzu, inek derisi desenli kolsuz bluzu, eskitme kot eteği ve yeşil kovboy çizmeleriyle– gördüğü anda burun deliklerinin büyümesi ve kaşlarının çatılması pek de hayra alamet gibi durmuyordu.

El sıkıştık, kendimizi tanıttık ve garsonumuzu takip ederek kalabalık restoranın tam ortasındaki masamıza doğru ilerledik. Hazel eteğini aşağı doğru çekiştirdi ve sırıtarak Dax'e doğru döndü. Tanıştığı herkese, hatta kendisine küçümser gözle bakanlara bile böyle bir çabayla yaklaşması kalbimi eritiyordu.

"Ee," dedi Hazel, "nerelisin Dax?"

"Aslen Michigan'lıyım." Hafifçe eğildi ve ellerini kenetleyerek sordu, "Sen hayatın boyunca hep Oregon'da mı yaşadın?"

Michelle hoş bir kadındı ve bir cankurtaran olarak kesinlikle fit bir vücuda sahipti. Ancak birçok ortak noktamız olabilirmiş gibi dursa da, o esnada masanın diğer tarafında geçen ve bir ta-

nışma sohbetinden ziyade İspanyol Engizisyonu sorgularını andıran diyalog daha fazla ilgimi çekiyordu.

Dax, Hazel'ın ailesi, akrabaları, mesleği ve evi hakkında bilgi edinmek istiyor, *Bir ev almayı planlıyor musun yoksa kirada oturmayı mı tercih ediyorsun?* gibi sorular soruyordu. Hazel çalıştığı okulun ne tip bir emeklilik planı sunduğunu bilmediğini söylediğinde, Dax biraz endişelenmiş gibiydi.

Michelle ile havadan sudan muhabbet ederken, Hazel'ın tüm sorulara neşeyle cevap verdiğini, aralara annesi ("Tanıdığım en güzel şarkı söyleyen kadındır ama sadece duştayken"), yaşadığı ev ("Birkaç ay önce evimi su bastı, içerisi okyanustan farksızdı... Belki de bu yüzden rüyalarımda kendimi hep bir gemide giderken görüyorumdur?") ve işi hakkında ("İki gün önce eve geldiğimde ağaç reçinesi gibi kokuyordum ve nedenine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Üçüncü sınıflar bir acayip") küçük anekdotlar serpiştirdiğini duyuyordum. Ancak onun cana yakın davranma çabasına karşın, Dax bütün sorulara tek kelimelik cevaplar vermekle yetiniyordu.

Hazel bir telefon görüşmesi yapmak için masadan ayrıldığında Dax'le göz göze geldik. Gözlerindeki bıkkın ifade, *Vay canına, bu hatun kafayı yemiş*, der gibiydi. Ne demeye çalıştığını anlamazdan geldim.

Agresif bir sesle, "Ne?" diye sordum.

Güldü. "Hiç. Sadece..."

"Sadece *ne*?"

Michelle'in bakışlarını üzerimde hissettim. Masadaki garip gerginlik gittikçe yükseliyordu.

"O benim zevkime göre biraz tuhaf bir..." Hazel'ın masaya gelmesiyle, Dax cümlesini bitiremeden çenesini kapadı.

Hazel sandalyesine oturdu. "Kusura bakmayın. Annemi aramam gerekti de. Yeni bir çift çizme almış ve eğer arayıp çok güzel olduklarını söylemeseydim gece boyu çizmelerinin fotoğraflarını atıp duracaktı." Çatalını yemeğine saplayıp konuşmaya devam etti, "Bu arada çizmeler cidden efsane. Rengi turkuaz ve

üstünde küçük deniz kabukları var. Eminim bahçede çalışırken o çizmelerle sihirli bir masal tanrıçası gibi görünecek. Yani onlar aslında kovboy çizmesi ama olsun."

Dax kaşlarını çattı ve dudağını ısırarak bakışlarını masaya yöneltti. Her ne kadar Hazel ona her zamanki umursamaz neşeli tavırlarıyla yaklaşıyor olsa da, birkaç dakika sonra Dax tuvalete gitmek için kalktığında göz göze geldik ve Hazel hayali bir şişe dolusu içkiyi kafaya dikermiş gibi yaptı.

"Üfff," diye mırıldandı.

Michelle yüzünü buruşturarak Hazel'a, "O biraz... gergin görünüyor," dedi.

Hazel ağzına bir kızarmış patates atarken sırıttı. "Biraz. Onun bir midilli yetiştiricisi olduğunu sanıyordum. *Midilli* yetiştiren biri nasıl bu kadar suratsız olabilir?"

"Kusura bakma." Uzanıp eline dokundum. "Kendisini *Bir Daha Asla* listemize ekleyebiliriz."

Dax masaya döner dönmez Hazel'ın tabağına baktı ve geriye sadece birkaç parça fasulye ve enchiladasının son lokmasının kaldığını görünce, "Hepsini bitirdin mi?" diye sordu.

Hazel bir anlığına Dax'e dik dik baktığında kalbimin kömür gibi yandığını hissettim. Hazel kendini zorlayarak gülümsedi ve "Bitirdim tabii," dedi. "Yemek *muhteşemdi*."

Dax bardağına uzandı ve yargılayıcı bir ifadeyle suyunu yudumladı. Bardağını dikkatle masaya koyduktan sonra başını kaldırdı ve "Bence birbirimize pek de uygun değiliz," dedi.

Bunu sadece Hazel'a değil, bana, hatta bütün masaya söylemişti ve dördümüz de bir süre tek kelime etmeden öylece kaldık.

Michelle daha fazla dayanamayarak peçetesini yarısı yenmiş dürümünün üstüne fırlatarak, "Sen dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Hazel'ın da emeklilik planını sorduğun dakikadan beri aynı şeyi hissettiğine eminim." Döndü ve bakışlarını bana çevirdi. "Josh. Hoş bir adama benziyorsun. Ama sana bir tavsiyede bulunabilir miyim? Bana sorarsan, bu akşam randevuya çıkman gereken kişi bir başkasıydı."

Ayağa kalktı ve Hazel'a el salladıktan sonra masadan ayrıldı.

Dax peçetesiyle ağzını sildi ve "Kız haklı, Josh, yanlış taraftasın." Ayağa kalktı, cüzdanından bir yirmilik çıkardı ve sanki hiçbir şey olmamışçasına gülümseyerek bana, "Bu hafta bir öğle yemeği mi yesek?" diye sordu.

Hazel'la göz göze geldik. O anda bu dünyada onu en yakından tanıyan kişi benmişim gibi hissettim, bir ihtimal Yaratık hariç. Yüzünde iyi çalışmış, neşeli bir umursamazlık vardı ama hayalinde Dax'in gözlerini oyduğunu biliyordum.

Dax öylece dikilmiş, cevabımı bekliyordu.

Mutlu bir şekilde ona döndüm ve "Siktir git, Dax," dedim.

Peşimden eve girerken, "Kendimi dayak yemiş gibi hissediyorum," dedi Hazel. Kendini kanepenin üzerine bıraktı. "Dax'in bir gün aklı başında bir kadını delirteceğine eminim."

"Eskiden düzgün bir tipti." Anahtarlarımı girişteki kâseye bırakıp ayakkabılarımı çıkardım. "Belki de her zaman şerefsizin tekiydi ama onu kadınların olduğu bir ortamda görmediğim için benim haberim yoktu."

"Birçok erkek diğer erkeklerin yanında harikadır ama iş kadınlara gelince birer göte dönüşürler."

Mutfağa giderken bir an için durdum ve eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Üzgünüm, Haze."

Önemli değil dercesine elini salladı ve açmam için televizyonu işaret etti. Elimi Hazel'ın uzandığı minderin altına soktum ve kumandayı çıkarıp eline tutuşturdum.

Mutfağa doğru giderken, gün içinde annemin gelmiş olduğunu hatırladım. Midem guruldayıp duruyordu. Dax ve Hazel'a odaklanmaktan yemeğimi yiyememiş, tabağımdaki çipurayla oynayıp durmuştum.

Michelle'in kalkarken söylemeye çalıştığı şey bu muydu? Randevuya çıkmam gereken kişinin Hazel olduğunu mu ima etmişti?

Sanki bunu sesli söylemişim, Hazel da beni duymuşçasına yüzümü ateş bastı. Tezgâhtaki pilav pişirici ılık tutma ayarındaydı ve buzdolabı da üzerine içinde ne olduğu ve hangi tarihe kadar tüketilmesi gerektiği yazan etiketler yapıştırılmış Tupperware'ler ve eski dondurma kutularıyla doluydu. Kutulardan bazılarının üzerinde Hazel'ın adı yazıyordu ve tahminen içlerinde Hazel'ın en sevdiği Kore yemeği olan turşulu kızarmış pilav vardı.

Sanki zihnimden geçenleri duymuşçasına içeriden seslendi, "Sakın benim kızarmış pilavımı yemeye kalkma!"

Buzdolabı kapısının ardından ona baktım. "Madem öyle, sen neden benim bifteğimi yedin?"

Aptallık etme dercesine bana baktı. "Çünkü üzerinde adın yazmıyordu?"

Kaplardan birini aldım, içindekileri iki ayrı kâseye boşalttım ve mikrodalgaya attım. Isınan yemekle birlikte iki şişe de bira alıp içeri geçtim.

Hazel yarıda bırakmış olduğu jimnastik müsabakasını izliyordu. Genç sporcular gergin bir şekilde kenarda volta atarak sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Sonuçları biliyordum –altı yıl önce yayınlanmışlardı– ama yine de üçüncü yarışmacının dengesini kaybedip sert bir şekilde yere düşüşünü görünce irkilmeden edemedim.

Parmaklarımın arasından ekrana bakarken, "İzleyecek başka bir şey yok mu?" diye sordum.

Hazel kanepenin köşesine doğru çekildi ve bana doğru döndü. "Gayet fit bir adam olarak bunu nasıl sevmeyebilirsin ki?"

"Fit derken?"

"Ne demek istediğimi anladın."

Yemek çubuklarımla televizyonu işaret ettim. "Çünkü şuna bak. İnsanı mahvediyor."

Hazel ekrana baktı. "Kemiklerinin kırılmasını filan mı diyorsun?"

"Evet ama sadece o değil. Uzun vadeli bir sıkıntı bu. Bu ço-

cuklar çok erken yaşta, gelişme çağındaki bedenleriyle çok yorucu eğitimlerden geçiyorlar. Düşük yağ oranları yüzünden ergenliğe geç girdikleri ve kemikleri daha zayıf kaldığı için ileride stres kırığı yaşama ihtimalleri yüksek. Hatta birçoğu büyüme geriliği yaşıyor. Bedenlerinin maruz kaldığı aşırı zorlanmadan söz etmiyorum bile. O küçük bilekler böyle bir yüke müsait değil."

Kaşlarını çattı. "Hiç bu açıdan düşünmemiştim. Hepsi çok fit görünüyorlar. Sanki küçük kas makineleri gibi."

"Fit oldukları doğru. Zaten sorunun temeli de bu. Aralıksız olarak idman yapıyorlar ve bu kadar yorucu bir hayat tarzının sürdürülebilirliği neredeyse imkânsız. Birçoğunun neden yirmili yaşlarda jimnastiğe veda ettiğini sanıyorsun?"

"Ama sonra da yeni bir kariyer inşa ediyorlar. Keşke ben de jimnastikçi olsaydım. Aslında bence hâlâ geç değil."

"Kaç yaşındasın sen? Yirmi sekiz mi?"

Abartılı bir şekilde irkildi. "Yirmi yedi," diye düzeltti.

Hakarete uğramış gibi davranmasına gülerek, "Tamam," dedim, "yirmi yedi yaşındasın. Küçükken sürekli perende atıp duran tiplerden olduğuna eminim."

"Şaka mı yapıyorsun? Hem de her zaman!"

"Ama tahminen şu an o kadar düzgün perende atmayı başaramazsın. Yaş aldıkça ağırlık merkezimiz değişir ve ne kadar fit ve güçlü olursak olalım gençliğimizdeki kadar esnek olamayız."

Kaşlarını çattı. "Sen bana yaşlı mı diyorsun?"

Yemeğime ara vererek kâsemi sehpanın üstüne bıraktım. "Yaşlısın demiyorum, *eskisi kadar* genç değilsin diyorum."

Hazel da kâsesini benimkinin yanına bıraktı ve ayağa kalkıp elini uzattı. "Gel benimle."

"Ne?" Tehditkâr bir şekilde kaşını kaldırdı ama herhangi bir açıklamada bulunmadı. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Pekala... Nereye gidiyoruz?"

"Dışarıya. Yeniden genç olmaya."

"Tabii ya. Doğru. Duydun mu, Winnie? Dışarıya, yeniden genç olmaya gidiyormuşuz."

Winnie sadece *dışarı* kelimesini seçebilmiş olacak ki mutlu mutlu peşimizden koşmaya başladı.

Hazel'ın öncülüğünde mutfağı aşarak arka kapıdan çıkıp kapıyı kapattık. Güneş batalı çok olmuştu ama bahçeye çıktığımız anda hareket sensörlü ışıklar yandı. Ağaçların gölgeleri bahçenin bir ucundan diğerine dek uzanıyordu. Ağır ve nemli havadaki çam ağacı kokusu, çiçek tarhlarından gelen tatlı malç kokusuna karışmıştı. Yağmur yağacakmış gibi, hafif bir serinlik vardı. Hazel gecenin bu vaktinde bile merdivenleri sekerek iniyordu.

Doğru yeri bulmanın mutluluğuyla başını eğip uzun saçlarını toplayarak yerçekimine meydan okuyan bir topuz yaptı. Yanımda Winnie'yle başımızı eğmiş onu izliyor, bizim için ne gibi bir şey hazırladığını merak ediyorduk.

Hazel dik pozisyona geçti ve ona katılmam için bir el işareti yaptı.

Yanına gittim. "Sen ne yap–" diye söze başladım ancak cümlem, nemli çimlere doğru çekilmemle yarıda kaldı. Hazel yanıma diz çöküp çoraplarımı çıkarmaya koyuldu.

Çıplak ayaklarıma, kumaş pantolonuma ve gömleğime baktım. "Biz... ne yapıyoruz?"

Bir an için duraksadı ancak sonra dudağını ısırdı ve gömleğimin ilk iki düğmesini açmak için harekete geçti.

"Kişisel bir soru sorabilir miyim?" dedi ve kollarımı sıvamaya başladı.

"Elbette."

"Hiç Tabby'yi özlediğin oluyor mu?"

Beni hazırlıksız yakalamıştı. Hazel'a baktım. Çok yakınımda, hemen üzerimde duruyordu. Çenesinin altında, daha önce hiç görmediğim bir çil tanesi olduğunu fark ettim.

"Bunu neden soruyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Haklıydın. Gönül işleriyle uğraşmak zor. Bunu unutmuştum. Ya da belki daha önce hiç bu tip randevulara çıkmadığım içindir."

Diğer kolumu sıvamaya başlamadan önce kısa bir süre gözle-

rimin içine baktı. Çok yumuşak ve odaklanmış bir şekilde dokunuyordu; dokunuşları beni uyarıyor, Michelle'in sözlerini düşünürken olduğu gibi yüzümü ateş basmasına neden oluyordu. Bir anlığına eğilip dudaklarından öptüğümü hayal ettim. Bu fikrin nereden geldiğini çözemeyerek yutkundum.

"Bu işlere girmeye isteksiz olma nedenini şimdi anlıyorum," dedi sakince. "Bilmiyorum. Sadece onunla sevgili olmayı özleyip özlemediğini merak ettim."

"İyi bir erkek arkadaş olduğumu düşünüyordum. Şimdi düşününce, belki de değildim."

Koruma içgüdüsüyle parlayan gözlerini gözlerime dikti. "Emily ile konuştum. Sen harika bir erkek arkadaşmışsın. Tabby pisliğin tekiymiş."

"Bilmiyorum... belki de öylesi kolayıma geliyordu? Yavaş yavaş kopmaya başladığımızın farkındaydım ama bir karar vermektense işleri akışına bırakmak daha kolay bir seçenekti."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

"Sanırım asıl sevdiğim, birinin insanı olma hissiydi."

Hazel elini bileğime koymuştu, tepkisini görmek için yüzüne baktım. Gözlerime bakmıyordu ama yanakları pembeleşmişti. "Sen benim insanımsın," dedi. "Bu gece beni savunduğun için teşekkür ederim."

Bu kadar hassas bir durumdan öyle rahat bir şekilde söz ediyordu ki, ona karşı duyduğum yakınlığın harlandığını hissettim. Elini tutup dudaklarıma götürdüm ve bir öpücük kondurdum.

"Senin insanın olmayı seviyorum."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılırken yanıma oturdu. "Aynı zamanda Winnie'nin de insanısın. Güzel bir surat karşısında tüm duvarlarını indireceği kimin aklına gelirdi ki?"

Sırıttım. "Ne diyebilirim ki."

Hazel gözlerini devirerek inledikten sonra ayağa kalktı. "Pekâlâ, aşk adamı. Şimdi biraz perende atacağız ve böylece o yüzündeki ukala ifadeyi yerle bir edip seninle dalga geçebileceğim."

"Hâlâ perende atabileceğimi iddia eden ben değilim ki. Yaşlı bir adam olmaktan memnunum ben."

Hazel bahçenin diğer ucuna doğru yürürken, ben de bacaklarını seyrederek onu takip ettim. Gökyüzü, şehirdeki ışık kirliliği yüzünden tıpkı bir çürük gibi mor ve mavi karışımı bir renkteydi. Bir anlığına bahçe ışıkları altındaki teninin görüntüsüne dalıp gittim.

Hazel bir süre ellerini silkeleyip başını sağa sola doğru yatırdı. "Hayır yani, ne kadar zor olabilir ki?" Kot eteğinin müsaade ettiği ölçüde öne doğru eğildi. "Sonuçta bisiklete binmek gibi bir şey, değil mi?"

Eve doğru döndüm. "İlkyardım çantasını getirmeli miyim?"

Dikleşti, bana doğru bir bakış attı ve kollarını havaya kaldırdı. Bir, iki, üç saniye bekledi ve öne doğru atıldı. Ellerinin üstünde dururken bluzu suratına kadar indiğinde, neon sarısı sutyeni tümüyle ortaya çıktı.

Tekrar ayakları üstüne döndüğünde topuzu yana kaymıştı ama yüzünden mutluluk akıyordu.

"Aman Tanrım. Bu... çok EĞLENCELİYDİ!" Yüzüne düşen saçını geriye doğru attı ve tişörtünü eteğinin içine soktu. "Ve bu arada... teşhir olayı için kusura bakma."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. "Sorun değil." Başımı yana eğerek, "Devam edecek misin?" diye sordum.

Bir kez daha perende attı ve bu defa yüzünde bir öncekinden bile daha büyük bir gülücük vardı.

"Bunu yapmayı neden bırakmışım ki?" diye sordu. Başının döndüğü ortadaydı, yine de perende atarak ilerlemeyi sürdürdü.

Ayakları üstüne döndüğünde beni işaret etti. "Sıra sende."

"*Bende* mi?"

"Evet."

Bileğimden tutarak beni önüne çekti.

"Yapamam. Senden daha uzunum."

Şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Yani?"

"Yani daha yüksekten düşerim?"

"Hadi ama. Birlikte yapalım."

"Hazel."

"*Josh.*"

Bir anda gerilmiştim. Etrafa bakındım ve "Komşular görür," dedim.

Umursamadan yanıma geçip pozisyon aldı. "Hadi ama. Hava karanlık. Kollar havaya! Bir... iki... üç!"

Dünya tepetaklak oldu ve normale döndüğünde Hazel ve ben birbirine dolanmış bir kol ve bacak yumağı hâlinde çimenlerdeydik. O kadar çok güldüm ki gülmekten canım acımaya başladı.

Karnımı ovuşturarak, "Ah," dedim ve her şeyin yerli yerine inmesini bekledim.

"Haklıymışım, değil mi?" Nefes nefeseydi, saçları dağılmıştı, yüzü kıpkırmızıydı. Nasıl oluyordu da kimse onun ne kadar çılgın ve harika olduğunu göremiyordu?

Ve o anda, en azından bir kişinin tüm bunları görebilmesi gerektiğine karar verdim.

"Evet, Haze. Haklıymışsın."

ON BİR

HAZEL

Yedinci çifte randevumuza gelene kadar artık seçenekler sepetinde sadece çürük elmaların kaldığını söylemek istemezdim ancak söz konusu randevuda Josh'ın ishal olmuş numarası yapması ve benim de masada bıraktığımız şaşkın partnerlerimizden defalarca özür dileyerek arabaya kaçmak üzere onu mekândan dışarı çıkarmış olmam durumu yeterince açıklıyor olsa gerekti.

Onun için markette kasa sırası beklerken tanıştığım bir kızı ayarlamıştım. Ki bunun iyi bir fikir olmadığı da tecrübeyle sabitlendi. Marketin meyve suyu standındaki içecekleri ne kadar sevdiğimizden bahsederken hoş bir kız gibi görünüyordu. Ancak Elsa'nın Josh'a söylediği müstehcen şeylerden sonra –mekânın tuvaletinde Josh'ınkini ağzına almayı ne kadar istediği gibi– konuşmaktan hoşlandığı tek normal şeyin meyve suları olduğu ortaya çıkmıştı.

Josh da benim için Fidelity şubesinde çalışan ve onun parasını yöneten adamı ayarlamıştı. (Josh'ın *yönetilecek* kadar parasının olmasını bir türlü aklım almıyordu. Ay sonu geldiğinde pizza söyleyecek kadar paramın kalması bile benim için müthiş bir şeydi.) Tony görsel olarak fena bir tipi sayılmazdı ama rande-

vunun ilk yirmi dakikasını menüye bakıp neleri yiyip yiyemeyeceğinden söz ederek, sonraki yirmi dakikayı da bilmiş bir erkek tavrıyla Elsa ve bana futbolun kurallarını anlatarak geçirdi. Gerçi Josh'a göre bu, Elsa'nın umurunda bile olmamıştı çünkü o esnada birkaç saniyede bir masanın altından elini uzatıp Josh'ın penisine dokunmaya çalışmakla meşguldü. Josh bunun Amazon sularındaki piranaları çıplak ellerinle savuşturmaya benzediğini söylemişti.

Sanırım ben olsam tabağımdaki leziz parmesanlı tavuğun hatırına bir şekilde katlanmayı sürdürürdüm ama Josh daha fazla dayanamayıp erkekler tuvaletine kaçtı. Tabii Elsa da hemen ardından ayaklandı ama Josh'ın, "Karnım! Tuvalete yetişmem lazım!" diye bağırdığını duyunca mecburen geri oturdu.

Tuvaletteyken telaşlı bir şekilde bana mesaj atıp yardım çağrısında bulundu ve beş dakika geçmeden arabasında müziğin sesini sonuna kadar açmış, damarlarımızda akan o saf, katıksız rahatlamanın mutluluğuyla oradan uzaklaşıyorduk.

"Şimdiye kadarki en fena randevuydu," dedi ve Alder yolundan sağa döndü. "Hâlâ taşaklarımı avuçladığını hissediyorum."

"Senden özür dileyip keşke bu randevu hiç yaşanmamış olsaydı demek isterdim ama o zaman da senin 'taşak avuçlamak' dediğini duyma zevkinden mahrum kalırdım."

Ters ters baktı.

"Sakın bana bunun komik olmadığını söyleme Josh. *Bu çok komik.*"

Arabanın ön panelindeki saate baktığını görünce benim de dikkatim o yöne kaydı. Bir cuma akşamıydı ve saat daha sekiz bile olmamıştı. Evime dönmek istemiyordum ve Josh'ın da eve gittiği takdirde hemen eşofmanlarını giyip televizyonun karşısına kurulacağını biliyordum. Emily'nin söylediğine göre, ben yanından taşındığımdan beri Josh'ın eşofman bağımlılığı iyice güçlenmişti.

"Ben hâlâ açım," dedim. Onu eve dönmemeye ikna etmek kolay olmayacaktı ve bunun için rol yapmam gerekiyorsa, ya-

pacaktım. Zayıf görünmek için elimden geleni yaparak karnımı ovaladım. "Senin namusunu korumak için güzelim yemeğimi yarıda bıraktım."

Yağmur çiselemeye başlamıştı ve Josh müziğin sesini kısarak beni şaşırttı. Artık Josh'ı, bunu yapmasının bir uzlaşma teklifinde bulunacağı anlamına geldiğini öngörebilecek kadar iyi tanıyordum. Kim bilir hangi çılgın sebepten dolayı, Josh beni mutlu etmek için geriye doğru eğildi ve "Biraz daha dışarıda takılabiliriz," dedi.

Karanlık arabada gülümsedim. "Aklımı okuyorsun, Jiminnie."

Bana baktı ve ardından dön sinyali verdi. "Yemekle birlikte bir şeyler içmek de ister misin?"

"İçkiye hayır dediğimi duydun mu hiç?"

Daha önce Josh'ı sadece bir kez, Emily'nin evinde birkaç şişe *soju* içtiğimizde çakırkeyif görmüştüm. Yanakları pembeleşmişti, kıkırdayıp duruyordu ve birazcık da çenesi düşmüştü. Sonrasında da omzumda sızıp kalmış ve ardından hiçbir şey olmamış gibi geri uyanmıştı. Bunun dışında pek içen bir tip değildi ve içtiği zamanlarda da hep ağırdan alırdı. O tek bir cin tonik içene kadar ben üç tanesini yuvarladım, üstüne de koca bir hamburger ve bir sepet dolusu patates kızartmasıyla salsa gömdüm.

Camdaki buğuyu silip götüren uzun parmaklarıyla kadehini kaldırdı. "Neden bu işte bu kadar kötüyüz?"

"Kendi adına konuş." Boş kadehimi kaldırdım. "Ben harikayım."

"Randevu işini diyorum." Parmaklarını saçlarından geçirdi. "İnsanlar ya bizimle hiç ilgilenmiyor ya da restoranın ortasında sevişmek istiyorlar."

Barmen boşalan sepeti alıp yerine taze kızarmış patateslerle dolu bir yenisini bıraktı. Kendi kendime daha fazla yememem gerektiğini söyledim ama kimi kandırıyordum ki? Uzanıp bir

avuç dolusu patates aldım ve "Bana gayet normal geliyor. Ya hiç, ya seks," dedim.

Tahminen artık yarısı erimiş buzdan ibaret olan içkisinden bir yudum alıp başını salladı. "Yemin ederim senin kadar tuhaf randevu maceraları olan bir kişi daha yoktur."

Bakışlarımı ona çevirdim. Saçma derecede çekiciydi ve bütün kadınların ona Elsa gibi davranmıyor olması beni şaşırtıyordu. Ama bir yandan da bazı açılardan çok masum bir tipti. "Hayır, Josh. Dinle beni. Hiç daha önce birinin giysilerini yırtarak çıkarmak istemedin mi?"

"İstedim tabii."

"Yani işin sonunda yatağa geçtiğin herkese karşı bir çekim duyduğunu da kabul ediyorsun, değil mi?"

"Eh, tabii," diye onayladı. "Ama genellikle ilk yemeğe çıkışımızda kimseyi masanın altından parmaklamaya çalışmam."

Yüzümü ateş basmıştı. Boğazımı temizledim. Sadece gözümde canlanan sahnenin bile –Josh uzanıp boynumdan öperken eli pantolonuma doğru yavaşça iniyor– beynimi ateşe vermesi benim için... beklenmedik bir şeydi. "Belki de sen karşı konulması zor birisindir."

Şüpheci bir şekilde kadehine doğru baktı. Pipeti özenle ağzına götürüp içkisinden bir yudum daha alışını seyrettim. Bir şey söylemediğini görünce, "Şimdiye kadar kaç kadınla beraber oldun?" diye sordum.

Bir süre duraksadı ve tavana bakarak içinden saymaya başladı. Josh'ın hesap yaptığı süre boyunca barmen tam yedi kadeh içki doldurmuştu. Sanırım onun seks hayatına dair kafamda kurduğum imajı tekrar düzenlemem gerekecekti.

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra bana dönüp, "Beş," dedi.

Elimdeki patates kızartmasını düşürdüm. "Beşe kadar saymam tam dört dakika mı sürüyor? Beşi de hatırlaması zor kadınlar olsa gerek."

"Seninle dalga geçiyordum." Bıraktığım patatesi aldı ve o muazzam beyaz dişlerini sergileyerek sırıttı. "Hemen hepsi de

uzun ilişkilerdi. Adı konmamış ilişkilerden pek hoşlanmadığımı fark etmişsindir." Bu defa daha büyük bir yudum aldı. "Ya sen?"

"Ben mi?" Doğrusu kaç kişiyle yattığıma dair hiçbir fikrim yoktu, ben de tahmini sayıyı biraz azaltarak uydurdum. "Yirmi filan."

İçkisini yutacağı esnada öksürmeye başladı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yirmi mi?"

"Muhtemelen daha fazla tabii. Otuz diyelim."

Josh başını sallayarak güldü. "Vay be. Tamam."

İkinci yanıtım durumu daha iyiye götürmemişti.

"Bunu yapma." Parmağımı ona doğru kaldırdım. "Bir kadın için uygun görülebilecek o sihirli sınırı geçmişim gibi davranma. Eğer bir erkek olsam ve otuz kişiyle yattığımı söylesem, 'Sadece lisede, değil mi?' dedikten sonra bir beşlik çakar ve 'Adamsın!' derdin."

Azarlanmış ama keyifli bir ifadeyle beni izlerken kadehimi kafama diktim.

"Haklısın." Sanki yüzümdeki her bir noktayı ölçüp tartıyormuş gibi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Özür dilerim." Gönlümü almak için elini havaya kaldırıp, "Çak bir beşlik, adamım," dedi.

Gülerek çaktım. Josh kadehini eline alıp hafifçe sallayarak, "En uzun ilişkin ne kadar sürdü?" diye sordu.

"Hımm." Biraz düşündüm. "Sanırım altı ay."

"Ciddi misin?"

Ters ters baktım. "Yargılayıcı bir pislik gibi davranmayı bırak artık. İlişkiler konusunda zorlandığımı sana söylemiştim. Erkeklerin çoğu çok sıkıcı ve hoşuma giden bütün erkekler de birkaç hafta sonra benim fazla garip ya da çılgın olduğumu düşünüyor. Bu koca buzdağının suyun altında kalan kısmını bir yerden sonra saklayamıyorum."

Yüzündeki ifade yumuşadı, şaşkınlığı yerini merhamete bırakmış gibiydi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, buzdağının tamamını gördüm ve bence gayet harika. Tuhaf ama harika." Kısık gözlerle bunu duymaktan ne kadar keyif aldığımı izliyordu.

"Buzdağının görünen kısmıyla ilgili birçok şaka yapabilirim ama önce bir içkiye daha ihtiyacım var." Elini kaldırdı ve barmenden bize birer içki daha getirmesini istedi.

Ama bu kez kendisi için cin tonik yerine sek Talisker istemişti. Ve bu defa önündeki viskiyi bitirip yenisini söylemesi on beş dakika bile sürmedi.

İçtik, muhabbet ettik, biraz daha içtik ve Josh'ın yüzü gittikçe pembeleşti. Artık daha rahat anlatmaya başlamıştı: İlk aşkı, liseden Claire adında bir kızdı. Aynı kiliseye gidiyorlardı. Kız da Josh gibi Kore asıllı bir Amerikalıydı ve aileleri birbirini tanıyordu. Bir sene boyunca çıktıktan sonra ilk kez ilişkiye girmişlerdi ve kız hemen ailesine haber vermişti. Kızın ailesi de Josh'ınkilere haber vermiş, onlar da çok sinirlenmiş ve ilişkiyi sonlandırmalarını sağlamışlardı.

"Sonra?"

"Sonra da yılın geri kalanını cezalı olarak geçirdim."

"Bu biraz sert olmuş. Ben olsam tahminen sinir krizi geçirir ve bir yolunu bulup evden sıvışarak onunla buluşmaya giderdim."

"Senin annen harika bir kadın, o yüzden bu diyeceğimi ona saygısızlık ediyormuşum gibi alma ama Koreli ailelerde işler farklıdır. Ben evin büyük oğluyum ve bu büyük bir sorumluluktur."

"Onlar bitti dedi ve ilişkiniz bitti mi yani?"

"Biz ebeveynlerimize karşı gelmeyiz."

"Hiçbir zaman mı?"

Başını salladı ve içkisinden bir yudum aldı.

Dirseklerimi masaya dayayıp öne doğru eğildim. Üçüncü... ya da dördüncü(?) cin tonikten sonra biraz daha samimi ve meraklı olmuştum. "Ona âşık mıydın?"

Bu, Josh'ı eğlendirmişti. Duruşumu taklit ederek öne doğru eğildi. "Evet. Bütün lise aşkları gibi şiddetli, idealistik ve birbirimizi yeterince tanımadığımız bir aşktı."

Bu kadar uzun zamandır takıldığımız –hatta bir süre aynı

evde kaldığımız– hâlde o âna dek bunların hiçbirini bilmiyor olmak çok garipti.

İç çektim. "Benim ilk aşkım Tyler diye bir çocuktu. Üniversite birinci sınıftaydım."

"Dur tahmin edeyim, kendini havalı sanan ergenin tekiydi."

Bu beni güldürdü çünkü Tyler cidden de öyleydi. Yankees şapkasını ters takan, keskin çene hatları olan, beyzbol oynayan ve PBR birası içmesinin tek sebebinin birçok insanın fark edemediği, güç algılanabilen bir tada sahip oluşu olduğunu savunan bir tipti. "Doğru ama onun da kendince bir derinliği vardı."

Josh alaycı bir şekilde güldü.

"Vardı diyorum! Aslında iyi biriydi. Altı ay çıktığım çocuk da oydu," dedim hüzünlü bir şekilde. "Sporcu çocuk ve tuhaf kız olarak değişik bir ikili olabileceğimizi düşünmüştüm ama bir gün bana onu utandırdığımı söyledi, ben de siktir git, bu iş biter dedim."

"İyi yapmışsın."

"Buna rağmen ona olan hoşlantımın devam ettiğini söylesem benim ezik biri olduğumu düşünür müydün?"

Kadehinin üzerinden bana baktı. "Karşında, kız arkadaşı bir sene boyunca bir başkasıyla yatan bir adam duruyor."

İç çektim. "Doğru. Demek istediğim... Ne zaman sarhoş olup yalnız hissetse kapıma gelirdi, ben de onu içeri alırdım. Kararımın doğru olup olmadığını sorgulardım ve sonra da yatardık. Bir sonraki partide ise yine bana –sesimi kafam ottan güzel olmuş gibi yapmaya çalıştım– 'Of, Hazel, çok *tuhafsın*,' derdi."

"Benim de hayatımda öyle biri olmuştu." İkinci viskisini de bitirdi. Yanakları pespembeydi ve o kadar sevimli duruyorlardı ki uzanıp birer makas aldığımı hayal ettim. "Yalnız kalınca kapıda biten eski sevgililerden yani. Adı Sarah'ydı. Bir yıl kadar çıkmıştık ve ayrılırken ağlayarak bir gün benimle evlenmek istediğini ancak o günün daha gelmediğini söylemişti. Emin olmak için başkalarıyla da görüşmek istiyordu."

İnledim. "İğrenç." Dürüst olmak gerekirse, aslında kelime ağzımdan *iiğğvreençççç* gibi çıkmıştı.

"İçip içip yanıma gelir ve beni baştan çıkarırdı. Ertesi gün kendimden nefret ederdim."

"Yatağında çıplak bir kadın varken hayır demek kolay değil."

Yüzü iyice kızardı. "Çok doğru."

"Ailen Tabby'nin Koreli olmayışını sorun ediyor muydu?"

Josh üçüncü kadeh viskisini iki eliyle tutarak aldı ve barmene usulca teşekkür etti. "Sanırım onların asıl sorun ettiği şey, Tabby'nin onları tanımak için zaman ayırmamasıydı. Em'le ilişki kurmak için de hiç çabalamadı. Eminim fark etmişsindir, bizimkiler gayet cana yakın tipler. Kimsenin üzerine gitmezler ama hayatımda ne olup bittiğini de önemserler. Benim birlikte olduğum kişi, ailemin de bir parçası olur. Ama Tabby bunu hiçbir zaman önemsemedi. Ne komik, evlenmemiz için neden hiç baskı yapmadıklarını daha yeni fark ediyorum. Emily, Dave'in ona evlenme teklifi ettiğini söylediğinde benim kimseyle beraber olmamam biraz garipti. Sanırım hepimiz yaşça daha büyük olduğum için ilk benim evleneceğimi düşünüyorduk. Ama onlar, Tabby'nin benim için doğru insan olmadığını benden çok daha önce fark etmişlerdi."

Annemi ve onun nasıl da hayatımı en ufak detayına kadar bildiğini düşündüm. Aksini hayal bile edemiyordum. "Mantıklı."

Yutkundu ve başını salladı. Bakışlarını odaklamakta biraz güçlük çekmeye başlamıştı. "Evet, sen anlayabiliyorsun. Tabby hiç anlayamamıştı."

"Eh, bence Tabby'nin götün teki olduğu konusunda hemfikiriz. İşte bu yüzden onun hiçbir zaman üzerinde adının yazdığı kızarmış pilavı olmadı."

Josh kadehini kadehime vurdu.

"Annen ilk geldiğinde ve sen hâlâ işteyken," dedim, "on beş dakika boyunca peçeteleri ikiye kesmekle uğraştı. Tek seferde kullanılamayacak kadar pahalı olduklarını söyledi." Bana ne yaptığını açıklarken o kadar gerçekçi konuşuyordu ki hayatım

boyunca ne kadar çok peçete israf ettiğimi düşünmüştüm. "Demek istediğim, bunu yapan ben olsaydım ânında tuhaf diye etiketlerdin ama o yaptığında gayet mantıklı duruyor, değil mi?"

"Tasarruf ve yeniden değerlendirme konusunda üstüne yoktur."

Mekândaki sesler bir uğultuya dönüşmeye başlamıştı ve uykum geliyordu. Başımı omzuna yasladım. Sert omuzlarının ne kadar sıcak olduğunu fark ederek, "Fırın gibisin," dedim.

Başını salladığında yüzünün saçlarıma değdiğini hissettim. "Ateşli biriyim."

"Kesinlikle öylesin."

Gülerken bedeninin sallanışını hissettim. Kelimeleri hafifçe ağzında yuvarlayarak, "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Pencereye doğru baktığımızda dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını ve ikimizin de direksiyon başına geçemeyecek durumda olduğumuzu fark ettik.

"Taksi?" diye sordu Josh.

"Evim sadece iki blok ileride. Koşarak gidebiliriz. Winnie'yle kanepede uyursun."

Sırılsıklamdık, donuyorduk, kafamız güzeldi ve ısınmak için sarhoşça bir girişimde bulunup beş kat merdiveni koşarak çıkmıştık. Josh kapıdan içeri adımını attıktan sonra girişteki küçük halının üzerine oturmuş, her yerinden sular damlayarak ve omuzlarını kulaklarına dek kaldırmış bir hâlde titreyerek ayakkabılarını çıkarmaya uğraşıyordu.

Winnie, bu saçmalıkla uğraşmak için saatin çok geç olduğuna karar verip yanımızdan ayrılmadan önce Josh'ı nezaketen kokladı. Eminim ki Josh'ın da arkasından yatağa kadar geleceğini varsaymıştı.

"Giysilerini ver." Onu ileri doğru çektim. "Hadi." Koşmaktan nefesim kesilmişti ve içtiğim kokteyller yüzünden kafam çok güzeldi. Zemin, ayaklarımın altında dalgalanıyordu.

Josh kıkırdadı. "Eğer giysilerimi sana verirsem üzerimde giysi kalmaz."

Eve doğru koşarken sarhoşluğu daha da artmış gibiydi. Sarhoş Josh'a bayılıyordum.

"Pekâlâ." Parmak ucumla burnuma dokundum. "Bir fikrim var. Banyoya git, soyun ve duşa gir. Ben de gelip sana hiç bakmadan kıyafetlerini alıp kurutucuya atar ve sana da bir battaniye getiririm. Bummm!"

Dikkatle koridoru aştıktan sonra omzunu kapı çerçevesine çarptığında gülmeye başladı ve sessizce kapıdan özür diledi.

Kapı kapandı ve duştan su sesi gelmeye başladı. Josh'ın ıslak kıyafetlerinin yere düşme sesiyle birlikte dikkatim dağıldı; çırılçıplaktı ve banyomdaydı. Masanın altından birini parmaklamaktan söz ettiği an aklıma geldi ve sarhoş beynimin bunu bu kadar net olarak hatırlayabiliyor olmasına şaşırdım.

Sakin ol, Sarhoş Hazel. Josh daha önce de sana yakın yerlerde çıplak bulundu. Aynı evde yaşıyorduk ve Josh o zaman da çıplak kalıyordu. Josh'ın çıplak olmasında ilginç bir şey yok, değil mi?

ÇIPLAK DEMEYİ KES!

Başımı salladım ve dünya bir anlığına yan yatıp sonra yavaşça eski hâline döndü. Winnie tekrar yanıma gelip elimi yaladı. Başını sevmek için ona doğru uzandım ve ilk denememde başını tutturamadım.

Duş perdesinin açıldığını ve o duşa girdikten sonra tekrar kapandığını duydum. Josh'ın mutlulukla inleyişinin sesi ta salona kadar gelmişti.

O ses bana tuhaf bir etkide bulundu. Tuhaf, sıcak, kaygan bir etki. Bir anda, çok uzun zamandır ihmal edilmiş olan belden aşağımdaki her bir noktanın varlığını yeniden anımsadım.

Ancak o noktaların farkına varmamla birlikte, idrar torbamın karnımı tekmelercesine öne doğru atıldığını hissettim. *İÇİMDE ÇOK FAZLA SIVI VAR,* diye bağırıyordu. *CİN TONİKLE DOLUYUM!* Bacaklarımı sıkıştırdım, evde sadece tek bir tuvalet olduğu ve restorandan çıkmadan önce tuvalete girmeyi akıl ede-

mediğim için söverek olduğum yerde zıplayıp durdum. Her hâlükârda ıslak giysilerini almak için banyoya girecektim... Belki girmişken hızlıca işeyebilirdim ve Josh da hiçbir şey fark etmez ve sadece kıyafetlerini kurutucuya atmak için geldiğimi sanırdı?

Kapı koluna uzandığım anda yükselen gıcırtı yüzünden evimin bakımsızlığına da bir miktar sövdükten sonra onu uyarmak için seslenen sarhoş sesimi duydum: "Josh, kıyafetlerini almaya geliyorum."

"Tamam!" Josh, tanıdığım en neşeli sarhoştu. Duş jelimin kokusu banyoyu kaplamıştı. O da bunun farkında olmalıydı ki, "Pasta gibi kokacağım!" diyerek güldü.

Elimden gelen tüm Ninja hünerlerini sergileyerek pantolonumun fermuarını açtım, iç çamaşırımı indirdim ve klozete oturdum. Ancak yaşadığım rahatlama o kadar muhteşemdi ki, elimle ağzımı kapamaya çalışsam da yeterince hızlı davranamadım ve inleyiverdim. Duş perdesi, dehşete kapılmış bakışlarımın karşısında sessizce açıldı. Josh ağzı bir karış açık bana bakıyordu.

Bağırarak zaten aşikâr olan durumu dile getirdim: "Tuvaletteyim!"

Güldü. Koyu renk gözleri, sarhoşluğun ve soğuk yağmurun altında koştuktan sonra sıcak bir banyo yapmanın verdiği rahatlığın etkisiyle parıldıyordu. "Ne yapıyorsun orada?"

Telaşla onu tekrar perdenin arkasına göndermeye çalıştım. "İşiyorum! Git buradan!"

Beni baştan ayağa şöyle bir süzdükten sonra tekrar perdenin arkasına döndü. Gülüşü, fayanslarla kaplı banyoda yankılandı.

Kendimi klozete atıp sifonu çekmek istiyordum. "Beni işerken gördüğüne inanamıyorum!"

"*Poponu* gördüm." Belli ki bana işkence etmek istiyordu.

"Görmedin!"

"Ve basenlerini de." Yüzü suyun altındayken söyledikleri güçlükle seçiliyordu. "Bu arada gayet güzel basenlerin var, Hazie."

Homurdanarak ayağa kalktım, sinirli bir şekilde sifonu çektim, ellerimi yıkadım ve zaten bileklerime kadar inmiş olan ıslak

kotumu çıkarıp fırlattım. Yere eğilip ıslak kıyafetlerimizi topladıktan sora banyodan çıkıp hepsini kurutucuya attım.

Duşun musluğu gıcırtıyla çevrildi ve tam üzerimde dalmaçyalı desenli ev şortum ve askılı tişörtümle yatak odamdan çıktığım sırada, Josh beline bir havlu sarılı hâlde karşımda belirdi. "Bana battaniye getireceğini söylemiştin."

Öylece kalakaldım. Sanki beynim baş aşağı çevrilmiş bir bardaktı da, Josh'ın sözleri o bardaktan yere boşalıvermişti.

Josh'ın çıplak üst bedeni, ışık ve gölge çalışan bir sanatçının eseri gibiydi. "Ben... Ne?" Karnından aşağı bir çizgi hâlinde inen tüylerden gözlerimi alamıyordum.

"Battaniye," diye tekrarladı.

Koridor nispeten karanlık sayılırdı ki bunun işleri kolaylaştıracağını düşünüyor olabilirsiniz. Ama bir şekilde, loş ışık işleri daha da güzelleştiriyordu. Ya da kötüleştiriyordu. Artık bunu nasıl ifade edebileceğimi ben bile bilmiyorum. "Doğru," diye mırıldandım, "Ben... battaniye."

Birkaç saniye boyunca sessizce durduk. "Gözlerini diktin bakıyorsun, Haze."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim ve dürüst olmak gerekirse çene hattı, hisli gözleri ve pürüzsüz, düz burnuyla suratı da en az çıplak göğsü kadar çekiciydi. Josh'a dair ne varsa, hepsi kusursuzdu. "Tek bir defon bile yok mu senin?"

"Hı?"

"Ben bir yaban hayvanını doğal ortamında görüyorken..." elimle bedenini işaret ettim, "senin beni *tuvaletimi yaparken* görmen hiç adil değil."

Sanırım gülümsüyordu ama ben yine gözlerimi alamadan göğsüne bakıyordum.

"Ben sadece. Senin..." elimle göğsünü ve o çok sevdiğim meme uçlarını işaret ettim, "ve..." elimi karnına ve karnından aşağı inen o yumuşak, koyu renkli tüylerin oluşturduğu hatta doğru salladım. "Bu güzel." Gizli gizli klozete oturmuş, rahat-

lamanın etkisiyle inlediğim sahneyi hatırlayınca yeniden utanca boğulmuştum. "*Tuvalet*. Hiç adil değil, Josh."

Elleri beline sarılı olan havluya doğru uzandığında, yapmak üzere olduğu şeyin farkında değildim. Ta ki havluyu çözüp yere bırakana kadar. Mavi havlu sessizce yere düştü ve kalbimin yerinden çıktığını hissettim.

Josh

çıplaktı.

Josh'ın teni altınla kaplanmış gibiydi. Gözümü bile kırpmadan bakıyordum. Anatomi asistanı Josh bir zamanlar bana tüm o kasların adlarını öğretmiş olsa da, o anda benim için onlar *Bicepslerine Uzanan O Güzel Kıvrım, Köprücükkemiğinin Hemen Altındaki O Çekici Çıkıntı, Ağzıma Layık Baklava Kasları* ve *Leğen Kemiğinin Altındaki O Yalanası Gölge*ydi.

Bedenini gizlemek için hiçbir hamlede bulunmadığını da fark etmiştim. Sanki bu sanat eserini o âna dek hep kıyafetlerinin altında sakladığını biliyor ve sonunda o eseri çıplak bir şekilde görebildiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyormuşçasına, ukala bir gülümsemeyle beni izliyordu. Sarhoş ve kıkırdayıp duran Josh benim favorimdi. Sarhoş ve özgüvenli Josh ise, benim yeni dinimdi.

Bakışlarım gittikçe aşağı doğru inerken, bir yanımın tekrar battaniye isteyerek eğilip havlusunu geri almasını istediğini fark ettim. Fakat gözlerimi ona dikip yavaşça bedeninde gezdirdiğim esnada Josh... sertleşmeye başlamıştı.

Ve gözlerimi o bölgeye diktiğimde...

daha da sertleşmişti.

Ben onun sertleşmesini izlerken, o da beni izliyordu. Bununla ne yapacağımı bilemiyordum. Gözümü kırpmaya korkuyordum. Gözkapaklarımın kapalı olduğu kısacık an esnasında karşımdaki manzaranın yitip gideceğinden korkuyordum. Yüzüne baktığımda, dudaklarının hafifçe aralanmış olduğunu fark ettim. Gözlerinde bir soru gizli gibiydi ama bir yandan da bana, benim ona baktığıma benzer bir şekilde bakıyordu.

Gözlerimi alamıyordum.

Nefes almak ne demekti? Neden tekrar nefes almam gerekiyordu?

Bütün kanım aşağıya, bacaklarımın arasına hücum etmişti. İleri doğru bir adım attım ve –sarhoşluğu bırakın, ayıkken bile arzularım üzerinde en ufak bir kontrolüm olmadığı için– ellerimi göğsüne, o sıcak tenine götürdüm. Belli belirsiz bir şekilde inledi. Daha önce hiç böyle bir ses çıkardığını duymamıştım ama bu bastırılmış, sessiz ve abartısız rahatlama tam da ona uygun bir tepkiydi.

Parmaklarım köprücükkemiklerinin oyuklarında gezerken, onun tepkisinin tam tersi bir şekilde, dudaklarımdan bir dizi argo kelime döküldü. Josh'ın teni pürüzsüz ve iştah açıcıydı. Üzerine toz şeker serpip dilimle temizlemek istiyordum.

Belli ki bunu sesli olarak dile getirmiştim çünkü Josh fısıldayarak, "İstiyorsan yapabilirsin," dedi.

Ne?

Josh Im bana izin veriyordu. Ulaşılamaz olana dokunabiliyordum.

Vay canına, ne yapıyorduk biz?

"Bu kötü bir fikir," dedim.

Başını sallayarak beni onayladığı hâlde elleri bedenime doğru uzandı ve başparmakları şortumun lastiğinden aşağı kayarak hafifçe leğen kemiklerime dokundu. Josh, sonunda dalmaçyalı desenli bir öbek hâlinde yere düşene dek şortumu usulca aşağı doğru indirdi.

Parmaklarımın istedikleri yere doğru gitmesine izin verdim ve görünen o ki karnındaki küçük tepenin altına inerek o sıcak, sert ve kusursuz şeyi kavramak istiyorlardı. Hafif bir hırıltıyla gözleri kapandı.

"Bunu sadece bir kereliğine yapacağız," diye söz verdim.

Tişörtümü çıkarıp yere fırlatırken elimi çekmek zorunda kaldım. Derinden gelen bir sesle, "Bir kereliğine," dedi.

"İkimizin de biraz rahatlamaya ihtiyacı var."

Göğsüme uzandı ve sertçe bastırmadan önce başparmağını o hassas tepeciğin üzerinde gezdirdi. "Kesinlikle."

Titreyen sesimle, "Çünkü benimle sevgili olmak istemiyorsun," diye hatırlattım.

"Ve sen de benimle sevgili olmak istemiyorsun." Bunu söyler söylemez yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarımız birleşti. Çok sevdiğim ve her hâlimi bilen birini öpmek, tam da hayal ettiğim gibi çok yoğun bir histi. Ağzında hâlâ viski tadı vardı, dudakları yumuşacıktı ve beni sanki bu gece ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi öpüyordu.

Başını yana eğdi, yeniden yaklaştı ve bu defa daha tutkulu bir şekilde öpmeye başladı.

Doyamıyordum. Altından yapılmış bir tanrı heykeline ibadet ediyormuş gibi hissediyordum.

Josh'ın elleri beni sabırsızlık ve becerinin fantastik bir karışımıyla soydu ve dili dilimin üzerinde kaydığında zevk ve şehvetten inleyişi ağzımla beynimin içinde yankılandı. Kendimizi öylece yere attığımızda, ne kadar sarhoş olduğumuzu fark ettim; belli ki o anda, oracıkta sevişecektik. Yatağa gitmekle bile uğraşacak hâlimiz yoktu. Üzerimdeki son kumaş parçasını da çıkardıktan sonra Josh bacaklarımın arasına geçti ve gözlerini kapatıp nefesini tutarak içime girdi.

Ama ben gözlerimi kapatamıyordum. Üzerimde gidip gelen bedenini seyretmekten kendimi alıkoyamıyordum. Karanlığa ve sarhoşluğuma rağmen onu yeterince net görebiliyordum: harika kemik yapısını çevreleyen kas kütlesini, omuzlarının o muazzam açısını, çenesini, yumuşak dudaklarının ileri geri her hareketinde belli belirsiz, derin bir hırıltıyla aralanışını.

Üzerime doğru eğildi, meme ucumu emdikten sonra dişleriyle çekti. Acı ve zevkin etkisiyle derin bir nefes aldım ve gülümseyişini görmekten ziyade tenimde hissettim.

Sabah olduğunda her bir detayı anımsamak isteyeceğimi biliyordum çünkü yere uzanmış, ellerim o kusursuz kalçalarda ve bacaklarım beline sarılmış hâldeyken onu kendime doğru çek-

mek ve "*Daha derine...*" diye usulca inlemek çok vahşi ve çıldırtıcı hissettiriyordu. Gerçekten de en yakın arkadaşımla kafam güzelken seviştiğimi hatırlamak isteyecektim.

Sabah olduğunda kendime, orgazm bedenime bir tren gibi çarptığı anda kulağına attığım çığlığı dert etmemem gerektiğini söyleyecektim. Kendime, ikimizi de şaşırtan bir şekilde onun altında bir kez daha eriyip giderken omzunu ısırmış olmamın normal olduğunu söyleyecektim. Ama o anda düşünmek istediğim tek şey, içimde olmasının ne kadar sıcak ve güzel bir his olduğuydu. Saçlarının parmaklarımın arasından kayışına, Josh'ın *tenim ve yumuşaklığımla* ilgili bir şeyler mırıldanışına, *sırılsıklam olduğumu* duymanın kulağıma hem hoş hem de ayıp gelmiş olmasına odaklanmak istiyordum. Boynumu öptüğünde tüm bedeni kasılırken bana boşalmak üzere olduğunu söyleyişine odaklanmak istiyordum.

Çok fena, Haze. Ah, Tanrım. Çok fena boşalacağım.

Sarhoş olduğumu ve üzerimdeki adamın kusursuz kelimesinin tam karşılığı olan ve asla Hazel Bradford'u arzulamaması gereken Josh Im olduğunu biliyordum. Ama orgazm olduğunda hareketsiz bir şekilde üzerime yığılıp boynumda derin derin nefes alıp verirken, bulutların üstündeymişçesine, o kutsal zevke teslim olmayı tercih ettim.

ON İKİ

HAZEL

Koridordaki yeni parkelerin üzerinde, Josh'ın altında uyuyup kalmış olmalıydım çünkü yatağa nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Gece olanları hatırlatan tek şey bedenimin çıplak, yorgun ve biraz yapış yapış oluşuydu. Josh gitmişti.

Ama Josh yine Josh'luğunu yapmış ve yastığıma küçük bir not iliştirmişti.

Öğleden önce seni arayacağım.
-J.

Midemde bir kasılma hissettim. Bir yandan harika bir gece geçirmiştik –sanırım?– yani seviştiğimiz için öfkeli olduğunu zannetmiyordum. Ama diğer yandan seks her zaman bir şeyleri değiştirirdi ve aramızda bir şeylerin değişmesi en son isteyeceğim şeydi. Seksten kendisine itiraf edemeyeceğim kadar keyif almıştım ama ben Deli Hazie'ydim, o ise Muhteşem Josh (akşamdan kalma olduğum için Josh'la kafiyeli bir sıfat bulmakta güçlük çekiyordum). Ve hiçbir şey ama *hiçbir şey* beni Josh'la sevgili olduktan sonra onun benim fazla vahşi, fazla tuhaf, fazla

karmaşık bir tip olduğuma karar vermesi ihtimali kadar korkutmuyordu.

Yattığım yerde yan döndüm ve tüm bunları düşünmemek için uykuya dalmaya çalıştım ancak ağzım kupkuruydu ve geç kalmadan bir ibuprofen almam gerektiğinin farkındaydım. Ayağa kalkar kalkmaz alkol konusundaki yanlış kararlarımın etkisiyle sendeledim. Ve telefonum çaldı.

Saat 07:17'ydi ve Josh arıyordu.

Yatağa oturdum. Kuru bir sesle, "Hazel'ın Günah Yuvası," diyerek telefonu açtım.

"Selam Haze."

Sesindeki o derin titreşim ve gece söylediği şeyleri anımsamak, boğazımı daha da kurutmuştu:

Göründüğün kadar yumuşakmışsın.

Ah, Tanrım. Islaksın. Bu güzel. Bu çok güzel...

Tanrım, çok fena boşalacağım.

"Selam."

Josh boğazını temizledi ve birbirimizi çırılçıplak görmüş olduğumuzu fark ettim. Belki o da aynı şeyi düşünüyordu çünkü sadece, "Eh," diyebildi.

Tiz bir sesle güldüm. "Eh."

"Umarım... iyisindir?"

"Evet." Çıplak bacaklarıma baktım. Dizimde bir morluk vardı ve ahşap zeminde seks yapmış olmanın etkisiyle kuyruk sokumum sızlıyordu ama bunları saymazsak sağlamdım. "İyiyim."

"Peki, *aramız* iyi mi?"

Başımı salladım ve telaşla onu rahatlatmaya çalıştım. "Ben senin en yakın arkadaşın Hazel'ım. Bunun tek seferlik bir şey olduğu konusunda anlaştık. Aramız harika."

Derin bir nefes verdi ve rahatladığını hissettim. "Güzel. Güzel." Duraksadı, bir şeyler söyleyecekmiş gibi nefes aldığını fark ettim ancak sessizlik beş, on, on beş ürkütücü saniye boyunca devam etti. Ortalama bir insandan daha özgüvenli olduğumu düşünmekten hoşlanırım ama Josh'ın sessizliği içimdeki gü-

vensizlik baloncuklarını yüzeye çıkarmıştı. Çok doğru bir şey yapmamış olabilirdik ama onun bundan *pişmanlık duymasını* da istemiyordum.

Ya da *benden* pişmanlık duymasını.

"Durum şu ki," diye söze girdi, "kondom kullanmadık."

Eh, bu neden yapış yapış olduğumu açıklıyordu. Midem bir kez daha kasıldı. "Ah, sorun yok. Ben korunuyorum."

"Hap mı kullanıyorsun?"

Bu çok garip hissettiriyordu. Bu konuşmanın böyle ilerlemesini beklemiyordum. Gerçi tekrar bir düşününce, Josh'la böyle bir konuşma yapacağımızı bekliyor muydum ki? "Evet. Hap."

"O zaman sanırım yakın zamanda test yaptırıp yaptırmadığını sormam gerekecek."

Ah.

"Demek istediğim..." diye söze girdi ama ne kadar çekindiğinin farkındaydım.

"Evet," diye lafını kestim, "hayır, anlıyorum. Bir yılı aşkındır kimseyle birlikte olmadım. Ama bir yıl içerisinde test de yaptırdım." Kendimi savunma arzusuna kapılmıştım. "Ya sen? Demek istediğim, Tabby ve Darby ile olanlardan sonra..."

"Pardon ya," dedi aceleyle. "Önce bunu söylemem gerekirdi. Ben de temizim."

Telefonun ucundaki sessizlik garip bir şekilde beni hüzünlendirmişti ve nedenini bilmiyordum. Josh ve ben iyi olacaktık. Biz kurşungeçirmezdik. Eğlenceli bir gece geçirmişti ve işte, hemen sonraki sabah saat 07:17'de beni arıyordu. Sarhoş kaçamağımızdan sonra günlerce beni görmezden gelmemişti. Her şey yolundaydı.

"Haze," dedi usulca. "Gittiğim için özür dilerim."

"Hayır, anlıyorum. Eminim evimin koridorunda, çıplak bir şekilde üzerimde uyanmak garip bir duygudur."

"Aslında ben uyumadım. Seni de yatağa ben taşıdım."

Ve seksten hemen sonra horlaya horlaya uyuyakalmış, çıplak, terli ve *yapış yapış* bedeni sarhoş bir kemik torbası olarak kucak-

ta taşınmak zorunda kalan halim gözlerimin önünde canlandı. Muazzam. "Eh, eminim bu da ne kadar sevgili olunamayacak bir kadın olduğumun harika bir kanıtı olmuştur."

Cevap vermedi.

Doğrusu, sessizliği can yakıyordu.

Bir kez olsun söylemem gereken, zihnimde sanki bir film perdesine yansıtılmışçasına beliren şeyleri söylememeyi başardım: *Ben mi uyduruyordum yoksa yaşadığımız şey sevişmek gibi miydi?* Ben bile bunun bizi (daha da) garip bir noktaya taşıyacağının farkındaydım. Hem zaten ben sevişmenin nasıl bir şey olduğunu nereden bilecektim ki? Yaşadığım en uzun ilişki altı saçma aydan ibaretti.

Sonunda konuştu. "Popom sızlıyor."

Beklenmedik bir şekilde kıkırdadım. "Poponu sıkıp durduğumu hatırlıyorum. Popon cidden harika. Tahminen üzerinde tırnak izlerim vardır."

"Senin de memelerin cidden harika."

"Emily bunu sana uzun zaman önce söylemişti. Bak gördün mü, kardeşinin sözünü dinlemeliymişsin."

Josh sustu. Sanırım ikimiz de Emily'nin bunu duyunca nasıl tepki vereceğini düşünüyorduk. İki ihtimal vardı ve bunu düşünmek sıkıntılı midemin daha da kasılmasına sebep oldu.

Josh sakin bir sesle, "Sanırım bütün detayları hatırlamıyor olduğum için şanslıyım," dedi.

Şüphesiz ki doğru düşünce şekli buydu ama doğrusu ben eninde sonunda her bir detayı anımsayabilmeyi diliyordum. Tahminen bunu bir daha asla yaşayamayacaktım ve sonsuza dek hatırlayabilmek istiyordum.

"Eh," dedim, "sanırım öyle."

ON ÜÇ

JOSH

Kafam karmakarışıktı.

Telefonumu komodinin üstüne koydum ve kendimi gerisin geri yatağa bıraktım. Hazel'ın keyfi yerinde gibiydi. Ki bu iyi bir şeydi.

Hazel, dün sabah güne başladığı hâliyle aynı olduğu için mutlu olmam gerekirdi.

Ama ben aynı Josh değildim.

ON DÖRT

HAZEL

Üç gündür Josh'ı görmemiştim ama eskisi gibi ara ara havadan sudan mesajlaşmayı sürdürüyorduk. Gün içerisinde ona Winnie'nin sanki "Ver!" der gibi havladığını yazmıştım, o da tavuklu sandviçinde çok fazla mayonez olduğunu söyleyerek cevap vermişti. Ona önümüzdeki bahar gideceğimiz İshal Gemisi Yolculuğunda giymek için harika bir bikini bulduğumu söylemiştim. O da bana çok fazla mayonez yemiş birine ishalden söz etmemem gerektiğini söylemişti.

Neticede her şey normale dönmeye başlamıştı.

Asıl soru, sarhoş-seks olayından sonra çifte randevu olayına devam edip etmeyeceğimizdi. Gayet açık olan birtakım sebeplerden dolayı durumlar değişmişti ama kendi kendime bir şeylerin değişmek zorunda olmadığını söylüyordum. İkimiz de bunu duygusal bir bağ peşinde olduğumuz için yapmıyorduk ama bu çifte randevu olayı çok eğlenceliydi ve işten, faturalardan ve yetişkin olmaktan biraz olsun uzaklaşıp kafa dağıtabilmemizi sağlıyordu. Konu erkekler olduğunda kendi seçimlerime pek güvenmesem de, Josh asla beni bilerek abuk subuk biriyle buluşturmazdı (altı ve yedi numaralı randevular kayıtlardan çıkarıla-

caktır). Ayrıca Josh'la zaman geçirmeyi seviyordum ve randevular iyi geçmese bile birbirimizin yanındaydık.

Görünen o ki durum güncellemesine ihtiyacı olan yalnızca ben değildim. Akşam yemeği için Emily ve Dave'in evinde toplandığımızda, ilk sordukları şey randevu oyunumuzun nasıl gittiğiydi. Josh'ın tepkisi, cevap vermem için hızla bana bakmak olmuştu çünkü ha! Bu harika bir soruydu!

Derin bir nefes aldım ve biraz bocalayarak, "Şöyle ki," diye söze başladım. Ayakkabılarımı çıkarıp Josh'ın kapının yanındaki ayakkabılarının yanına olağanüstü bir özenle yerleştirerek zaman kazanmaya çalışıyordum ama üzerimde olduğu anların görüntüsü, mantıklı bir cevap bulma umudumu tümüyle bloke ediyordu. Randevuların çoğunun başarısız geçtiğini söyleyip sonrası için önerilerini sormaya niyet ettiysem de, her zamanki gibi ağzım yönetimi ele geçirdi ve "Yedi numaralı buluşmadan kaçtıktan sonra Josh'la seks yaptık," deyiverdim.

Sessizlik evin küçük girişini bir sis gibi kapladı ve beni kurtarması için Josh'a doğru döndüm. Gözleri, sanki düşmekte olan bir uçağı izliyormuş ve son anda yeniden yükselebilmesi için dua ediyormuşçasına fal taşı gibi açılmıştı. Duasının kabul olmayacağını ikimiz de biliyorduk.

"Öyle oldu işte!" Spastik birkaç dans figürü sergiledim. "*Çok* eğlenceliydi."

Gözlerimi kapattım. *Tanrım, bunu neden söylemiştim ki?*

Josh boğazını temizledi.

"Bunun bir seferlik bir şey olduğu konusunda anlaştık," dedim ve elimle anlayış veya benzeri bir şey bekliyormuşçasına bir hareket yaparak, "*Anlaştık,*" diye tekrarladım.

Josh'ın yardımıma koşacağı yoktu ve durumu herkes için daha da garip kılmakta özgürdüm. Ki tam olarak da öyle yaptım. "Ama şöyle ki, biri diğerinin içine girip çıkmış iki insan olarak aramız gayet iyi, değil mi? İyiyiz. Sanırım sıradaki randevu için planlar yapmaya hazırız?"

Onay bekleyerek etrafıma bakıp başımı salladım. Emily, kocaman açılmış gözleriyle bize bakıyordu. "Siz... *Ne*?"

Nefes almadan konuyu dağıtmaya çalıştığım esnada Dave iki büklüm olmuş, kahkaha atıyordu.

Emily bakışlarını kardeşine çevirdi, bir çeşit kardeşler arası sessiz iletişim söz konusuydu. Josh her zamanki gibi sakin ve ifadesiz duruyor, küçük bir yutkunmayla tekrar konuya odaklanmaya çalışıyor ve yavaşça genişleyen bir gülümsemeyle bana doğru başını sallıyordu. "Evet, iyiyiz. Tanrıya şükür, hiçbir şey değişmedi."

Emily, Josh'a Korece bir şeyler söyledi ve Josh da sakince cevap verdi. Korece konuşurken ne kadar çekici olduğunu düşünmek için doğru bir zaman değildi.

Dave'le göz göze geldik. İkimiz de ne konuştuklarını hiçbir şekilde anlamasak da, sanki bu konuşma kayınbiraderi ve karısının en yakın arkadaşının seks yapması hakkında değilmiş gibi davranmayı beceremiyorduk.

Ne kadar da uygunsuz bir şey!

Dave ellerini çırptı ve bir anlığına ortam sakinleşti. Josh elini belime koydu ve sessizce beni Dave'in son şaheserlerinin masada bizi beklediği yemek odasına doğru yönlendirdi.

Josh solumdaki sandalyeye, Emily ve Dave de karşımıza oturdu. Dave'in eşinin şarap kadehini ağzına kadar dolduruşunu kocaman açılmış gözlerle izledim. Josh ve ben şaşkınlıkla, Emily'nin kadehi kaldırıp şarabın yarısını tek nefeste içişini seyrettik.

Josh'la aynı anda, *Çok iyi gidiyoruz!* dercesine birbirimize baktık. Josh'ın gözlerinde *Eh, ne bekliyordun ki?* der gibi bir bakış belirdi. Buna diyecek lafım yoktu.

Dave bana ekmeği uzattı. Josh tabağına biraz tavuk aldı.

Sessizlik çok korkutucuydu.

Emily şarabını bitirdi ve Dave kadehi tekrar doldurdu. Ufak tefek olmasına rağmen iyi içiyordu.

"Winnie kurtlandı," dedim ve ekmeğime tereyağı sürdüm. "Sabah veterinere götürdüm. Poposundan içeri yağ filan sürmem gerekirse diye korkuyordum ama hayır, sadece hap verdiler."

Şarabımdan bir yudum alıp sırıttım. Josh çatalını bıraktı ve alnını avucuna dayadı. Ama birkaç saniye sonra hepsi birden kahkahaya boğuldular ve Emily bana o en sevdiğim şefkatli hâliyle baktı.

"Aslında kurtlanmadı. Şaka yaptım."

Buzları eritmek konusunda bir dünya markasıydım.

Bundan sonra muhabbet doğal bir şekilde akmaya başladı. Dave o hafta sonu yeniden temizlemek zorunda kaldığı yağmur oluklarından dert yandı. Emily sınıfındaki çocuklardan birinin tuvalete yetişemeyip altına yapışını ve o günden sonra sekiz yaşına dek herkesin zavallı çocuğa Kakalı Peter dediğini anlattı. Ben çocuklarla çeşitli meslekler üzerine bir şeyler yazdıkları bir proje yaptığımızdan ve çocuklardan birinin tüm sınıfa babasının (ki kendisi bir plastik cerrahtı) memelere dokunarak para kazandığını anlatmasından söz ettim. Josh, kalça protezi ameliyatı öncesinde kendisine gelen yetmiş yaşındaki yeni bir hastanın hafta boyunca kendisine en az on kez ahlaksız teklifte bulunduğunu anlattı.

Akşamın başlangıcına rağmen yemek çoğunlukla iyi geçmişti.

Josh beni arabayla eve getirirken bunu düşündüm ve "Yemek çoğunlukla iyiydi. *Çoğunlukla,*" dedim.

Yaratık filmine gönderme yaptığımı anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Doğrudan karşıya bakarak yarım ağızla gülümsedi.

İç çektim ve parmağımı sağ yanağındaki gamzesine bastırdım. "Bu konuda konuşmamız gerekiyor mu?"

Yutkundu ve direksiyonu daha sıkı bir şekilde kavradı. "Hangi konuda?"

Başımı salladım, elimi geri çektim ve camdan dışarı bakarak, "Pekâlâ," dedim. Madem öyle, ben de oyuna dahil olacaktım. *Seks mi? Hangi seks?*

"Seks yapmış olmamızdan mı söz ediyorsun?" dedi. "Yoksa kardeşim ve enişteme, yani en yakın arkadaşın ve patronuna bunu söylemiş olmandan mı?"

Ah. Midem kaygıyla altüst oldu. Tekrar ona doğru baktım. "Bir anda ağzımdan çıkıverdi. Özür dilerim."

Başını salladı. "Aslında öğrenmiş olmaları çok da umurumda değil."

"Ağzımdan kaçtı işte. Ben arızalıyım."

"Zaten tahminen suratımızdan bile anlarlardı," diyerek beni teselli etti. Telefonda bundan söz etmiş olsak da, bu şekilde konuşabilmek iyi hissettiriyordu. Yüz yüze. Aramızda başka bir şey olmadan. Hazel ve Josh olarak.

"Bazen ağzının ayarının olmayışı beni delirtiyor," dedi. "Ağzının ayarı yok bile denemez, ağzın kapanmayan bir musluktan farksız."

"Ama cidden." Bacağımı altıma aldım ve ona doğru döndüm. "Olup biteni anlıyorum ve bunun bizi değiştirmesi için hiçbir sebep yok. Hem bir şekilde, bunun olması normaldi. Sen benim en yakın arkadaşımsın ve çekicisin. Tabii ki sarhoşken üstüne atlayacaktım."

Dudakları biraz daha yukarı kıvrıldı. "Bu şekilde mi hatırlıyorsun?"

"Yani, sen de olaya dahil oldun tabii," diye kabullendim. "Ama bana malı göstermen için sana resmen yalvardım."

Birkaç saniye direnmeye çalışsa da gülmeden edemedi. "Çünkü seni işerken gördüm. Sen inanılmazsın."

Oturduğum yerde sindim. "Bunu asla atlatamayacağım."

"Yediğin sosislileri televizyonun üzerine kusmuş birisin," dedi ve kırmızı ışıktan faydalanarak bir anlığına bana doğru baktı. "Ama ömür boyu utancını yaşayacağın şey, benim seni işerken görmüş olmam, öyle mi?"

"Sosisli meselesinden de utanç duyuyorum." Ânın gözümde canlanmasıyla ürperdim. "Bunu hâlâ hatırlıyor olmandan da etkilendim."

Uzanıp elimi tuttu. "İyiyiz, Haze. Yemin ederim."

Hafifçe elimi sıkıp bıraktı ve bir anda elimin garip bir şekilde üşüdüğünü hissettim.

• • •

Annem önlüğünün cebinden küçük kahverengi bir bisküvi çıkardı ve gizleme gereği bile duymadan eğilip Winnie'ye uzattı. Tanrım, kadının bir köpeği bile yoktu ve buna rağmen bahçıvan önlüğünün cebinde köpek bisküvisi taşıyordu. "Pekâlâ, evlat." Ellerini beline dayadı. "Dökül bakalım."

Ayağa kalktım, kıçımdaki toprağı temizledim ve eldivenlerimi düzelttim. "Neyi dökülüyeyim?"

Gözlerini kıstı, çeneme bir miktar çamur bulaştırarak yüzümü tutup güneşe doğru çevirdi. "Bugün sende bir sıkıntı var."

Nefesimi tuttum ve elinin altındaki suratımın ısındığını hissettim. Gözleri normale dönmüş, ifadesi yumuşamıştı. "Dökül hadi, tatlım."

"Geçen gece, Josh ve ben..." Omuzlarımı silktim.

Dudağını ısırdı ve "*Biliyordum*," dedi.

"Of, hadi ama. Bilmiyordun. Ben bile bilmiyordum."

"Anneler hisseder."

"Bence bu bir uydurma."

Sanki aptalın tekiymişim gibi kıkırdadı. "En azından keyif aldın mı bari?"

"Sanırım? Kafamız çok iyiydi ama hatırladığım kısımlar oldukça güzeldi."

Annem mırıldanarak yerde gördüğü bir yabani ot parçasını ayağıyla ittirdi.

İç çektim. Anneme söylemenin bana kendimi daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm ama hâlâ kötü hissediyordum. "Ve şimdiden her şey değişti. Değişmeyeceğine karar vermiştik ama..."

"Karar mı vermiştiniz? Ah. Çocuksunuz işte." Gülerek küçük küreğini ve lahana kökü paketini aldı ve bir sıradaki tarha doğru kendisini takip etmemi işaret etti. "Tatlım, bu karar verebileceğiniz bir şey değil. Seks, işleri değiştirir."

Yeni havalandırılmış toprağın başında çömeldik ve annem küçük bir çukur kazdığında, paketten çıkardığım köklerden birini anneme uzattım. "Ama ben işlerin değişmesini istemiyorum."

Annem kirli elini dizine dayayıp bana doğru döndü. "Ger-

çekten mi? Josh'la arandaki şeyin sonsuza dek böyle kalmasını mı istiyorsun? Birbirinize kötü randevular ayarlamayı sürdürmek mi istiyorsun? Evde seni tek bekleyenin Winnie olmasını mı istiyorsun?"

"Ve Votka, Janis ve Daniel Craig."

Mizahi savunma mekanizmamı yok sayarak bir çukur daha kazdı ve bir kök daha vermem için elini uzattı.

"Bunu nasıl açıklayabilirim bilmiyorum," dedim sessizce ve kökü uzattım.

"Dene bakalım."

"Josh her zaman benim hayranlık duyduğum biriydi. Demek istediğim, ne kadar yakışıklı olduğunun hepimiz farkındayız. Ama bir yandan da inanılmaz derecede zeki, ağırbaşlı, duygusal açıdan dengeli bir adam. Asla onun kadar sakin biri olmayı beceremem ama onun sakinliği o kadar doğal ki." Küçük bir küreğin ucunu toprağa sapladım. "Ve bir arkadaş olarak, o çok... sevimli. Sadık, bilinçli, kibar ve düşünceli. Ona tapıyorum desem yeridir." Annem güldü ve ben de ona bir kök daha uzattım. "Charlie Brown'daki Pig-Pen'e benzediğimi ve daimi bir kaos içinde olduğumu biliyorum ama o bunları umursamıyor bile. Değişmemi ya da bir başkası gibi davranmamı istemiyor. O benim insanım. O benim en yakın arkadaşım."

Annem sırtını dikleştirip ektiklerini inceledi. "Bilemiyorum, tatlım. Bu kulağa gerçekten harika geliyor."

İçimde karanlık bir kaygının yükseldiğini hissettim. "Öyle. Yani öyleydi. Ama sonra seviştik. Mesele şu ki, içgüdüsel olarak Josh'a uygun olmadığımı biliyorum. Dağınığım, komiğim, sorumsuzum. Faturalarımı ödemeyi unutuyor, insan içinde köpeğime uydurma şarkılar söylüyor ve ne yaptığımı sonradan fark ediyorum. Bütün yazı belediye meclisinde evde tavuk bakabilmek için mücadele vererek geçirdim. Tanesi beş sent olduğu için bir dünya balon aldığım ve balonların arabama bile sığmadığı zamanı hatırlıyor musun? En ufak bir şüphe duymadan söyleyebilirim ki, onun ihtiyacı olan *böyle* bir kadın değil."

Annemin gözlerinde bir parıltı belirti. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Onu tanıyorum. Beni arkadaşı olarak seviyor. Ya da belki kız kardeşi olarak."

"Adam seninle *seks* yaptı," diye hatırlattı ve o anıyı kalbimde, nabzımda hissettim. "Birçok yerde bu pek de kardeşçe bir hareket değildir. Hazel, tatlım, ona âşık mısın?"

Bu soru bende nedense tokat etkisi yaratmıştı. Konuşmanın başından beri buraya varacağımız belliydi. Ellerimi karnıma yasladım ve çektiğim sancıyı kelimelere çevirmeye çalıştım. "Değilim. Yani biliyorsun işte. Güvenli bir bölgede olduğumu hissediyorum. Buradan geri dönebileceğimi sanmıyorum."

Annem başıyla onayladı. Gözlerinde şefkatli bir bakış vardı. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış olmam tuhaf bir şey mi? Daha önce beni yakan bir aşk yaşamadım. O ateşin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne istediğimden bile emin değilim. Eğer birine âşık olursam ve o kişi çekip giderse paramparça olurum."

Annem uzanıp çamurlu elini yanağıma koydu. "Anlıyorum, tatlım. Sadece, bu dünyada istediğin her şeye sahip olabilmeni istiyorum. Ve istediğin şey Josh ise, cesur olup onun peşinden gitmeni istiyorum."

"Çünkü sen benim annemsin."

Başını salladı. "Bir gün sen de anlayacaksın."

ON BEŞ

JOSH

Her zamanki gibi Emily'nin ne istediğine karar vermesi için on dakika boyunca menüyü incelemesi gerekmişti. O restoranta yıllardır giderdik. Her seferinde aynı siparişi verirdim, o yüzden Emily'nin menüyü incelediği süreçte şekerlerle oynadım, tuzluk ve biberliği düzelttim ve Hazel'ı düşünmemeye çalışarak camdan dışarıyı seyrettim.

Hazel altımda yatıyor. Sırtımda dolaşan ellerinin sıcaklığı, tırnaklarının dokunuşu... Omzumdaki dişleri ve ikinci kez orgazm olduğunda attığı çığlık.

İkinci kez. Durmaksızın boşaldığı, boşaldığı, boşaldığı sefer.

Çıplak bedenini dikkatli bir şekilde yatağa bırakırken mırıldanarak beni sevdiğini söyleyişini düşünmemeye çalışıyordum.

Emily menüyü masaya bıraktığında pencereden bakmayı bırakıp, yaklaşmakta olan garsona doğru döndüm. Emily garsona gülümsedi, benden önce siparişini verdi ve menüleri uzattı. Henüz birbirimize tek kelime etmemiştik ve ortamda bir satranç oyununun başlangıcında ya da Wimbledon tenis turnuvasındaki ilk servisten önceki sessizlik esnasında yaşanana benzer bir gerginlik vardı.

Bir ahenk içerisinde mendillerimizi açıp dizlerimize serdik ve derin bir nefes alarak göz göze geldik. Bana baktığında, ne düşündüğünü söylemek zorunda değildi. Ama karşımdaki Emily olduğu için, tabii ki konuşacaktı.

"Dostum..."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Josh." Dirseklerini masaya dayayarak bana doğru yaklaştı. "Yani... gerçekten mi?"

Başımı salladım ve kahvemi masaya koymakta olan garsona teşekkür ettim. "Biliyorum, Em."

Ellerini sanki Hazel ve ben çıplak bir hâlde masanın üzerindeymişiz gibi açarak, "Ne bu şimdi?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. Doğrusu, ben de bilmiyordum. Bir şekilde olmuştu işte. Ama şimdi dönüp bakınca, sanki barbekü partisinde birbirimizi gördüğümüz günden beri işler bu yöne doğru ilerliyormuş gibiydi. Randevulara çıktığımızda bile ilgimin odağında gerçekten birlikte olduğum kişi, yani Hazel vardı.

"Bu bir anlama geliyor mu?"

Emily masanın altında bacağını sallayıp duruyordu. Bacağımı uzatıp onu durdurdum. "Kimin için?" diye sordum. "Onun için mi benim için mi?"

"İkiniz için de!"

Fincanıma biraz krema ekledim. "Bunun bir anlama gelip gelmediğini bilmiyorum, tamam mı? Kafam karmakarışık."

"Seni tanıyorum, Josh," diye homurdandı. "Seni tanıyorum. Sen tanıdığım en tek eşli adamsın. Biriyle *öylesine seks yapmazsın*. Ne kadar sarhoş olduğun umurumda bile değil."

Ne diyebilirdim ki? Evlerinde yemeğe oturmadan önce de söylediği şey buydu. Haksız sayılmazdı. Hiçbir zaman öylesine seks yapmamıştım. Zaten böyle bir isteğe anlam da veremiyordum; seks çok büyük bir yakınlık gerektirirdi. Her seferinde, geri gelemeyecek bir parçamı vermiş oluyordum.

Cevap vermediğimi görünce, söylediği şeyi daha da vurgulamak istercesine işaretparmağıyla masaya vurdu. "Sen öyle bir

adam değilsin. Öyle bir adam olmayı bir kez olsun denemedin bile."

"Emily." Kremayı yavaşça masaya bıraktım. Parmak uçlarımdan omuzlarıma kadar gerginliği hissedebiliyordum. "Bunun benimle ilgili olduğunu biliyorum. Bana bir bak. Umursamıyor değilim. Bu durum benim de kafamı karıştırıyor, tamam mı?"

Emily Koreceye geçerek, "Oppa," dedi, "ona âşık mısın?"

Cevap vermedim. Veremedim çünkü bunu kelimeye dökmek, içimdeki bir şeyi parçalayarak o eşsiz organı ortaya çıkaracaktı. Onu yatağına taşıyıp kurutucudaki giysilerimi alarak evden ayrıldığımdan beri bu kelimeden kaçmaya çalışıyordum. Tabby'yi sevmem çok kolay olmuştu ve Hazel'a hissettiklerimle kıyaslayınca ona olan sevgim hiçbir şeydi. Ona rağmen çok incinmiştim. O kelime –*aşk*– bana sadece yıkımı çağrıştırıyordu. Bu, bir cevizi kırıp bir daha asla eski hâline dönemeyeceğini bilerek avucumdaki parçalara bakmak gibiydi.

"Josh?"

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Hazel'ın ağzı, omuzları, memelerinin o yumuşak, pembe uçları, bir patlamayı andıran kahkahası ve koridorda, altımda yatarken, uyuyakalmadan hemen önce fısıldayarak içinde kalmamı söyleyişi... Hepsi zihnimde dönüp duruyordu. "Bilmiyorum."

Kardeşim sanki biri onu itmişçesine arkaya doğru yaslandı. "Bilmiyorum demek, evet demektir."

"Sanırım öyle." Emily'ye baktım. "Sanırım ona âşık olabilirim."

Yemeklerimiz geldi ve mırıldanarak garsona teşekkür ettik. Emily'nin çatalını alıp salatasıyla oynamasını izledim. Bir anda iştahım kaçmıştı.

Ya bu sadece güzel bir seksten sonraki kafa karışıklığının getirdiği bir heves değilse, diye düşündüm. Ya kalbim ve beynim buna inanıyorsa ve ben gerçekten Hazel'a âşıksam? Ya o benim için, ben de onun için doğru kişilersek?

Tabağımı birkaç santim ileriye ittim.

"Josh, ikiniz *çok* farklısınız."

Doğrusu bu, o anda duymaya ihtiyacım olan son şeydi. "Hadi ama. Bunu biliyorum."

"Hazel asla sakin bir tip olmayacak. Onun öyle bir becerisi yok."

Ruh hâlime rağmen gülmeden edemedim. "Em. Hazel'la beş dakikadan fazla zaman geçiren herkes bu gerçeğin farkındadır." Hazel'ın mor elleriyle bana krep pişirişini hatırladım. Bir gün o lekenin nereden geldiğini öğrenebilecek miydim acaba?

Emily sanki kötü bir şey söylermişçesine fısıldayarak ekledi, "Ama o harikadır. Hazel tanıdığım en sevgi dolu kadındır."

Emily bunu söylediğinde, içimde bir canavar kalbimi avucuna alıp sıktı. Hazel kesinlikle tanıdığım en harika insandı.

"Bizi birbirimize ayarlamaya çalıştığını sanıyordum, Em. Barbekü partisinden sonra?"

"Çalışıyordum," dedi. "Ama artık çok yakınsınız. Bu beni endişelendiriyor."

"Beni de."

"Onu incitemezsin."

Göz göze geldiğimizde bakışlarındaki harareti gördüm. Boğazıma oturan hislerimi yutup konuşabilmem birkaç saniyemi aldı. "Bunu yapmam. Yapamam."

"Ciddiyim." Çatalını bana doğru doğrulttu. "Emin olmak zorundasın. Hazel ortalarda dolaşan muzip bir yıldız gibidir. Birçok arkadaşı var çünkü onu sevmemek elde değil. Ama sadece birkaç kişiyle gerçekten yakın. Onun için *gerçekten* önemlisin. Eğer seni kaybederse gerçekten yıkılır, Josh."

Kuşkulu gözlerle ona baktım. Hazel taştan, ateşten, demirden yapılmış bir tipti. "Hadi ama, Em."

"Ciddi olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Hazel kırılgan biri değil. Gayet umursamaz biri."

"Sen öyle sanıyorsun. O kız sana resmen tapıyor." Alaycı bir şekilde gülüyor. "Nedenini her ne kadar anlayamasam da."

İç çektim ve kahvemin içinde dönerek yüzen kremaya doğru baktım.

"Ama eğer bu konuda kararlıysan," dedi Emily, "bence bu, onun ruhunu aydınlatacak tek şey olacaktır. İkimiz de Hazel'ın bir kelebek olduğunu biliyoruz. Bence sen, onun kanatlarının tozunu atabilecek güce sahipsin."

ON ALTI

HAZEL

Josh'la her bir araya gelişimizde BİR SORUN YOK mesajı verebilmek için *Sarhoş Seksi* şakaları yapmayı bırakmamız için bir ay kadar normal zaman geçirmemiz gerekmişti. Sonraki dört hafta boyunca her hafta sonu birkaç maç izlemek, yerel sanat galerilerini gezmek, Emily ve Dave'in evine yemeğe gitmek –ve her seferinde tekrar sevişmediğimizi onlara bildirmek– ve barlardan, alkolden (ve çıplaklıktan) uzak durmak gibi çok arkadaşça şeyler yaptık. Hatta Josh her çarşamba birlikte zaman geçirebilelim diye okula gelip bana öğle yemeği bile getirdi.

Hem sonuçta belki de penisiyle ilgili yakından bilgi sahibi olmam da iyi bir şeydi ve böylelikle onu arkadaşlarıma gönül rahatlığıyla tavsiye edebilirdim?

İkimiz de kesinlikle *Yeniden Çifte Randevulara Çıkmaya Hazırdık* ve bunu sık sık da dile getiriyorduk. Ona ayarlamak için seçtiğim kişi olan Sasha'yı, otobüsle eve gitmeden hemen orada duş alıp hazırlanmanın daha kolay olacağını söylemesi üzerine, eğitmenlik yaptığı yoga stüdyosundan aldım. Sasha'yı bu çifte randevuya davet ettiğimden beri onun hakkında öğrendiğim şeyler şunlardı:

1. *Hiçbir zaman bir arabası olmamıştı ve a*
olmayı da planlamıyordu.
2. *Bütün kıyafetleri kenevirden, vegan de*
geri dönüştürülmüş soda şişelerinden
3. *Dört yıldır saçlarını kestirmemişti çü*
olduğuna inanmıyordu.

Her ne kadar vicdanlı ve tatlı bir insan
onun Josh için uygun bir aday olduğund
dim. Dürüst olmak gerekirse, başarılı bi
kabul etme zamanım gelmişti – çok fazla
John Gorham'ın restoranlarında bir
akşam yemeği yiyecektik. Toro Bravo
favori restoranımdı ama bu restoranın
buluşmam olsun ya da olmasın Josh'ın
taşmasına sebep olacak kadar tıka bas
ndan beri ağzıma tek lokma sürmemi
Sasha'yı almaya gittiğimde muht
bir kot pantolon ve harika memelerin
zı bir tişört giymişti. İyi iş, kenevir!
çağrıştıran saçları otuz kilomuş g
restorana adımımızı attığımız anda
nında getireceği adam –Jones diye
Sasha ile oldukça ateşli bir kızlar
emindim.

Ancak arkalardan bir el kalkt
tabii ki çoktan gelmişti.

"Aman Tanrım, bu o mu?" Sa
ayakta bizi beklediği masaya do
sınıfındaki en cömert öğrenciyi
malısın," demek üzereyken, Jo
kalktı ve ah…

1. Hiçbir zaman bir arabası olmamıştı ve araba sahibi olmayı da planlamıyordu.
2. Bütün kıyafetleri kenevirden, vegan deriden ya da geri dönüştürülmüş soda şişelerinden yapılmıştı.
3. Dört yıldır saçlarını kestirmemişti çünkü buna hakkı olduğuna inanmıyordu.

Her ne kadar vicdanlı ve tatlı bir insan gibi görünse de, artık onun Josh için uygun bir aday olduğundan pek de emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, başarılı bir çöpçatan olmadığımı kabul etme zamanım gelmişti – çok fazla fiyaskom olmuştu.

John Gorham'ın restoranlarında biri olan Tasty n Sons'ta akşam yemeği yiyecektik. Toro Bravo tahminen Portland'daki favori restoranımdı ama bu restoranına hiç gitmemiştim ve bir buluşmam olsun ya da olmasın Josh'ın beni bir el arabasıyla eve taşımasına sebep olacak kadar tıka basa yiyebilmek için kahvaltıdan beri ağzıma tek lokma sürmemiştim.

Sasha'yı almaya gittiğimde muhteşem görünüyordu. Siyah bir kot pantolon ve harika memelerini sergileyen sevimli, kırmızı bir tişört giymişti. İyi iş, kenevir! Bir nevi Rapunzel örgüsünü çağrıştıran saçları otuz kiloymuş gibi görünüyordu. Kalabalık restorana adımımızı attığımız anda herkes bize baktı. Josh ve yanında getireceği adam –Jones diye biriydi– gelmediği takdirde, Sasha ile oldukça ateşli bir kızlar gecesi yaşayabileceğimizden emindim.

Ancak arkalardan bir el kalktı ve bize doğru işaret etti; Josh tabii ki çoktan gelmişti.

"Aman Tanrım, bu o mu?" Sasha hafifçe yana eğilmiş, Josh'ın ayakta bizi beklediği masaya doğru baktı. "Evet, bu o, ve ben de sınıfındaki en cömert öğrenciyim ve kesinlikle bana indirim yapmalısın," demek üzereyken, Josh'ın arkasındaki adam da ayağa kalktı ve ah...

Beynim bir,

iki,

üç,

dört nefes boyunca çalışmayı durdurdu.

"Jones"u zaten *tanıyordum*.

O herhangi bir Jones değildi. O, Tyler Jones'tu.

Nadiren canımı sıkan anlar yaşardım ama bu defaki tam bir felaketti. Tyler benim altı ay beraber olduğum adamdı. Altı ay süren beraberlikten sonra benimle tekrar tekrar seks yapabilmek için yıllarca beni manipüle ederek bir şeylerin tekrar başlayabileceğine dair ümit veren Tyler Jones.

Josh, Tyler'dan haberdardı ama bana oynadığı o akıl oyunlarını bilmiyordu. Ve eski sevgilim Tyler'ın, birlikte spor salonuna gittiği Jones olduğundan da haberi yoktu.

Ve lanet olsun ki Ty çok hoş görünüyordu. Hâlâ o sol gözünün önüne düşen, yumuşak, sarı, kaykaycı saç modeline sahipti. Geçen zaman, diz titreten gülümsemesinden hiçbir şey götürmemişti, çenesindeki yara hâlâ o harika suratı daha da güzelleştiriyordu ve hâlâ akıl almaz derecede uzun boyluydu. Üzerinde o hep giydiği oduncu gömleklerinden biri, altında da o sihirli aletini gizleyen, düğmeli, eski bir kot pantolon vardı. Masanın altına eğilsem o olmazsa olmazı Chuck Taylor ayakkabılarıyla karşılaşacağımdan emindim. Arka cebinde de bir Yankees şapkası olmalıydı. Sanki bir anda altı yıl önceki hayatıma ışınlanmıştım.

Yüzündeki heyecanlı gülümseme beni gördüğü anda silindi ve bir anda kalabalığı aşarak yırtıcı bir hayvan gibi bana doğru ilerlemeye başladı. Hayatta kalma becerilerine sahip olmayan bir av olarak öylece kalakalmıştım. Sasha çoktan Josh'ın yanına gitmişti ve tahminen bizi beklemeden tanışmaya koyulmuşlardı. Gittikçe bana doğru yaklaşan Tyler'dan ve –kabul edelim ki– çok hoş gözüktüğü için ona doğru yönelen bakışlardan başka bir şey göremiyordum. Orada kalmak ya da arkamı dönüp koşarak uzaklaşmak arasında bir karar vermeye fırsat bile bulamadan

Tyler kollarını belime doladı. Beni havaya kaldırmış, yüzünü boynuma gömmüş, adımı tekrarlayıp duruyordu.

Hazel, Hazel, Hazel.

Aman Tanrım.

Vay be, burada ne işin var?

Nasılsın?

Buluşacağım kişinin sen olduğundan haberim yoktu!

Vay be! Vaaay be!

Tyler'ın omzunun arkasından bakarken Josh'la göz göze geldim. Durumu algılamaya çalışıyordu. Durumdan haberi olmayan biri için muazzam bir ilk buluşma başlangıcı gibi görünüyor olmalıydı. Sorgulayan gözlerle kaşlarını çattı ve dudaklarımı oynatarak sessizce, *Tyler*, dedim.

Dudaklarından dökülen küfrü o mesafeden bile çözebilmiştim. Dudaklarını oynatarak, *Tyler Jones?* dediğinde başımı sallayarak onayladım.

Sasha, Josh'ın ilgisini tekrar kendi üzerine çekmek için onun koluna dokundu ancak Josh'ın aklının yalnızca yüzde onunun o masada olduğunu görebiliyordum. Birkaç saniyede bir dönüp bana bakıyordu ve ben de belki bir şekilde ne yapmam gerektiği konusunda bana yol gösterir umuduyla gözlerimi ondan ayırmıyordum.

Tyler beni tekrar yere indirdi ve çenemden tutup yüz yüze geleceğimiz şekilde bana doğru eğilerek, "Sen olduğuna inanamıyorum," dedi.

Dudağımı ısırdım ve beni öpmek üzere olduğundan emin olduğum için hafifçe geri çekildim. "Bu... benim için de sürpriz oldu."

"Hadi ya?" Dudakları şüpheci bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Josh'ın sana kiminle buluşacağını söylediğini sanıyordum."

"Evet ama... senin 'Jones' olduğunu bilmiyordum."

Tyler ancak o anda bunun onu şaşırtmak için düzenlediğim bir randevu olmadığını ve onunla karşılaşacağıma dair hiçbir

fikrim olmadığını anlayabilmişti. Tanrım, Tyler'ın her şeyin kendisi için organize edildiğini düşünmesi o kadar alışıldık bir şeydi ki...

Tekrar öne doğru eğildi ve gözlerime baktı. "Umarım bu güzel bir sürprizdir?"

Bu tereddüt göstergesi karşısında biraz şaşırmıştım.

"Henüz karar vermedim," dedim. "Seni son gördüğümde, hoşça kal bile demeden yatak odamdan sıvışıyordun. Ertesi gün de kız arkadaşın olduğunu geç de olsa fark ettiğim kişiyle Avrupa'ya gittiniz."

Sanki sözlerim, cömert bir tanrıçanın bahşettiği armağanlarmışçasına, konuştuğum süre boyunca gözlerini gözlerimden ayırmadan başını salladı. "Boktan herifin tekiydim. Sana karşı *bok gibi* davranıyordum, Hazel ve bunun vicdan azabını her gün çektim." Tyler derin bir nefes verdi, gerçekten de çok şaşırmış gibiydi. "Vay be. Karşımda olduğuna inanamıyorum."

Beni tekrar kendine çekti ve şaşkın suratımı göğsüne bastırdı.

Elimi tutup beni Josh ve Sasha'nın sipariş vermekte olduğu masaya doğru götürürken parmaklarım titriyordu. Tam yanlarına vardığımız esnada Josh, "Veeeee şu an gelen hanımefendi de zencefilli viski istiyor," dedi ve gözlerime bakarak ekledi, "duble."

Josh acilen içkiye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Suratımdan okunuyor olmalıydı.

"Josh, adamım!" Tyler masaya vurduğunda tuzluk ve biberlik şangırtıyla birbirine çarptı. "Hazel'ın Hazel *Bradford* olduğunu söylememiştin! Onun benim *hayatımın* aşkı olduğunu biliyor muydun?"

Josh'ın ağzı açık kaldı ve ben de Tyler'ın bu açıklaması üzerine kahkahayı basmamak için kendimi zor tuttum. Hayatı boyunca kaç tane Hazel tanımıştı? Bir yanım mekândaki bütün camları aşağı indirecek şiddette çığlığı basmak istiyordu.

Tyler, "İki buçuk sene boyunca beraberdik dostum," dedi ve ben bu hesaplamaya itiraz etmeye başladığım esnada Sasha'yı görüp kabalık ettiği için özür diledi (Tyler ve nezaket kurallarına

uymadığı için özür dilemek?) ve boşta olan elini uzatıp onunla tokalaştı. "Kusura bakma. Ben Tyler."

"Ben Sasha," derken, suratında sanki eski nesil bir reality şov kadar enteresanmışızcasına bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Resmen kafayı yiyorum." Tyler tekrar bana baktı ve boşta olan elini kaldırıp sanki şaşkınlıktan terliyormuşçasına alnını sildi. "Josh ve ben bazen birlikte spor yapıyoruz. Beni eski sevgilimle buluşturacağına dair en ufak bilgim yoktu. Geçtiğimiz dört yıl boyunca bu kadını düşünmediğim tek bir gün bile olmadı."

Bu kadar abartılı açıklamaları nasıl karşılayacağımı bilmiyordum. Yapay bir şekilde gülümsedim ve bana tuhaf bir keskinlikle bakmakta olan Josh'ın karşısına oturdum. Bakışlarının alnımın ortasında bir delik açmasından endişe ediyordum.

İçkilerimiz gelip Tyler da kendisi için sipariş verirken, birkaç saniyeliğine soluklanıp düşünecek fırsat bulabildim.

1. Tyler muhteşem görünüyordu.
2. Biraz abartılı olsa da, gerçekten pişman görünüyordu.
3. Beynim pelteye dönmüştü ve bunun adı Tyler Jones Etkisiydi. O çekici ve yakışıklı biriydi ve her zaman benim kriptonitim olmuştu.

Çok fazlaydı.

Beni ilk terk ettiği günü ve eğlenceli bir tip olsam da uzun soluklu bir ilişkiye uygun olmadığımı söylediğinde nasıl hissettiğimi çok iyi hatırlıyordum.

Seks için bana geldikten sonra yanımdan ayrıldığı ilk seferi ve bana aramızda geçenlerin çok güzel olduğunu söyleyip geçirdiğimiz eğlenceli gece için teşekkür edişini çok iyi hatırlıyordum.

O geceden sonra en az yirmi kere daha seks yapmıştık ve her birinden sonra da kendimi berbat hissetmiştim. Öyle ki, artık kalbimdeki bu zayıf noktadan kurtulmayı, Tyler Jones'u istediğimden bile daha çok istediğim bir noktaya gelmiştim. Her seferinde, "Bu defa hayır diyeceğim! Bu defa onun boşalmasına

fırsat kalmadan boşalacak ve hemen ardından onu yanımdan kovacağım!" diye düşünürdüm.

Bu defa, bu defa, bu defa.

Masadaki muhabbete geri döndüğümde, Tyler birlikte kayağa gittiğimiz zaman dağdan aşağı kayarken bir şekilde batonlarımı kaybedip finalde de kalın bir buz tabakasına yüzüstü çarparak durduğum hâlde bir şekilde hayatta kalmayı başardığım hikâyeyi anlatıyordu. Doğrusu bu, muhabbete giriş yaparken anlatmasını tercih edeceğim bir hikâye değildi, yine de hiç değilse iç çamaşırlarımın yerinde olduğu ve eteğimin başıma kadar çıkmadığı bir hikâye seçmişti.

Şimdilik.

Josh usulca, "Evet, Hazel biraz kalın kafalıdır," dedi ve bu şakaya yüksek sesle ve gergin bir şekilde gülen tek kişi ben oldum. Yüzeye çıkmasına ramak kalmış isterik hâlimi sırıtarak seyrediyordu. Josh uzanıp elime dokundu ve bu ya "Ben buradayım, sorun yok," anlamına geliyordu ya da "Havalı taraf ol," demek istiyordu.

Tyler'da bir sürü *Hazel Bradford Tam Bir Çılgın!* hikâyesi vardı. Sasha ve Josh'a *Hazel'ın Kaplan Sahiplenmeye Çalıştığı Zaman, Son Sınıf Öğrencisi Hazel'ın Birinci Sınıfların Oryantasyonu Sırasında Çırılçıplak Görüldüğü Zaman* ve en fenası da *Birlikte Portland'daki Bütün Büyük Müzelerin Tuvaletlerinde Seks Yapmaya Karar Verdiğimiz Zaman'ı* anlatmadan duramamıştı.

Josh, daha iki gün önce Portland Sanat Müzesine gittiğimiz için bana suratını buruşturarak baktı. "İğrenç," diye fısıldadı ve ellerini pantolonuna sildi.

Tyler'ın hikâye anlatma konusunda başarılı olduğu kabul ediyordum, ki anlattığı şeylerin çoğu da beni *Eğlence İşinin Olivia Pope'u* gibi gösteriyordu. Sasha ve Josh'ın gerçekten de eğlendiklerini görebiliyordum. Ancak o, ortak geçmişimize dair tüm bu hikâyeleri anlattıkça, Tyler'a kalbimi verdiğimin ve karşılığında ne kadar az şey aldığımın farkındalığıyla aşağı çekiliyordum.

Birlikte olduğumuz onca zaman ve ayrı geçirdiğimiz yıllar-

dan sonra hatırladığı şeylerin bunlar olması benim için şaşırtıcıydı. Eğer ben Tyler Jones hikâyelerimi paylaşmak durumunda kalsaydım, –ki içlerinde *Sihirli Alet™ ini Bana Karşı Savurduğu İlk Gece* ve *Bana Kadınların Oral Seksi Neden Sevdiklerini Gösterdiği İlk Gece* gibi harika hikâyeler de vardı– anlatacaklarımın çoğu *Tyler'ın Benimle Yatabilmek İçin Beni Sevdiğini Söylediği Zaman* ya da *Tyler'ın Ağzıma Verebilmek İçin Beni Sevdiğini Söylediği Zaman* gibi şeyler olurdu.

Spor arkadaşı eğlenceli maceralarımız ve seks kaçamaklarımızı anlatmayı sürdürürken Josh'a şöyle bir baktım ve bir anda artık Tyler'ın benim için bir anlamının kalmadığını fark ettim. Eğer bana hayatımda hangi ilişkinin daha anlamlı bir yere sahip olduğunu sorsalar, hiç tereddütsüz Josh cevabını verirdim. Ama elbette ki Josh da Tyler'ın üzerimde bıraktığı etkiyi en az benim kadar görebiliyordu. Eğer Tabby de bizimle birlikte oturup Josh'la paylaştıkları saçma sapan şeyleri anlatıp duruyor olsa, benim de yüzümde bozuk süt içmişim gibi bir ifade olurdu.

Josh'ın çenesi seğirdi ve Tyler *nefes almak için* durduğu anda söze girerek Sasha'ya mesleği, hayatı ve ilgi alanları ile ilgili sorular sormaya başladı.

Tyler bunu tekrar bana doğru dönmek ve elimi alıp dudaklarına götürmek için bir fırsat olarak görmüştü. "Hazel?"

"Evet?"

"Özür dilerim."

İçimde bir şey, tüm gücüyle ciğerlerimi sıkarak nefesimi kesmiş gibiydi. "Ne için?"

Başını salladı ve gözlerini kapatıp elime öpücükler kondurmaya başladı. Tyler'ın öne eğilmiş başının üzerinden Josh'la göz göze geldik ve hızla bakışlarımızı kaçırdık.

"İlişkimizi bitirdiğim için ve sana uzun soluklu bir ilişki söz konusu olduğunda harcadığım zamana değmezmişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim." Tyler *demek* hatırlıyordu. "Sonrasında yoluna bakmana izin vermediğim için özür dilerim. Hayatımda işler yolunda gitmediğinde seni bir kaçış olarak kullan-

dığım için özür dilerim. Ve tek bir kelime bile etmeden ortadan kaybolduğum için özür dilerim."

Bana doğru baktığında hafifçe gülümsedim. Bunları duymak güzeldi. Değilmiş gibi davranamazdım. Ama belli ki hâlâ şoktaydım çünkü iyi ya da kötü verecek tek bir cevap bulamıyordum.

Garson, Tyler'ın önüne diyet kolasını bıraktığında jeton düştü.

"Bırakmaya çalışıyorsun," deyiverdim.

Başını salladı. "Aynen, aynen. Böyle çok daha mutluyum." Elimi bırakıp bardağına uzandı ve bir yudum aldı. "Keşke birçok şeye baştan başlayabilsem."

Onun için sevinmiştim, sonuçta bu gayet iyi bir karardı. Ama Tyler'la karşılaşmak beni öyle dağıtmıştı ki yemeğimden bile tat alamıyordum. İçkimin tadı bile bozuk gibiydi. Yemeğimin tadı çok keskindi ve ağzımda bir ampulü çiğniyormuş gibi hissediyordum.

Tyler ve Sasha –ve onlar kadar olmamakla birlikte Josh– pek konuşmuyor olmamı umursamıyor gibiydiler ama hesap geldiğinde rahatladığımı gizleyememiştim. Beyler hızla cüzdanlarını çıkarırlarken mücadeleye bile girmedim.

Josh usulca, "Haze," dedi, "yemeğini paket yaptırıp eve götürmek ister misin?"

Tabağıma baktım. Sadece birkaç lokma yiyebilmiştim. "Evet, olur."

Josh yemek paketimi aldı ve Tyler'ın beni yanına çekmesine fırsat vermeden kolunu kardeşçe omzuma attı. Bana bakarak usulca, "Eğlenceli bir geceydi," dedi.

"Harikaydı." Kelimelerimin altındaki soruyu duyabiliyordum, *Ne, eğlenceli miydi? Gecenin çoğunu Delirmeceler Gezegeninde geçirdiğim için bunu fark edememişim.*

"Sana numaramı vereyim." Tyler gevşekçe tuttuğum telefonumu aldı ve mesaj bölümüne girip kendisine sonunda küçük bir gülücük olan "Bu Hazel'ın numarası" yazılı bir mesaj gönderdi.

Farklı kızların isimleriyle bu mesajdan kaç tane olduğuna bakmak için telefonunu elinden çekip almak istiyordum. Ancak eğilip yanağıma masum bir öpücük kondurduğunda, bunu düşündüğüm için kendimi pislik gibi hissettim.

Tyler, "Sen, benim olduğumdan daha büyük bir insansın," dedi. Garip bir durumdu çünkü Josh'ın kolu hâlâ omzumdaydı ve Tyler bir nevi Josh'ın elini öpüyordu. Ancak Tyler artık insan içinde ruhunu açmaktan çekinmiyor gibiydi. "Seni görmek gerçekten çok güzeldi."

Josh, Sasha'yı eve bırakacağını söylediğinde göğsümden yükselen hayali bir el, bunun için ikisini birden yumrukladı. Tyler, Jeep Cherokee'sine atladı ve el sallayarak uzaklaştı. Arabamı ikinci denemede çalıştırmayı başardım ve sislerin arasında, yol hariç hiçbir şeyi düşünmemeye çalışarak eve kadar sürdüm.

Çünkü Josh, Sasha'nın evindeydi.

Bu düşünce, zihnimin mantar panosuna raptiyelenmiş gibiydi: *Sadece yola odaklan. Josh, Sasha'nın evinde. Buna daha sonra takarız. Sadece... şimdi değil.*

Kıyafetlerimi çıkardım ve Josh'ın zaten görmeyecek olduğu bir asilikle çamaşır sepetinin yanına, yere bıraktım. Yüzümdeki hafif makyajı sildim ve mendili Tyler'ın takdir etmeyeceği bir şiddetle çöpe fırlattım. Üzerinde KÖTÜ SÜRTÜK yazan tişörtüm ve EJDERHA YUVASI yazan külotumla yatağa girdim ve *Çelik Manolyalar*'ı izlemek için şifonyerin üzerindeki televizyonu açtım.

Beş dakika geçmeden gözyaşlarına boğuldum.

"Hey, hey."

Kalbime ulaşmak istercesine göğsümü tutarak yutkundum ve yatak odamın kapısına doğru baktım.

Josh buradaydı.

Josh *burada* mıydı? İçeri girdiğini duymamıştım ve ben kafasında bigudilerle evin etrafında koşturan Sally Field'i izleyerek ağlarken gelip yatağımın ucuna oturmuştu bile.

"Bana verdiğin anahtarla girdim. Sorun olmamıştır umarım?"

Sadece başımı sallayabiliyordum.

"Hey," dedi şefkatle. "Sorun nedir? Ben gittikten sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey." Yanaklarımdaki kanıtları elimin tersiyle sildim. "Sadece biraz duygulandım." Josh'ın üzerinden eğildim ve içinde birkaç vibratör ve biraz çikolata olan çekmeceme doğru uzandım. Seks oyuncaklarından oluşan bir yığını itip çikolataya uzanışımı tek kelime etmeden izledi ve bütün bir Twix'i ağzıma sokup daha yutmadan konuşmaya çabaladığım sırada da sessizliğini korudu. "Tyler'ı görmek biraz ağır geldi. Sasha'nın evine gittiğini düşündüm ve seninle konuşmaya ihtiyacım vardı."

Suratımı gömleğine gömdüm ve Josh'ı içime çekmeye çalışıyormuşçasına derin bir nefes aldım. Üzerinde çamaşır yumuşatıcısıyla karışık, ailesinin evine özgü o sirke kokusu vardı ve ağzımı açıp gömleğini de ağzımdaki çikolatayla birlikte yiyip yuttuğumu hayal ettim.

Derken üzerimdeki battaniyenin kaydığını ve EJDERHA YUVASI çamaşırımın arka tarafını görebileceğini fark ettim. Josh'ın bakışları ise yüzümde dolaşıyordu.

Tişörtümü çekip popomu örterken, "Daha iyi bir gece geçirebilirdik," dedim.

"Jones ve Tyler'ın aynı kişi olduğundan haberim yoktu." Özür dilercesine dağınık saçlarımı okşadı. "Yoksa asla sizi bir araya getirmeye çalışmazdım." Duraksadı. "Yani, bunu zaten biliyorsun."

"Biliyorum." Tişörtümdeki KÖTÜ SÜRTÜK yazısını okuyup güldü.

"İşin garibi," dedi usulca, "bu hâline bayılıyorum."

Bunu söylediği anda içimde hareketlenen o gümüşi, sersem canavarı yok saymaya çalıştım. "Şaşırdım çünkü çok kibar davranıyordu ve sana yemin ederim hayatımın en az iki yılını bu gece söylediği şeyleri duymayı bekleyerek geçirdim." Yeniden ağlamaya başlamıştım. Yok artık! Resmen darmaduman bir hâldeydim. "Tyler kalbimi kıran ve duygusal ilişkilere çok temkinli

yaklaşmama sebep olan adamdı ve bir anda tekrar karşıma çıktı. Görünüşü aynıydı ama artık yaptığı her kötülüğü hatırlıyor ve onlar için özür diliyordu." Hıçkırarak ağlamayı sürdürürken Josh'ın tişörtünü mendil olarak kullandım. "Sonra sen Sasha'yla birlikte gittin ve benim seninle konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Bunu söylemiştin, Haze."

"Çünkü bunu gerçekten ciddi olarak söylüyorum."

Birkaç dakika boyunca bana sarıldı. Kim bilir, belki de sarılmamız bir saat sürmüştü. Zaman ve mekân algımı yitirmiştim; eğer bir *Rahatlık Makinesi* icat edilecek olsaydı, bu kesinlikle Josh Im şeklinde bir makine olurdu. Sol eli saçlarımdaydı ve sağ eli usulca sırtımda daireler çiziyordu. Ve Josh beni yatıştıracak şeyler söylüyordu.

Üzgünüm.

Ne kadar afalladığını ben de fark ettim.

Şşşş... Biliyorum. Gel buraya. Haze, her şey yolunda.

Sonunda geri çekildim ve ağlamaktan kalınlaşan sesimle, gömleğini dramatik gözyaşlarım ve sümüğümle kirlettiğim için özür diledim. "Eve gidip biraz televizyon izlemeli ve olanları unutmalısın. Neden bu kadar dağıldığımı bilmiyorum."

"Bilmiyorum... Kalsam daha iyi olacakmış gibi hissediyorum." Birkaç saat önce Tyler'ın yaptığı gibi yüzümü avuçlarının içine aldı ancak Tyler'la olduğundan farklı olarak, bu defa rahatsız değil, harika hissetmiştim – hem de ağlarken hiç güzel görünmediğimi bildiğim ve tüm gözeneklerimi görebileceği kadar yakınımda olduğu hâlde. "Sen mutsuzken gitmek hoşuma gitmiyor." Kaşlarını çattı. "Aslında daha önce seni hiç mutsuzken görmemiştim."

"Ben iyiyim."

"Kalabilirim."

Sakin ve keyifli görünmeye çalışsam da, maalesef ki ağzımdan tekdüze bir sesle dökülen kelimeler beton etkisi yaratacak cinstendi: "Kalabilirsin ama seninle bir daha seks yapmayacağım."

Buraya bir çığlık sesi ekleyelim.

Josh gözlerini devirerek yüzümü bıraktı. "Evet. Tamam. Eve gidiyorum."

"Dur." Sesimdeki çaresizliği bastırmaya çalışarak, "Şaka yaptım," dedim ve üzerine tüy diktim: "Kesinlikle seninle bir kez daha seks yaparım."

Yüzündeki ifade değişti ve bıkkın bir hâl aldı. Sesi sert fakat sakindi. "Hadi ama, Haze. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Biliyorum," dedim. "Özür dilerim. Altüst olmuş hâldeyim." Yüzümü ovuşturdum ve olabildiğince toparlanmaya çalıştım. "Benimle kalmanı gerçekten çok isterim."

Eve girerken zaten ayakkabılarını çıkarmıştı ve tek yapması gereken pantolonunu çıkarıp baksırı ve tişörtü ile kalmaktı. Baksırı küçük jalapeno biberleriyle bezeliydi ve Josh battaniyeyi açıp yanıma yatarak gözlerimi penisinin kabartısından –*Arkadaşının penisi! Senin değil!*– ayırmayı başardı.

"Kenara kay." Kumandayı eline aldı ve kokusunu içime çektikten on dakika sonra sızacağımı bilerek başımı geniş omzuna yasladım.

"Ama daha fazla *Çelik Manolyalar* saçmalığı yok," diye fısıldadı. "Hadi *Yaratık* serisinin ilk filmini izleyelim."

ON YEDİ

JOSH

Orgazm olmak üzereyken uyandım. Hâlâ giyiniktim ama göğsüm terlemişti, kanım çekilmiş gibiydi ve bilincim açıldığı anda omurgamın alt kısmında toplanmakta olan fırtınayı fark ettim.

Beni uyandıran, Hazel'ın çığlıkları olmuştu. Bir şekilde sesindeki o tınıyı tanımış ve uyuduğum hâlde harekete geçmiş olmalıydım çünkü (1) uyanık olduğumu ve (1) Hazel'ın yanımda yattığını fark ettiğimde, belden aşağım hâlâ ileri geri gitmekteydi.

Hareket etmeyi kesip nefes nefese kalakaldık. Bacağını belime dolamış, elleriyle saçlarımı avuçlamıştı ve dudaklarımız arasında sadece birkaç santimetre vardı.

"Oha." Yutkundum ve Hazel'ın karanlık odasına şöyle bir bakmak için başımı kaldırdım. Televizyondan gelen dışında hiçbir ışık yoktu. Apple TV'nin bekleme hâlindeki ekranında yaban hayattan ve çiçeklerden oluşan bir görüntü dönüyordu. Komodindeki saate baktım, 03:21'di; film saatler önce bitmiş olmalıydı. Nerede olduğumu yeni kavrıyor gibiydim. Yanıma baktığımda, Hazel'ın yumuşak dudakları aralanmış, karanlıkta ışıldayan gözleri açılmıştı.

Ve işte geldiğimiz nokta buydu: Bir şekilde, uyurken, kıyafetlerimizin üzerinden sürtünmeye başlamıştık ve sanırım Hazel az önce...

"Aman tanrım." Yutkundu. "Rüya görüyorum sanmıştım."

"Ben de."

"Boşalarak uyandım."

Demek *boşalmıştı*. Vay canına. Karnım arzuyla kasıldı. "Ben de tam o sırada uyandım."

"Özür dilerim, Josh. Ben gerçekten..."

"Hayır, sus. İkimiz de aynı durumdaydık."

Sıcak bedenine yaslanmış sertliğimi fark etmiş olmalıydı ki, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Bedenimdeki her bir kasın gevşediğini hissettim. Hazel'ın elleri hâlâ saçımdaydı ve tırnaklarını yavaşça kafamda gezdiriyor, kalçasını dikleştirip hafifçe hareket ettirerek ne demek istediğini daha net bir şekilde ortaya koymaya çalışıyordu.

Dimdiktim. Kasıklarımdaki o gittikçe biriken ve zamanla bir zonklamaya dönüşecek olan ağrıyı hissedebiliyordum. Sonuçlar için sabah endişelenebilirdim. O an için ise... "Benim... boşalmam gerekiyor."

"Öyle mi?" diye fısıldadı ve başını, dudaklarımızın birleşmesine yetecek kadar kaldırdı. Dudakları yumuşak ve sıcaktı. Kalçaları iyice kalkmış, dairesel hareketlerle beni çağırıyordu.

Öpüşürken, "Ben... tek başıma da halledebilirim," diye kekeledim, "yani daha iyi olacaksa..."

"Bu da hoş bir görüntü olurdu ama..." Hazel başparmağıyla baksırımı aşağıya, baldırlarıma doğru indirdi.

Üzerine çıkmadan önce bir an için duraksadım –*Ne yapıyorduk, bu ne anlama geliyordu?*– ancak bu sorular hızla buharlaşıp kayboldu. Külotunu çıkarabilmek için birbirimizden ayrılmamız gerekti; onu hissetmeyi, teninin tenime değmesini istiyordum. Tişörtünü çıkardım. Sonra da kendiminkini.

Çıplak tenlerimizin temasının ve bacaklarını belime dolayışı-

nın verdiği rahatlama çıldırtıcıydı. Boşalmama ramak kaldığını hissedebiliyordum.

Aşağı doğru uzanıp benimle oynamaya başladığında, penisimi kavrayan elinin dokunuşu ve sıcaklığı yüzünden oracıkta boşalmamak için zihnimi başka bir şeylere yöneltmek; koştuğumu, banyoyu temizlediğimi, havuç dilimlediğimi düşünmeye çalışmak zorunda kaldım.

"Konuşarak şu ortamı bozmak istemiyorum ama yok artık, Josh. Bu harika!"

Dişlerimi sıktım, karnımı kastım ve belimi olduğu yerde, kontrolün Hazel'da olacağı kadar uzakta ama canının istediğini yapabileceği kadar da yakında tutabilmek için çabaladım.

"Sanırım tam da bu hâldeyken bir kez daha boşalabilirim."

Vay canına.

"Tam da bu hâldeyken..." Sesi yavaşça çatallı bir inlemeye dönüştü. Başını geriye attığında oluşan manzarayı tarif edecek kelime bulmak zordu. "Bu kadar basit bir şey nasıl..." Penisimin başını ıslak teninde ileri geri, yukarı aşağı hareketlerle kaydırıyordu. Nasıl hâlâ nefes alabildiğimi bilmiyordum. "Bu nasıl" – güçlükle nefes alıyordu– "bu kadar güzel hissettirebilir?"

Hiçbir fikrim olmadığı için –ya da belki beynim bedenimi yavaşlamaya ikna etmeye çalışmakla meşgul olduğu için– başımı salladım. Hazel'ın dizlerini göğsüme yaslanmasının yarattığı hisle kendimden geçmiştim.

Dudaklarımdan öptü, altdudağımı emerken sordu, "Sence de güzel hissettirmiyor mu?"

Güçlükle soludum. Başım dönüyordu. "Bence sen, her şeyden daha güzel hissettiriyorsun."

"Penis başında yedi bine yakın sinir olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Vücudunun herhangi bir yerinde olduğundan çok daha fazla?"

Kendimi tutmaya çalışırken gösterdiğim çabadan dolayı kollarım titriyordu. "Kulağa mümkün gibi geliyor."

Güldü ve altımda kıpırdanıp belini kaldırarak beni istediği pozisyona getirdi. Bir anlığına dünya dönmeyi bıraktı ve TV'den gelen ışığın altında gözlerimiz birleşti. "Sorun yok, değil mi?"

Sorunun saçmalığına güldüm ve çenesinden öptüm. "Dalga mı geçiyorsun?"

"*İki defaya* mahsus olarak sevişeceğiz öyleyse."

Normalde buna gülerdim ama beynim, Hazel'ın vücudunun akılalmaz sıcaklığı ve tam olarak arzu ettiğim şeye kavuşmak üzere olduğumun farkındalığı dışında hiçbir şeyi algılayamıyor gibiydi. İçine girdiğim anda dudaklarımız birleşti ve nefesinin kesildiğini hissettim.

"Josh."

Haklıydı, bu gerçekten de harikaydı. "Biliyorum."

"Bu kötü bir fikir mi?"

"Bilmiyorum. Şu anda dünyanın en iyi fikri gibi hissettiriyor." Belinden tutup kalçalarını iyice kaldırdım ve her defasında daha da güçlü bir şekilde içinde gidip gelmeyi sürdürdüm.

Sanki o anda sadece benim boşalmam için, uykumuzda olanlardan sonra görev odaklı sevişiyormuşuz da, bundan bu kadar zevk almamalıymışım gibi hissederek anlık bir suçluluk hissettim. Ama aksi mümkün müydü ki? Hazel, altımda muhteşem görünüyordu: yastığın üzerine yayılmış olan bukleleri, ıslak ve dolgun dudakları, her girişimde sallanan memeleri...

Ve Hazel'ın da bundan zevk aldığını hissedebiliyordum. Bana parmak uçları ve avuçlarıyla sanki şeklimi ezberlemeye çalışırcasına dokunuyor, başparmaklarıyla sırtımdaki hatların üzerinden geçiyordu. Elleri kalçalarıma, oradan omuzlarıma, boynuma ve saçlarıma doğru kaydı. Ellerimin üzerinde hafifçe doğrulduğumda elleri önümde; omuzlarımda, köprücükkemiklerimde, göğsümde, karnımda ve daha da aşağı inerek içine girip çıkan kasıklarımda dolaştı.

Islak parmaklarını geri çektiğinde tek düşünebildiğim, eğilip onu öpmeden önce parmaklarını ağzıma sokmaktı. Bu nadiren içimden gelen bir şeydi ama onun da içinde bulunduğumuz ânın

keyfini her hücresinde hissedebilmesini istiyordum. Eğer arzu ettiği şey bunu hatırlayabilmekse, bunu zihnine kazımaktan başka bir şey istemiyordum.

Şuna bak, diye düşündüm. *Resmen bunu yapıyoruz.*

Tanrım, bu farkındalık beni rahatlatırken, bir yandan da utandırmıştı. Bunu daha önce yapmıştık ve altımdaki bedeni tanıyor ve onun nelerden hoşlandığını –az da olsa– biliyordum. Ama ayıktım ve her hareketim kasıtlı, her dokunuşum bilinçliydi.

İnleyişlerini duyup şehvetle dokunan ellerini hissederken, bu durumun –en azından benim için– sadece anlık bir şehvet ya da heves olmadığını, çok daha derin bir şey olduğunu fark ettim. Bunun aşk olduğunu, onun benim için doğru insan olduğunu düşünmeye başlamakla birlikte, inleyişlerini dinlerken buna çok da odaklanamıyordum. O inleyişlerin günlerce kulaklarımda yankılanacağını biliyordum.

"Josh."

"Evet?"

Sanki bir anda utanıvermişçesine sustu.

Dudaklarımı çenesine dayamış, meme uçlarında ufak daireler çizerken, "Söyle," dedim.

Cevap vermek yerine yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öpmeye başladı. Öyle çaresiz, öyle farklı bir şekilde öpüyordu ki dokunuşuyla bana bir şeyler soruyormuş gibi hissettim.

Bu gerçek mi?

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedim. Adı her neyse. "Ben de aynı durumdayım."

Hazel'ın dili, dilimin üzerinde kayarken bacakları iki yana açıldı. Elleriyle beni iyice kendine doğru çekti ve haykırdı,

Evet

Geliyorum

Hemen ardından gelirken ciğerlerimdeki havanın bir rüzgâr gibi bedenimi terk ettiğini hissettim. Bu inanılmaz bir zevkti: ekstrem, sıvı ve hafif. Gırtlaktan gelen uzun bir iniltiyle kendimden geçtim.

Elleri kalçalarımdaydı ve ben tir tir titrerken beni içine çekmeyi sürdürüyordu.

Hızlı nefes alıp verişlerimiz dışında odada çıt çıkmıyordu.

"Tekrar boşalabildin mi?" diye fısıldadım. Bunu bilmem lazımdı. Eğer cevap hayırsa, işim bitmemiş demekti.

Nemli alnını yanağıma yaslayıp başını salladı. "Ya *sen*?"

Dalga mı geçiyorsun dercesine çıkardığım ses karşısında kıkırdadı. Geri çekilecek olduğumda, bacaklarını belime, kollarını omuzlarıma dolayıp beni sıkıca tutarak içinden çıkmamı engelledi.

"Hayır." Dudaklarını boynumda hissettim. "Henüz bunun bitmesine hazır değilim."

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

Çıplak bir şekilde uyandığımda, Hazel çoktan kalkmıştı. Mutfaktan gelen tabak şangırtılarını duyduğumda, olanları düşünmek için evden çıkıp gitmediği için rahatladım.

Alnımı elime dayadım ve ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Hazel'ı seviyordum. Pencereden sızan gün ışığı ne kadar gerçekse, bu o da o kadar gerçekti. Ama uzun vadede, onun ihtiyacı olan şey ben miydim? Eğer hazır değilse onu bir ilişkiye çekmek istemiyordum ve eğer Tyler gibi taşkın ve sosyal bir tiple birlikte olmak istiyorsa, ben kimdim ki bunun önüne geçecektim?

Gece olanlardan sonra onun ne düşündüğünü de merak ediyordum. Hazel daha önce de tek gecelik ilişkiler yaşamıştı. Ama gece aramızda geçen, neredeyse bana muhtaçmış gibi davrandığı anları ve beni bırakmak istemeyişini de iyi hatırlıyordum. Bunun sebebinin arkadaşlığımızın derinliği ve bu dostluğu kaybetme korkusu olabileceğinin de farkındaydım. Bu sadece bir avutma seksinden ibaret de olabilirdi.

Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Baksırımı ve pantolonumu üzerime geçirdim ancak kasıtlı

olarak gömleğimi giymedim. Sonuçta vücudumla ilgili bir yorum yapar ya da gelip bana dokunursa bu iyiye işaret sayılırdı, değil mi? Eğer aramızda olup bitenleri anlamlandırmak istiyorsa, bana uyardı.

Mutfakta bir çekmeceden kaşıkları çıkarmakla meşguldü. İçeri girdiğimde dönüp bana baktı. Üzerinde en sevdiği dalmaçyalı pijaması vardı – ufacık şortu ve daha da ufak üstüyle, benim de favorim sayılırlardı.

Beni gördüğünde yüzü kızarmıştı ama gözlerini yüzümden ayırmadı. "Selam."

Karnımı ovalayarak, "Selam," dedim.

Kaşıklarla işini bitirip çekmeceyi kalçasıyla kapattı.

"Ne hazırlıyorsun?" diye sordum.

Tezgâhtaki kutuyu göstererek, "Sadece mısır gevreği. Sen de istersin diye düşündüm," dedi ve çenesiyle kahve demliğini işaret etti.

"Mavi krep yok mu? Ya da muzlu waffle?"

Hazel tezgâha doğru eğilerek güldü. "Tahminen, yapmaya kalksam da yakardım."

Fincan almaya giderken durakladım. "Bu seni ne zaman durdurdu ki?"

Dönüp buzdolabından süt almaya gitmeden önce yüzünde anlık bir gülümseme belirdi.

Bu neydi şimdi? Benim Deli Hazie'm neredeydi?

Berbat bir duygu karnımdan göğsüme doğru yükseldi. Gece olanlar aramızdaki ilişkiye zarar mı vermişti?

"Haze."

Kâsesine mısır gevreği doldururken başını kaldırıp bana baktı. "Efendim?"

"İyi misin sen?"

Yanakları pembeleşti. "Evet, niye ki?"

"Çok... normal davranıyorsun."

Anlamamış gibiydi.

Fincanımı bıraktım ve elimi ona doğru uzattım. "Buraya gel."

Mutfağın diğer ucundan yanıma geldi. Saçları karmakarışık bir şekilde sırtına dökülüyordu. Sözcükler gittikçe yüzeye yaklaşıyordu: *Bunun kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama çözmeye çalışamaz mıyız?*

Ama gözlerime bakmıyordu ve bakışlarındaki gerginliğin korkudan mı yoksa aramıza mesafe koyma isteğinden mi kaynaklandığını anlayamıyordum. Kaçırdığım bir şey mi vardı?

Ancak bunu mırıldanmak ya da yüz ifadelerine yansıtmak yerine, kelimeye dökmek zorundaydı. Elimi beline koydum. Bu, bana dokunması için bir çağrıydı. Ancak Hazel, yumruk yaptığı ellerini göğsüne kaldırmayı tercih etti.

"Tyler yüzünden mi?"

Ne dediğimi anlayana kadar birkaç kez gözlerini kırptı ve sonra hayır dercesine başını salladı.

"O zaman gece olanlar mı canını sıktı?" diye sordum.

Tereddüt etse de, tekrar başını salladı. Ama gece çok duygusal bir hâldeydi ve ne düşündüğünü anlamakta zorlanıyordum. Eğer kendine güveni olmayan yanım haklıysa ve Hazel, Tyler'la şansını denemek istiyorsa, buna izin vermeliydim.

Değil mi?

"Pekâlâ, sorun ne o zaman? Neden şu anda üzerinde bir tavuk kostümüyle lavabonun içinde bana donut pişirmiyorsun?"

"Sanırım biraz dün gece olanlarla ilgili." Devam etmeden önce dudaklarını kemirdi. "Ben... neler olacağından endişeliyim..." Kelimelerini dikkatli seçmeye çalışıyordu. Derken telaşla, "Birbirimize uygunmuşuz rolü yapmayı sürdürecek miyiz diye düşünüyordum," dedi.

Hımm... Bence *gayet* uygunduk. Hafifçe kalçalarını sıktım. "Ben *rol yaptığımızı* düşünmüyorum. İki defa seviştik ve bunda bir sorun yoktu, değil mi? Biz istemediğimiz sürece, bunun bir anlamı olması gerekmiyor. Şimdi iyi misin?"

"İyiyim. Sen?"

Güldüm. "Tabii ki iyiyim. Sen benim en yakın arkadaşımsın, Haze."

Şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle bana baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Bunu daha önce hiç söylememiştin."

"Söylemiştim."

"Hayır, söylememiştin."

Hatırlamaya çalıştım ama o anda bunun bir önemi yoktu. "Ama bu doğru. Ben iyiyim. Sen iyisin. Ve en önemlisi, aramız iyi, değil mi?"

Sonunda gözlerime baktı ve başıyla onayladı.

"Tamam o zaman. Hadi bana o berbat kreplerinden pişir."

Gevşedi ve şapşal bir gülümsemeyle ocağa doğru gitti. "Eh, madem ısrar ediyorsun."

İçimde eşzamanlı olarak bir şeyler gevşemiş ve gerilmişti. Bir yandan, *Hazel* geri dönmüştü. Ama öte yandan, işleri ileri taşımak istediğim hâlde, mevcut durumu korumaya karar vermiştik.

Dün gece sevişmiştik. Bunu biliyor olmalıydı.

Dolaptan bir karıştırma kâsesi çıkardı. "Gece eğlendin mi?"

Gözlerine baktım. "Eh, bunu zaten gözlerinle gördün. Ama evet, eğlendim."

Güldü ve "Eve dönmeden öncesini soruyorum," diye açıkladı.

"Ah. Evet, sanırım. Sasha hoş biri. Tyler da idare ederdi. Ama gecenin büyük bir kısmında senin için endişelenmekle meşguldüm." Ne tepki vereceğini görmek için onu izliyordum. Hapşırmak üzereymişçesine burnunu kırıştırdı. "Artık daha iyi hissediyor musun?"

Daha unu eline yeni aldığı hâlde suratına un bulaştırmayı başarmıştı. "Evet. Neden o kadar etkilendim bilmiyorum. Onu görmek güzeldi. Hayatını toparlamış gibi görünüyor." Hazel sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Bana sadece altı ay çıktık demiştin. Tyler ise iki buçuk sene birlikte olduğunuzu söyledi."

"Çünkü iki sene boyunca beni oyalayıp durdu. Aslında artık sevgili değildik, sadece arada bir yatmaya geliyordu." Bakışla-

rımız birleştiğinde şımararak gözlerini şaşı yaptı. "Evet, biliyorum. Aptalın tekiyim."

"O yaşlarda *erkekler* çok aptal oluyor. Eminim her seferinde seni tekrar başlayacağınıza inandıracak şeyler söylemiştir. Aradan yıllar geçti. Şimdi oldukça pişman gibi görünüyor."

Tuhaf bir şekilde suratını ekşitti ve gözlerini kaçırdı. Acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu: *Neden Tyler'ı savunuyordum ki?*

Hazel yumurta almak için buzdolabına doğru ilerlerken tezgâhın üzerindeki telefonu titredi.

Omzunun üzerinden, "Kimmiş?" diye sordu.

Ekrana baktığımda midemin kasıldığını hissettim.

Cevap vermediğimi görünce, göz göze gelmek için bana doğru eğildi. "Josh, sorun ne?"

"Ah. Hiç." Ekranı gösterdim. "Tyler mesaj atmış."

"Gerçekten mi?" Buzdolabının kapısını kapattı. "Şimdiden ha? Ne diyor?" Sesindeki tını, bunu beklediğinin işareti miydi?

Okumak istemiyordum. Hayatta istediğim en son şey, o mesajı okumaktı.

Ama bu bir yalandı çünkü bir yandan da o mesajı okumayı çok ama çok istiyordum.

"Gerçekten mesajı okumamı istiyor musun?"

"Evet. Hadi ama, aramızda sır mı var sanki."

Derin bir iç çektim ve aylar önce tanıtmış olduğu parmak izimle kilidi açarak mesajı okudum.

"'Selam Hazel. Gecenin şokunu atlatmak için biraz zamanım oldu,'" duraksayıp Hazel'a baktım. "Emin misin?"

Hazel yumurtalardan birini kâsenin içine kırdı ve başını salladı.

"'Çok güzel görünüyordun. Daha önce bu kelimeyi hiç söylememiştim ama dün akşam bana her gülümsediğinde nasıl da ışık saçıyor olduğunu düşündüm.'" Başparmağımla altdudağımı ovuşturdum. Haklıydı, Hazel gerçekten de öyleydi. Üstelik şu anda çok daha fazla ışıldıyordu ve bunun sebebinin *ben* oldu-

ğumu düşünmek istiyordum. "'Değişmişsin ama o çok sevdiğim vahşi yanını hâlâ koruyorsun. Seni görmek neredeyse can yakıcıydı çünkü işleri nasıl batırdığımı biliyorum.'"

Lanet olsun.

"Bence gerçekten de bunu kendin okumalısın," dedim.

Hazel rica eden gözlerle bana baktı.

Fincanımı aldım ve midemden yükselen ateşi kahveyle söndürmeye çalıştım. "'Dün gece söylemiştim, bugün de söyleyeceğim: Çok güzel bir şeyi bırakıp gittim ve bunu telafi etmek için her şeyi yapmaya hazırım. Bana bir şans daha verir misin?'"

Telefonu bırakıp yüzümü ovuşturdum. "Bu kadar."

Konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye sustu ve o süre boyunca kâsedeki yumurtaları köpürterek çırpmasını seyrettim.

"Bu kötü sayılmaz, değil mi?" diye sordu.

Duvarı yumruklamak istiyordum. "Ne cevap vereceksin?"

Çırpma telini bıraktı ve biraz daha un bulaştırarak elinin tersiyle alnını sildi. "Josh. O benim eski sevgilim. Belki de tek gerçek eski sevgilim. Ve şimdi geri dönmüş, bir şeyleri telafi etmeye çalışıyor. Sen *buradasın*. Üstsüzsün. Dün gece seks yaptık ve güzel miydi? Evet, hem de nasıl. Ama ben senin için doğru kişi miyim? Bunun bir anlamı var mı? Yoksa arada sevişen iki arkadaş mıyız? Benim yerimde olsan sen ne cevap verirdin? Bana ne *yapmam* gerektiğini söyle."

Uzun ve kontrollü bir nefes verdim.

Eğer benimle aynı şeyleri hissediyor olsaydı, bunu sormazdı. Eğer Hazel, Tyler ile Josh arasında kaldıysa ve eğer aramızda bir şeylerin gelişmesini istiyorsa, önce bu konuda bir karar verebilmesi gerekiyordu. Mutfaktaki saatin tik taklarını dinleyerek, gözlerimizi birbirimizden ayırmadan duruyorduk. İşlerin boka sarma ihtimalini hesaplamaya çalıştım.

O benim en yakın arkadaşımdı, ben de onun.

İki kere seks yapmıştık.

Seks harikaydı.

Ona âşık olmuş olabilirdim.

"Josh."

O bana âşık olmuş olabilirdi de, olmayabilirdi de.

Her halükârda, henüz bir karar vermemişti.

"Josh." Sesi cam gibi, incecikti.

Ellerimi tezgâha dayadım. "Eğer bunu düşünüyorsan, sanırım Tyler'a bir şans daha vermeye değer."

ON SEKİZ

HAZEL

Bunun kulağa çok dramatik geldiğini biliyorum ama Josh gittikten sonra on beş dakika boyunca kapıyı seyrettim.

Bir kasırganın, hortumun ya da bir depremin merkez üssünün tam ortasında durmanın nasıl bir his olduğunu merak ederdim. Tyler'ın farkında bile olmadan hislerimi incittiği zamanlarda birkaç defa; *Bu hisler önemsiz. Sallanan bir dünyanın ortasında dikilmenin nasıl olabileceğini hayal et,* diye düşünmüştüm. Acaba içimde olup bitenler bir tropik fırtınanın küçük bir versiyonu muydu diye merak ediyordum. Her şey uçuşup tepetaklak oluyor gibiydi.

Josh'ın yanında olmak ise enerjimin tükendiği, omuzlarımın çöktüğü, yıllar süren bir hava yolculuğundan sonra karaya inmek gibiydi. Ona karşı olan hislerim o kadar büyüktü ki neredeyse insanı elden ayaktan düşürecek cinstendi. Josh'a olan hislerim beni korkutuyor ve altı yıl önce Tyler'a hissettiklerim, ona olan hislerimin yanında ufacık kalıyordu. Gece Josh'la yaşadıklarım dev bir tsunamiydi.

Ama işin aslı, bir tsunami isteyip istemediğimi bilmiyordum. Annem böyle bir şey yaşamış olmayı dilediğini söylemişti, ben

ise bir tsunamiye uygun kadınlar olduğumuzdan emin değildim.

Tyler bir şans daha istiyordu, Josh da bu şansı vermem gerektiğini söylüyordu. *Normal* insanlar böyle yapardı. İçgüdülerim öyle söylemiyordu ama böyle bir duygusal patlamayı daha önce hiç deneyimlemediğim için, içimdeki barometre dengesini sağlayamıyor olmalıydı.

Omuzlarımı dikleştirdim, şans getirmesi için Winnie'yi öptüm, bana akıl vermesi için Daniel Craig'e dua ettim ve Tyler'ın mesajına cevap yazdım.

Sanırım konuşacak çok şeyimiz var.
Cuma akşamı bana yemeğe gel.

• • •

Tyler elinde bir kâğıt parçası ve iki şişe kırmızı şarapla kapımdaydı. Dışarıda yemek ikimiz için de daha kolay olurdu ama eğer gerçekten de yaptıklarını telafi etmek istiyorsa, yemek yaparken yarattığım savaş alanına ve o yemekleri yemeye katlanabilirdi. Bir insanı test etmenin daha iyi bir yolu olamazdı.

İçeri adım attığı anda, yerdeki ıvır zıvırlarımı kenara doğru itti ve sanki böyle bir manzarayla karşılaşmayı ummuyormuş gibi başını sallayarak etrafa bakındı. Sonrasında gülümseyerek bana döndü ve elindekileri uzattı.

Şaşkın bir şekilde elime tutuşturduğu şişelere baktım. "Hepsi benim için mi?"

"Paylaşabiliriz."

Sormak üzere olduğum şeyin *Hazel'ın Ağzından Çıkan Korkunç Şeyler Listesi*'ne girip girmeyeceğini düşünerek bir süre duraksasam da, yine de sordum. "Bırakma sürecinde olduğunu sanıyordum?"

Hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Artık barlarda içmiyorum. Sadece evde içiyorum. Sıkıntı yok."

"Hımm..."

"*Vay canına*, evin güzelmiş." Tyler etkilenmiş bir şekilde başını salladığında neden söz ettiğini görmek için onunla birlikte etrafa göz gezdirdim. Temizlik yapmıştım ama yine de evim çok da harika görünmüyordu.

Ama Tyler kibar davranmaya çalışıyordu. Ve bu da bir şeydi.

Zayıf bir ses bana, Josh'ın hiçbir zaman yağ çekmediğini ve evimi övmediğini hatırlattı. Asla yalan söylemez ya da bir şeyleri beğenmiş gibi rol yapmazdı. Beni sadece olduğum gibi kabul ediyordu.

Peki, ben neden o anda Tyler ile Josh'ı karşılaştırıyordum ki?

Tahminen son bir hafta boyunca Josh Im'i düşünüp durmamla aynı sebepten dolayıydı.

Winnie yanımıza geldi, meraklı bir şekilde Tyler'ı kokladı ve sonra bana sanki hain bir sürtükmüşüm gibi baktıktan sonra umursamaz bir şekilde eski yerine dönerek camın önüne kıvrıldı. Votka bir çığlık attı ve başını kanadının altına sakladı. Balık, dönüp Tyler'a şöyle bir bakma gereği bile duymadı. Ailemdeki hayvanların yorumu, "Meh!" olmuştu ve her ne kadar Tyler siyah kot pantolonu, ayağındaki Chucklar ve siyah dar tişörtüyle muhteşem görünüyor olsa da, sanırım hayvanlarım da onu Josh Im'le kıyaslamadan edemiyordu.

Tüm bunları bir kenara bırakıp derin bir nefes aldım. Ona bir şans vermeye karar vermiştim ve onu kusursuz kelimesinin sözlük anlamıyla karşılaştırmanın bir anlamı yoktu.

Her neyse.

Yemek için lazanya yapmaya kalkışmıştım ama Tyler şarap şişesini açmak için peşimden mutfağa girdiğinde, etrafı onun gözlerinden görebildim: Mutfakta bir katliam yaşanmış gibiydi.

"Vay. Ne yiyoruz?"

Sırıtarak, "Yolda bulduğum hayvan leşlerini," dedim.

Tyler güldü ve eğilip alnıma bir öpücük kondurarak beni şaşırttı. "Şarap ister misin?"

Midemde garip bir kasılma hissettim. Tyler'la içmek istemiyordum; gevşeyip rahatlamak ve eski rutinimize dönmek istemiyordum. Ama kaba davranmak da istemiyordum. "Tabii."

Şişenin mantarı bir gıcırtıyla yerinden çıktı. "Yol boyunca," dedi, "seninle şu eski filmlerin tekrarını veren sinemada *Ağlatan Oyun*'u izlemeye gittiğimiz ve *ibne* kelimesini kullandığı için arka koltuktaki adamla kavgaya tutuştuğun günü düşündüm."

Birkaç saniye boyunca hafızamı yokladıktan sonra, olayı korkunç bir netlikle hatırladım. O geri kafalı herif filmin sonunu söyleyerek bütün tadımızı kaçırmıştı.

"Ah, evet. Berbat bir herifti."

"Tanrım, ne güzel zamanlardı."

İçten içe buna tüm kalbimle itiraz etsem de, iki devasa kadehi şiraz şarabıyla doldurmasını izleyerek başımı salladım. Kadehimi uzattı ve kendininkini de tokuşturmak için havaya kaldırdı. "Eski aşklara ve yeni başlangıçlara."

Cansız bir şekilde, "Şerefe," diyerek kadehimi kaldırdım ve şarabımdan bir yudum aldım. Kadeh kaldırırken söylediği şey çok klişeydi. Bir yanım Josh'ın burada olmasını ve kadehinin üzerinden bana bakarak gözlerini devirmesini istiyordu. Josh, ailesine içki servisi yaparken harikaydı; şişeyi iki eliyle tutuşunu, kendine uzatılan kadehleri de aynı saygıyla eline alışını keyifle izlemiştim.

Şarabın tadı pek hoşuma gitmemişti, ben de lazanyayı kontrol edip sonra da salata yapma bahanesiyle kadehi bıraktım.

Yemek oldukça başarılı olmuştu. Peynirler güzelce kızarıp köpürmüştü, salata malzemelerini paket hâlinde alıp karıştırdığım için kötü olma ihtimali yoktu ve sarımsaklı ekmeği de sadece buzluktan çıkarıp yirmi dakika fırınlamam gerekmişti. Bir *Çıplak Ayaklı Kontes* sayılmazdım ama hiçbir şeyi yakmadığım için kendimi tebrik ediyordum.

Tyler işinden, evinden ve üniversiteden beri hâlâ kopmadığı arkadaşlarından söz ederken, beynim vızıldamaya devam edi-

yordu. Bu gerçekten yaşanıyor muydu? Gerçekten de *Şerefsiz Tyler Jones* ile kendi evimde bir randevuda mıydım? Bu noktaya mı gelmiştik cidden?

Doğrusu, ömrüm boyunca aşk hayatım üzerine son birkaç gündür düşündüğüm kadar düşünmemiştim. Aptal değildim. Josh'a olan hislerimin arkadaşlık boyutunu geçtiğini biliyordum –hey, daha bir hafta önce dünyayı yörüngesinden oynatacak gibi sevişmiştik– ama ne zaman onunla *sevgili* olmayı hayal etsem, beni yakamı açmaya ya da kafamı camdan çıkarmaya iten bir paniğe kapılıyordum. Onunla sevgili olma fikrini ve sonrasında benim tuhaf ve utanç verici biri olduğumu söylemesi ihtimalini düşünmek, içimdekileri bastırıp gizlememe sebep oluyordu. Seks yapmakta sorun yoktu. Ama ona hislerimi, ruhumu açmak ve sonrasında o meşhur dudak büküşünü görmek? *Asla.*

Annemi, o lafları –*beni utandırıyorsun*– ettiği zaman babama verdiği tepkiyi ve bunlara rağmen nasıl dik durabildiğini düşündüm. Eskiden bunun sebebinin annemin çok güçlü ve acısını gizleyebilen biri olması olduğunu düşünürdüm. Ama artık bunun sebebinin, babamın fikrinin bir önemi olmayışı olduğunu biliyordum. Annem onu sevmiyordu.

Ve Josh'a olan sevgim ister arkadaşça olsun ister daha fazlası, onu *seviyordum*. Hem de çok.

Tyler sanki dalıp gittiğimi anlamış da dikkatimi tekrar kendisine çekmek istermiş gibi yüksek bir sesle, "...ben de aracı başka bir ustaya götürdüm," dedi. "Ve o usta da beni doğruladı. Sorun lanet olası *triger kayışındaymış*. Bunu anlayamayan usta mı olur?"

Sesimin onunla aynı şaşkınlığı paylaşıyormuş gibi çıkmasına çalışarak, "Değil mi?" dedim. Sinirli gözlerle tabağıma baktım ve çatalımın ucuyla lazanyayı hafifçe ittirdim. Fırından çıktığında harika görünüyordu ama şimdi gözümde dünyanın en iştah kapatıcı şeyi gibiydi. Yemeğim yerine biraz mısır gevreği yesem Tyler'a ayıp olur mu diye düşündüm.

"Her neyse işte," dedi, "bu yüzden çiçek alamadım."

Yüzüne baktım. "Ne?"

Uzanıp elini koluma koydu ve "Senin için yani," dedi. "Hani sana bir çiçek resmi verdim ya? Kapıdayken?"

Öyle miydi? "Ha, evet. Evet. Güzel bir resimdi."

Nazik bir tavırla başını eğip gülümsedi. "Eh, şarapla birlikte gerçek çiçekler getirmek, romantik bir şey yapmak istemiştim."

Romantik bir şey. Eskiden Tyler için romantik bir şey, altılı PBR birası ve ardından iyi bir seksten ibaretti. Belki de hâlâ öyleydi, sadece baştan çıkarma için kullandığı materyalleri biraz geliştirmişti? Masadan kalktım ve bana temas edemeyeceği bir mesafeye çekildim. "Ne hoş. Ama benim hiçbir zaman çiçeğe ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

"Kimsenin çiçeğe *ihtiyacı yoktur.*" Tabağını aldı, peşimden mutfağa geldi ve bulaşık yıkamaya hazırlanıyormuşçasına kollarını sıvadı. "Ama herkes çiçeklerden hoşlanır."

Doğru tahmin etmiştim. Tyler suyu açıp lavaboyu doldurdu. Tıpayı takmadan önce suyun ısınmasını beklemediğini fark ettim ve hayalimde, doğru dürüst bir temizleme tekniğine saygısızlık niteliği taşıyan bu sahneyi görmemesi için Josh'ın gözlerini kapattım.

Tyler tabağımı alırken, "Ee, biraz kendinden bahsetsene," dedi. Tabağımdaki hiç dokunulmamış lazanyayı çöpe dökerken kaşlarını çattı. "Aradan geçen yıllarda neler oldu?" Geleli bir saati geçmişti ve bu doğrudan bana yönelttiği ilk soruydu.

Tezgâha yaslanıp onu izlemeye koyuldum.

Hayatıma dair hiçbir fikri olmayabilirdi ama kesinlikle arkadan çok hoş görünüyordu. Eh, önden de öyle.

Ve buradaydı, çabalıyordu. Bulaşık yıkıyor, muhabbet açmaya çalışıyordu. Midem sanki bir nehrin üzerinde çalkalanan bir yüzen ev gibiydi. Biraz olsun sakinleşebilsem, belki Tyler'ın varlığından keyif alabilirdim.

"Eh, bildiğin üzere öğretmenlik yapıyorum."

"Aynen. Dördüncü sınıflar mıydı?"

"Üç." Şarap kadehime uzandım ama kokladıktan sonra geri bıraktım. "Riverview'daki ilk yılım. Başka neler olmuştu bir düşüneyim... Annem artık Portland'da yaşıyor."

"Eugene'den taşındı yani?"

Pekala. Sanırım biraz da olsa fikri vardı. "Aynen." Göğsümde küçük bir alevin parladığını hissettim. Benimle ilgili bir şeyleri hatırlıyordu. Erojen bölgelerim ya da sutyen bedenim dışında bir şeyleri. "Buradaki en yakın arkadaşım Emily adında bir kadın..."

"Josh'ın kardeşi mi? Yemekteyken adı geçmişti."

İçimden dizlerime vura vura gülmek geliyordu. Tahminen ruhsal çöküş yaşadığım esnada Josh'ın söylediği birçok şeyi kaçırmıştım. "Aynen. Hafızan iyiymiş. Emily de çalıştığımız okulun müdürü olan, Dave adında muazzam bir adamla evli ki Dave, Mississippi bölgesinin en iyi barbekü yapan adamıdır."

"Kulağa harika geliyor."

"Yani, aslında Mississippi'nin doğu taraflarına hiç gitmedim, çok fazla barbekü tecrübem olduğu da söylenemez. Ama Dave'in yemekleri her zaman harikadır."

Tyler güldü. "Belki bir gün onlara yemeğe gideriz."

Ve bununla birlikte, tam rahatlamaya başlamışken içimde bir şeylerin tekrar kasıldığını hissettim. Emily ve Dave'in yemek masasında Tyler'la oturma fikri kendimi berbat hissettirmişti. Josh'ın da karşımızda Sasha'yla birlikte olduğunu gözümde canlandırdım ve bol soslu bir kaburgayı Josh'ın suratına fırlattığımı hayal ettim. Hayalimde, o temiz gömleğinin üzerinde koca bir sos lekesiyle bana bakıyordu.

Gecikmeli olarak, "Tabii," diye mırıldandım ve mısır gevreği almak için dolaba doğru ilerledim.

Elimi kutuya daldırarak devam ettim, "Tabii bir de hayvan ailem var. Winnie the Poodle, Votka, Janis Hoplin ve Daniel Craig ile tanışmıştın."

Tyler omzunun üzerinden bana baktığında, gözlerindeki soruyu yanıtladım. "Ha pardon. Daniel Craig benim balığım."

Bakışlarında bir soru daha belirdi ve onu da cevapladım, "Daniel Craig'e olan hayranlığımdan dolayı. Balığımın muazzam bir kuyruğu var."

Tekrar lavaboya doğru dönmeden önce yüzünde beliren keyifli ifadeyi fark ettim.

Belki de bu defa işler değişmişti. Belki de Tyler gerçekten büyümüştü ve bu durumda benim asla büyümeyecek olmam artık bir sorun olmaktan çıkabilirdi.

Kapı çaldığında, Tyler ikinci şişenin yarısına gelmişti. Bana doldurduğu ilk kadeh ise hâlâ neredeyse hiç dokunulmamış bir şekilde mutfak tezgâhında duruyordu.

Sese doğru döndü ve sakin bir sesle, "Bana taksi mi çağırdın?" diye espri yaptı. "Bu gece sende kalırım diye düşünmüştüm."

Gergin gülüşüm, arızalı bir robotun gıcırdayışına benziyordu. Kapıyı açmak için ayaklandım. O âna dek gerçekten güzel zaman geçirmiştik – yani işlerin farklı bir boyuta geçeceğini kastetmiyorum ama keyifli bir akşamdı. Evet, onun zihninde hâlâ birçok *O Eski Güzel Zamanlar* hikâyesi vardı ama Tyler'ın birçok şeyi gayet iyi hatırladığını ve kulağa iyi gelsinler diye allayıp pullamadığını fark etmek beni şaşırtmıştı.

Sasha ve Josh'ın kapımda olduğunu görmek de öyle. Sasha saçlarını bir kartal ailesine yuva olabilecek kadar büyük bir topuz yapmıştı ve elinde bir şişe şarap vardı. Josh'ın elindeyse küçük bir buket ayçiçeği.

"Hey!" Sasha içeri dalmadan önce yanağımdan öptü. Tyler'ı gördüğünde, "Tesadüfe bak!" dedi, "Çifte randevu, ikinci tur!"

Josh'a baktığımda, çekyatın bir ucunda yayılarak oturan Tyler'ı süzmekte olduğunu gördüm. Sürekli mesajlaşsak da, bir haftadır onu görmemiştim. Şeyden sonra evimden gittiğinden beri...

Göğsüm helyumla dolmuş gibiydi.

"Selam," dedim. Josh gözlerini kırpıştırarak dikkatini bana yöneltti. "Neler oluyor, sayın buluşma istilacısı?"

Omuzlarını silkti. "Bu gece sana geleceğini unutmuşum sanırım."

Josh'ın sesini duyan Winnie koridoru koşarak aşıp kapıya geldi.

"Ve ateşli buluşmanız için harika bir üçüncü teker olacağımı mı düşündün?"

Eğilip Winnie'nin kulaklarını kaşırken, "Yanında birilerinin olmasını istersin diye düşündüm?" diye cevap verdi.

Bunu düşünmek hoşuma gitse de, eğer bu cevabı kabul etmezsem kapıdan girmesine izin vereceğim âna kadar açıklamalar üretmeye devam edecek mi diye merak ettim.

Ve denemeye karar verdim. "Tekrar dene."

"Fazladan şarabımız vardı ve paylaşmak istedik."

"Hayır."

"Akşam yemeği yemedim ve evinden yükselen harika lazanya kokusuna geldim."

Berbat bir aşçıydım ve Josh da bunu biliyordu. "Bu şimdiye kadarki en berbat bahaneydi, Jimin."

Çiçekleri bana doğru uzattı. "Ayçiçeklerini seviyorsun."

Kalbim ışımıştı. Geri çekildim ve içeri girmesine izin verdim. Ayakkabılarını çıkarırken usulca, "Tabii eğer bu gece biraz... *özel* zamanlar geçirmeyi planlamıyorsan," diye ekledi.

Beynimden vurulmuşa döndüm. Josh gerçekten de daha bir hafta önce onunla seks yaptıktan sonra bu gece Tyler'la yatacağımı mı düşünüyordu? Daha çarşafları bile değiştirmemiştim!

Ki tahminen bunu Josh'a söylememeliydim. Şoka girebilirdi.

"İyi zaman geçiriyoruz," dedim, "ama seni gördüğüme sevindim." Yüzündeki o korumacı, endişeli ifadeyi silmenin en iyi yolu bu gibi görünüyordu. Ayrıca gelmelerinin çok da iyi olduğunu çünkü bu gece Tyler'ın *içime* girmesine asla izin vermeyeceğimi de belirttim.

Josh yarım ağızla gülümsese de, yüzünde anlık olarak tatsız bir ifade belirmişti. "Eh... iyi."

Mutfakta açılan şişenin ve kadehe dolan şaraptan yükselen *glug-glug-glug* seslerini duydum. "Haze," diye seslendi Sasha ve lakabımı izinsiz kullanması üzerine Josh'la birbirimize baktık. "Şarap ister misin?"

"Tezgâhta şarabım var, teşekkürler."

Tyler, "Saatlerdir aynı kadehle oyalanıyor," diye beni şikâyet etti. "Ona yeni bir kadeh doldursan daha iyi olur."

"Hem de bir cuma gecesinde? Bu pek de Hazel'a göre bir davranış sayılmaz." Josh yanımdan geçip ceketini çıkardı ve duvara astı. Sevgi arsızı labradoodleım Josh'ın dibinden ayrılmıyordu. Votka bile daha dik oturuyor gibiydi. "Genelde gecenin bu saatlerine gelindiğinde en az iki şişe içmiş ve boş mısır gevreği kutularından Winnie için bir semer yapmaya uğraşıyor olurdu."

Tyler oturduğu yerden, erkeklere özgü bir dayanışma hissiyle, "Değil mi ama?" diye cevap verdi.

İntikam arzusuyla Josh'ın kolunu çimdikledim ve kollarının sertliğini takdir etmek için hafifçe vurdum. İçimdeki titremeyi bastırmak için neşeli bir tavırla, "Ooo, bu gece ekstra kaslıyız," dedim.

Josh elimi itti. "Sapık."

"Buluşma öncesi şınav mı çektin?"

"Hayır."

"O zaman bütün bu kasları otuz bir çekmeye borçlusun ha? Vay be."

Kulağıma bir fiske attı ve gözlerimiz

bir

Boşalmam lazım

iki

Boşalmam lazım

üç saniye boyunca birbirine takılı kaldı.

Yarım ağız gülerek, "Geçen hafta salona çok sık gittim," dedi.

Hasiktir. Bunu söylediğinde, sevişmemize dair bütün sahneler gözümde tekrar canlandı. Sesi oldukça alçak ve sertti.

Geçen cuma sarhoş değildik.

Bilinçli olarak seks yapmıştık.

Aman Tanrım, *Josh Im'in sevişme ses tonunu tanıyordum.*

Josh'ın bakışları boynumda ve yanaklarımda dolaşırken gözleri gittikçe açıldı. Tenimin ateşini hissedebiliyor olmalıydı. "Haze..."

"Ne kaynatıyorsunuz bakalım?" Sasha'nın, elinde akvaryum büyüklüğünde bir kadehle içeri girip yarısını da birkaç yudumda yuvarladığını görünce irkildik. Josh da, Tyler da bu sahneyi ilgiyle izliyordu.

Josh'la koro hâlinde, "Hiç," diye mırıldandık.

Sasha kaba bir şekilde elinin tersiyle ağzını sildi ve bu hareketi ona yetmiş *Eğlence Puanı* kazandırırken, arkasından gelen uzun *Ohhhhhh* ise yirmi puan daha getirdi.

"Susamışsın herhalde?" diye sordu Tyler. Ses tonu beni şaşırtmıştı, gecenin başından beri ilk defa sesinde hafif kaba bir tını yakalamıştım. Eğer bu gece seks yapma ihtimalimiz olduğunu düşünmüşse, buluşmamızın istila edilmesinden rahatsız olduğu için onu suçlayamazdım.

Ancak Sasha onun konuştuğunu bile fark etmemiş gibiydi. "Bu akşam Josh beni harika bir oyuna götürdü."

Ciğerlerimde bir sızı hissettim ve hafifletmek için göğsümü ovaladım. "Hadi ya? Hangi oyun?"

"*Kral Lear*'ın tümüyle kadınlar tarafından yorumlanmış bir versiyonu."

Tyler uyuklar gibi numara yaptı. İçimdeki acıyı bastırmak için delilercesine çabalayarak Josh'a döndüm. "Bensiz mi izledin?"

Gözlerinde telaşlı bir ifade belirdi. "Ben senin... Zach'in fazladan iki... Sasha müsaitti..."

"Sorun yok." Yüzündeki o gerçekten suçlu hissettiğini gösteren ifadeyi görünce, dudağımı sarkıtmayı bıraktım.

Tyler'ın karşısına oturdu, dudaklarını kımıldatarak tekrar *Özür dilerim,* dedi ve sanki *Onunla başka ne yapabileceğimi bilemedim,* dercesine gözlerini kocaman açarak gizlice Sasha'ya doğru baktı.

Ya da ben böyle yorumladım.

"Peki ya siz, gençler?" Sasha, göğsüne dayadığı şarap kadehi ile yarı yatar pozisyondaki Tyler'ın yanına oturdu. Tyler dökülmesini engellemek için kadehini kaldırdı ve bunu bir fırsat bilerek şarabından birkaç koca yudum aldı. Ben de koltuğun kolçağına oturdum.

"Craze* yemek hazırladı," dedi yumruk yaptığı eline geğirdi. Bu lakabın yarattığı şaşkınlıkla Josh'la birbirimize baktık ve Tyler geğirdiği elini saçıma atıp kafasına masaj yapmaya başlamadan önceki birkaç saniye içerisinde Josh'ın gözlerini kıstığını fark ettim. "Lazanya. Evde takılıp arayı kapamaya çalışıyorduk."

Josh bunu duyduğunda sol kaşı belirgin bir şekilde havaya kalktı. Hızla araya girip Tyler'ın evde takılma vurgusunu bastırmaya çalıştım. "Ayrıca sarımsaklı ekmek ve bir paket dolusu da salata yaptım!"

Josh konuyu neden değiştirmeye çalıştığımı anlayarak tüm dikkatini tekrar bana yöneltti. Yüzünde, *Demek aranızda bir şeyler başladı artık, ha? Sen ve Tyler? Evde takılıyorsunuz? Erkeğin için salata paketleri açıyorsun?* der gibi bir ifade vardı.

Düşüncelerimi aktarma çabasıyla bakışına karşılık verdim. *O gün söylediklerini yanlış mı anladım? Tyler'a bir şans vermemi söyleyen sen değil miydin? Yoksa bu sadece seni vajinama davet etmemi önlemek için denediğin bir yol muydu? Ayrıca sadece akşam yemeği yedik!*

İleride onu Adsız Alkolikler toplantılarına da sen götürürsün artık? Kim bilir! Götürürüm belki!

Dik dik bakmayı sürdürüyordu ama yüzündeki o kafa karıştırıcı sahiplenme ifadesi, yerini sanki telepati çabam karşısında

* İngilizcede "deli" anlamına gelen "crazy" ve Hazel kelimelerini birleştirerek oluşturulmuş bir lakap. –çn

çok eğleniyormuş gibi bir ifadeye bırakmıştı. Kaşlarımı çattığımda güldü.

Sasha muhtemelen bitirmiş olduğu kadehi doldurmak için ayağa kalktı ve "Bu arada," dedi, "Harvest Fest'e biletim var. Hem de dört tane."

Tyler kocaman açtığı kızarmış gözleriyle yerinden fırladı. "Gerçekten mi? Kesinlikle gitmeliyiz!"

Josh suyla dolu bardağını dudaklarına götürürken, "Harvest Fest de nedir?" diye sordu.

Sasha, "Tom McCall Parkın'da gün boyu süren konserler," dedi ve sanki Josh'ın anlamayacağını düşünmüşçesine daha yavaş bir şekilde, "Bir *müzik* festivali," diye ekledi.

Tyler sanki onunla aynı coşkuyu sergilemediğimiz için hayrete düşmüş gibi yüzlerimize baktı. "Dostum, *Metallica* bile gelecek!"

Sasha ukala bir şekilde başını salladı. "Aynen. Kesinlikle hep beraber gitmeliyiz."

İçimden, bir çatal alıp gözüme saplamak geliyordu.

Tyler inanamıyormuşçasına elini ağzına götürdü ve saygı dolu bir ifadeyle, "*Limp Bizkit*, dostum!" dedi.

Odanın diğer ucunda Josh'ın acıyla iç çektiğini fark ettim.

Kaşlarımı kaldırdım. "Festivaldeki en genç tipler biz olacağız herhalde?"

Josh kahkahayı patlattığında ona dönüp gözlerimi devirdim. Havalı tipi oynamasına izin verecek değildim. Adamın arabasının radyosu âdeta Portland'ın klasik müzik kanalı olan KQAC'ye çivilenmiş gibiydi!

Sasha şişeden yükselen *glug-glug-glug* sesini bastırmak için bağırarak mutfaktan seslendi. "Ah, dahası da var!" Sasha'nın konuşması ve şişeden dökülen şarabın sesini, geri dönüşüm kutusuna fırlattığı şarap şişesinin şangırtısı izledi. İki kadeh. Koca bir şişe şarabı iki kadehte bitirmişti. Bunun etkileyici mi yoksa endişe verici mi olduğundan emin değildim. "Three Days Grace, Simple Plan..."

Josh'la acı içerisinde birbirimize baktık.

Tyler telefonuna bakarak, "My Chemical Romance," diye ekledi. "Three Days Grace..."

Sasha şarabından bir yudum alıp elini salladı. "Onu zaten söylemiştim."

"Listeyi okuyorum." Tyler tekrar telefonuna döndü. "Yok artık! Julian Casablancas da geliyormuş! Ve Jack White." Bakışlarını bana çevirdi ve kabul etmeliyim ki son iki isim biraz olsun ilgimi çekmişti. "Açık alan. Birçok mutlu insan." Durdu ve bana doğru gülümsedi. "Her yerde gözleri kapalı dans eden hippiler!"

Ve ilgim birden sona erdi. Josh'ın teslim olurcasına omuzlarını düşürdüğünü görebiliyordum.

"Geliyoruz," dedim.

ON DOKUZ

JOSH

Dave, pazar günü Harvest Fest'e gideceğimizi duyduğunda tam da beklediğim tepkiyi verdi: "Harvest Fest de ne?"

"Bak gördün mü?" Elimi masaya vurdum ve dikkatini önündeki uzun yaban pirinci taneleriyle eşit çizgiler oluşturmaya vermiş olan Hazel'a baktım. "Dave bile Harvest Fest'in ne olduğunu bilmiyor ki müzik işlerini bilen biridir." Dave'e dönüp açıklamada bulundum, "Doksanlardan ve iki binlerin başlarından çeşitli grupların katıldığı, tüm gün süren bir müzik festivali."

"Ah, peki." Dave yemeğinden bir lokma aldı, çiğnedi ve yuttu. "Şimdi sen söyleyince hatırladım. Bildiğim... ama umurumda olmayan bir etkinlik."

Beni *kim gözlerini kaçırmadan daha uzun süre bakacak yarışmasına* davet etmeye çalışan Hazel'a bakıp sırıttım ve gözlerini elimle kapayıp başka bir yöne baktım.

"Kim kim gidiyorsunuz?" diye sordu Dave.

"Hazel, ben, Sasha ve Tyler."

Emily, "Yine Tyler demek, ha?" diye sorduğunda, sesindeki tını gevşememe sebep oldu. Elimi Hazel'ın suratından çektim.

Hazel gözlerini kırpıştırarak kız kardeşime baktı. "Aynen. Tahminen bu konuda en heyecanlı olanımız da o."

Saçının bir teli dudağına yapışmıştı, onu almak için elimi uzattım ancak Hazel benden önce davrandı. Aniden ve garip bir şekilde elimi geri çekmek zorunda kalmıştım. Karşımızda oturan Emily ile göz göze geldim ve gözlerimi kaçırıp Dave'in bizim için pişirdiği etlerle dolu olan devasa tabağa uzanmadan önce *her neyse* dercesine omuzlarımı silktim.

Kalbim taramalı bir tüfek gibi atıyordu. Açıkçası Hazel'ın Tyler'a çok da fazla ilgi duyduğunu düşünmüyordum ama ona bu kadar çok şans vermesi, bana da çok fazla ilgi duymadığı hissini yaratıyordu. Açıkçası hayatımın geri kalanı boyunca ona âşık olan adam konumuna düşmeden önce, aramızdaki şu *arada seks yapan arkadaşlar* olayına bir son verebilmemizi umuyordum.

"Tyler ve Sasha, sahne üç." Dave doğrudan gözlerime bakıyordu. "Sanırım yeni birileriyle buluşma olayına bir süreliğine nokta koydunuz artık?"

Hazel'a bakmamak için kendimi güçlükle zaptettim. "Ah, evet. Öyle."

Göz ucuyla tabağındaki yemekle oynayıp durduğunu görebiliyordum. Pek bir şey yemiyordu ve önündeki margaritaya da elini bile sürmemişti. Annemin onun için pişirdiği şeyler dışında, Dave'in *carne asada*sı onun bu dünyada en sevdiği yemekti. Normalde ne zaman *carne asada* yese, önündeki yemeği avuçlarıyla ağzına tıkmamak için çok çaba sarf ediyor gibi görünürdü. "Sen iyi misin?"

Şaşırmış bir şekilde bana baktı. "İyiyim ben. Sadece Dave'in söylediği şeyi düşünüyordum. Artık yeni çifte randevular ayarlayamayacak olmamız beni biraz üzdü."

"Ciddi misin?" Şok olmuş numarası yaparak geri çekildim. "Sen gerçekten de o felaketler zincirinden keyif mi alıyordun?"

Hazel omuzlarını silkti ve o koca, kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Seninle takılmayı seviyorum."

Emily masanın altından beni tekmelerken, Dave de çapraz

açıdan uzanarak ayağıma bastı. İkisini de tekmeledim ve Emily hafifçe ciyakladı.

"Seni sersem. Hâlâ birlikte takılabiliriz."

"Biliyorum." Margaritasına uzandı, kadehteki tuzun birazını yalayıp kadehi geri bıraktı. "Ama o şekilde buluştuğumuzda beraber *maceralara* atılıyormuşuz gibi hissediyordum."

"*Korkunç* maceralara," diye hatırlattı Emily.

Dave, "*Asla* seksle bitmeyen korkunç maceralara," diye vurguladı ve masaya nükleer kış çökmüş gibi bir sessizlik hâkim oldu. "Daha doğrusu," diye düzeltti, "tek bir istisna dışında."

Hazel bana baktı ve öksürmemeye çalışarak suyumdan uzun bir yudum aldım.

Emily dirseklerini masaya yaslayıp bize doğru eğildi. "Yoksa *bir kez daha* mı yaptınız?"

Yüzümdeki gülümseme, sesindeki eleştirel ton karşısında silindi. "Seks hayatımın seni ilgilendirmediğini hatırlatabilir miyim?"

"Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, birkaç hafta önce evimin *girişinde* bu konuyu ortaya atan ben değildim."

"Bendim," diye onayladı Hazel, "ve bunu yapmamın tek sebebi de yapısal olarak çenemi kapalı tutma kabiliyetimin olmayışıydı."

Dave konuyla ilgili bir espri yapmak istiyor gibiydi ancak akıllıca davranıp kendini tuttu ve muzipçe ışıldayan gözlerle bana baktı.

Emily, "Gerçekten bir kez daha mı yattınız?" diye sordu.

Emily'ye baktım ve sakin bir şekilde Korece cevap verdim. "On dakika önce de belirttiğim üzere, bu seni hiç ilgilendirmez, Yujin."

Dudaklarını büzüştürdü ve konunun peşini bıraktı.

Pazar günü park alanında Tyler'ın jipinden indiğimizde, alandaki herkes önceki gece katıldıkları âlemlerden sonra kendilerine

gelmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Etrafta bir sürü erkek topuzu, bele bağlanmış ekoseli gömlek, sakal ve sanatsal bir şekilde eskitilmiş kot pantolon vardı.

Daha sabahın onuydu ve çimenlerde takılan herkesin elinde birer bira vardı. Uzaktaki sahnede iki tane malzemeci ses kontrolü için gitarları değiştirmeden önce birkaç akor bastı ve etraftaki kalabalık ayaklanıp sahneye doğru ilerlemeye başladı. Sasha bizim için bir piknik sepeti hazırlamıştı ki tahminen içinde asma yaprağına sarılı bulgur ve tofu ya da kenevir unundan yapılmış lavaşa sarılı fermente soya fasulyesi gibi bir şeyler vardı. Ama kolundaki sepeti taşırken o kadar mutlu görünüyordu ki centilmence davranıp hazırladığı yemeklerden biraz yemeye ve sonrasında Hazel'la birlikte seyyar sosisçiye gidip koca bir sosisliyle karnımı doyurmaya karar verdim. Sasha saçını açık bırakmıştı... ki onu ilk defa böyle görmüştüm ve aklımı korumakta zorlanıyordum. Saçları *gerçekten* çok uzundu, neredeyse poposuna kadar geliyordu ve yol boyunca arabanın camından esen rüzgâr, saçlarını benim üzerime uçuşturup durmuştu. Aklımı yitirmemeye çalışarak gözlerimi kapadığımda da durum düzelmemişti; sanki bir tekerlekli sandalyedeydim ve beni örümcek ağlarıyla kaplı bir odada gezdiriyorlardı. *Hiçbir şekilde* saç fetişim olmadığından artık tamamen emindim.

Ki bu sadece ekstra bir detaydı çünkü aramızda hiçbir çekim yoktu ve Sasha da bunu pek umursuyormuş gibi görünmüyordu. Öpüşmek bir yana, doğru düzgün flört bile etmemiştik. Cuma akşamı neden buluştuğumuzu bilmiyordum. Doğrusu bu biraz, madem Hazel Tyler'ı yemeğe davet etti, ben de Sasha'yı dışarı çıkarayım gibi bir şeydi. *Hazel'ın Kral Lear*'ı izlemek istediğini biliyordum ama Sasha'yı kasıtlı olarak o oyuna götürmemiştim, bir anlığına aklımdan çıkıvermişti işte. Yine de sonradan, bilinçaltımda bunu Hazel uçurtmasında küçük delikler açmak için yapmış olup olamayacağım sorusu aklıma takılmıştı.

Hazel yanımda, kucağında küçük bir battaniye yığınıyla yürüyordu. Uzun ancak kusursuz saçları hâlâ ıslaktı ve tepesinde

iki küçük topuz hâlinde toplanmıştı. Her bahar annemin bahçesinde açan bir çiçek gibi kokuyordu ve bu koku bana hem geçmişi hem de ne kadar âşık olduğumu hatırlatmıştı.

Uzaktan çok daha hoş görünen çimenlere ulaşmıştık; yakından bakıldığında ise bölük pörçük ve çamurlu bir hâli vardı. Sasha tuvaletlerin yerini keşfetmeye gittiğinde, Hazel da berbat durumdaki çimenlere battaniyeleri sermeye koyuldu. Oturmam için işaret etti ve aceleyle ayakkabılarını çıkarıp olduğu yerde zıpladı.

"Bunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum!"

"Yaşlanmakta olan X kuşağıyla gündüz vakti içip açık hava aktivitelerine katılmayı mı?" diye sordum.

Omzuma vurdu ve oturduğu yerde kollarını kedi gibi havaya kaldırarak esnetti. Hazel'ın müzik olmadığı hâlde sallanıp duruşunu seyreden Tyler'a baktım. Bakışları Hazel'dan, hemen dibimizdeki insanlara doğru yöneldi. Birçoğu meraklı gözlerle Hazel'ı izliyordu. Tyler gözlerini kısarak Hazel'a döndü.

"Gel yanıma otur, Craze."

Öfkeme hâkim olamayarak, "Bunun pek hoş bir lakap olduğunu sanmıyorum, Ty," dedi.

Tyler'la spor salonunda tanışalı yıllar olmuştu. Her zaman için ihtiyacı olanlara yardım eden, çoğu zaman gülümseyen, iyi bir adam gibi görünüyordu. Ama tam şu anda bana, sanki önümüzde dans etmekte olan kadına dair hissettiğim bütün baştan çıkarıcı hisleri görebiliyor ve beynimi burun deliklerimden nasıl çıkarabileceğini hesaplamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

"Eh, benim ona koyduğum isim bu, *Josh*."

"Hep mi böyleydi?"

Omuzlarını silkti. "Yeni koydum."

Kendimi tutamayarak üsteledim. "Üniversitedeyken ona ne diye hitap ediyordun?"

Tyler sırıttı. "'Yavrum.'"

Eh, bu defa neden daha orijinal bir isim bulmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Tyler aramızdaki rekabeti fark etmiş olsa gerek ki beni baştan aşağı süzerek, "Çünkü tam bir yavruydu," dedi. Nasıl bu âna kadar fark etmemiş olabilirdi ki? Hazel ve ben sürekli bir aradaydık. "O benim yavrumdu."

Hazel kusursuz bir zamanlamayla bize doğru döndü ve tam karşımıza bağdaş kurup oturdu. "Kimmiş senin yavrun olan?"

Tyler huzursuz bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Sen."

Hazel'ın kaşları çatıldı. "Ben senin *yavrun* muydum?"

Ellerim üzerinde geriye doğru yaslanıp sırıtarak onlara baktım.

"Josh'a sana üniversitedeyken yavrum diye hitap ettiğimi anlatıyordum," diye açıkladı.

"Öyle mi hitap ediyordun ki?"

Tanrım, bu leziz derecede tuhaftı. Tyler hafifçe üfleyerek bana doğru kaçamak bir bakış attı. "Evet. Hatırlamıyor musun?"

Hazel yüzünü buruşturdu ve tepkimi görmek için bana doğru baktı. Dayanışma için, fikrim için, rahatlamak için her seferinde bana bakıyor olduğunu fark etmek, kalbimin aydınlanmasına neden oldu. Doğrusu Tyler'ın önünde eğilip Hazel'ı öpmemek için kendimi güçlükle tutuyordum.

Malzemeciler bize en yakın olan sahneden indiklerinde, coşkulu bağırışlar park boyunca dalga dalga yayıldı. Telefonum Sasha'dan gelen mesajla titredi. "Sasha sahne önünde birkaç arkadaşıyla karşılaştığını ve onlarla takılacağını, istersek ona katılabileceğimizi söylüyor."

Hazel, Tyler'a dönüp, "Açılışı kim yapacak?" diye sordu.

Tyler bir süre boş gözlerle ona baktıktan sonra sabırla gülümseyerek, "*Metallica*," diye yanıtladı.

"İlk onlar mı çıkıyor? Ana grup olduklarını sanıyordum."

Tyler yüzünü buruştururken gülmemek için zor duruyordum. "Hayır, açılışı onlar yapacak."

Hazel içten bir gülümsemeyle, "Sabahın onunda o kadar çok fiziksel çarpışmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Tyler önce bana, sonra Hazel'a baktı ve ayağa kalkıp Sasha'yla buluşmak üzere sahneye doğru yürüdü.

Tyler gider gitmez sırtüstü uzandık ve oldukça hareketli olan bulutları izlemeye koyulduk.

"Yağmur yağabilir," dedim.

"Şuradaki bulut kaplumbağaya benziyor."

İşaret ettiği yere baktım. "Ben daha çok bir kâse patlamış mısıra benzettim."

"Artık Tyler'la birbirinizden pek hoşlanmadığınızı hissetmeye başladım," dedi.

Başımı çevirip ona baktım ve "Sana bunu düşündüren nedir?" diye sordum.

"Az önce ortalıkta testosteron kaynaklı bir şeyler söz konusuydu."

"Sana 'yavrum' diye hitap etme meselesi mi?" Başımı tekrar göğe çevirdim. "Bilemiyorum. Bence 'yavrum' dünyanın en leş lakabı olabilir."

Biraz abartıyor olabilirdim. Sadece o gün Tyler'dan gerçekten hiç hoşlanmıyordum.

"Sen kimseye 'yavrum' diye hitap etmedin mi? Tabby'ye bile mi?"

"Tabby'ye bile."

Hazel düşünceli bir şekilde hımladıktan sonra sessizleşti.

"Geçen geceki buluşmanızda iyi zaman geçirdin mi?" diye sordum.

"Siz gelmeden önce mi?" diye sorduğunda, sırıtıyor olduğu sesinden anlaşılıyordu.

"Aynen."

"Fena değildi. Çok iyi hissetmiyordum ve Tyler da sürekli eski günlerden bahsedip durmaya bayılıyor ama çok çabaladığını görünce onu bozmak istemedim."

Cevap vermediğimi görünce devam etti, "Sanırım bir şansı daha hak ettiği konusunda haklıydın."

Öylece kaldım. "Ben ne zaman ona bir şans daha vermeni söyledim ki?"

Boynu pembeleşirken kaşlarını çatarak bana baktı. "Ertesi sabah... Son şeyden sonra... Ona bir şans daha vermemi söyledin."

Dirseğimin üzerinde doğrularak ona doğru baktım. "Sana eğer aklın hâlâ ondaysa, ona bir şans daha verebileceğini söyledim. Bu *seninle* ve senin keşfetmen gereken bir şeyle ilgili; onunla, onun ne hissettiğiyle ya da *benim* ne düşündüğümle ilgili değil."

Hazel bir süre söylediklerimi düşündükten sonra tekrar başını çevirdi. "Randevu oyunumuzla ilgili garip olan şey şu ki, sanki finalde o oyundan biriyle ayrılmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Birkaç tutam saçı topuzlarından ayrılmıştı ve gördüğüm kadarıyla o sabah makyaj yapmakla uğraşmadığı hâlde büyüleyici görünüyordu.

"İkimiz de bunun saçma olduğunu biliyoruz."

Başıyla onayladı. "Biliyorum. Ama öyle hissediyorum."

"Ve bu doğru bile olsa, o kişi Tyler olmak zorunda değil," diye hatırlattım.

Hazel tekrar bana doğru döndü ve bakışlarını dudaklarıma çevirdi. "Hayır. Tyler olmak zorunda değil."

YİRMİ

HAZEL

Metallica'nın ilk birkaç şarkısı boyunca hiç konuşmadık. O kadar sessizdik ki Josh'ın yanımda uyuyup kalmış olabileceğinden şüpheleniyordum. Etraftaki insanları seyrederek oyalanıyordum. İkimizin de konserle ilgilendiği yoktu. Josh'a baktığımda uyanık olduğunu ve düşünceli bir şekilde gökyüzüne baktığını gördüm.

Ona baktığımı fark edince sırıtarak, "Ne düşündüğümü sorma," dedi.

"Sormayacaktım zaten!"

"Kesinlikle soracaktın."

Haklıydı. Soracaktım. Başımı elime yaslayarak yan yattım ve onu izlemeye koyuldum. Bu ışıkta harika fotoğraf çekilirdi: Hava yumuşak ama aydınlıktı ve etrafımız yemyeşildi. Telefonumu çantamdan çıkarıp onun profilden bir fotoğrafını çekmek istiyordum. O pürüzsüz, düz burnunu, elmacıkkemiklerinin o güçlü kıvrımlarını ve çenesinin geometrisini seviyordum.

"Hâlâ bana bakıyorsun."

Suratını seviyorum, diye düşündüm. İşaretparmağımla alnına

dokundum. "Şu beynin içinde nelerin dolaştığını bilmek istiyorum."

Omuzlarını silkti ve karnında birleştirdiği ellerini kenetledi. "Sasha'nın yemek sepetinde neler olduğunu düşünüyordum."

"Aç mısın?" diye sordum.

"Er ya da geç acıkacağım. Ve tahminen bir sosisli tezgâhı bulmam gerekecek."

Gülerek doğruldum ve emekleyerek başına dikildim. "Elma, fıstık ezmesi ve kereviz, bir de buğday salatasına benzeyen bir şey getirmiş. Sandviç ya da... yemeğe benzer bir şey yok."

Cevap vermedi ama canının sosisli istediği düşünülürse, muhtemelen sepettekiler onu hiç tatmin etmeyecekti. Dört ayak üstünden ona baktım ve gözlerinin doğrudan tişörtümde olduğunu fark ettim.

"Memelerime mi bakıyorsun sen?"

Bakışları göğsümden yüzüme doğru kaydı ve bira içmeye başladığımızda tişörtümü üstüme sabitlemek için bant getirmeyi unuttuğuna dair bir şaka yapmak yerine sadece gözlerini kapatıp iç çekti.

Tavrında mağlubiyeti, hayal kırıklığını ya da göğüs kafesime sertçe bastıran o özlemi andıran rahatsız edici duyguya benzer bir şey vardı. Göğsümde bir yığın tuğla taşıyor gibi hissediyordum. Eğilip dudaklarından öpmek istiyordum.

Hafifçe inledim ve dışarıda onu öpebilmenin, yüzümü avuçlarının içine alabilmesinin ve beni kendine çekebilmesinin ne kadar rahatlatıcı bir şey olabileceğini hayal ettim. Her nedense bunu reddedeceğini düşünmüyordum. Gözleri kapalı hâlde uzanan Josh'a baktım ve kucağına tırmandığımı, sertliğini altımda hissettiğimi ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımız için onunla dalga geçtiğimi hayal ettim.

Bunlar erkek arkadaşlar içindi. Bunlar, kız arkadaşlara özgü duygulardı.

Ve o istese de istemese de, ben Josh'ın kız arkadaşıydım.

Yanına kıvrıldım. "Josh."

Yavaş, çok yavaş bir biçimde gözlerini açıp başını bana çevirdi. "Efendim?"

Sesler yükseldi ve Tyler'la Sasha'nın, terli, soluk soluğa ve sırıtan suratlarla bize doğru geldiklerini fark ettim. Yanımıza çöktüklerinde göğüsleri hızla inip kalkıyordu.

Josh ve aramızdaki o sessiz yakınlık buharlaşıp uçmuştu.

"Vay canına," dedi Tyler. "Bu gerçekten efsaneydi!"

İçimde hafif bir suçluluk hissinin dalgalandığını hissettim. Tyler'ın onları dinlemek için ne kadar heyecanlı olduğunu bildiğim hâlde konserle hiç ilgilenmemiştim. O gün her şeyi biraz yanlış yapıyor gibiydim.

Oturur pozisyona geçtim ve düşünmeden elini sıktım. "İyi zaman geçirdiğine çok sevindim."

Josh ayağa kalktı. "Gidip bira alacağım. Bir şey isteyen var mı? Tyler? Bira?"

Tyler, "Ben alkol kullanmıyorum," diye hatırlattı.

Josh kahkaha atarak, "Peki," dedi ve gitti.

Sasha da Josh'ın peşine takıldı ve Josh, sahnenin sağındaki seyyar stantlara doğru giden tepeden inerken bir kez olsun arkasına dönüp bana bakmadı.

Tyler dik oturup, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Midem tedirginlikle kasıldı. "Tabii."

"Sen ve Josh hiç?.."

"Hiç ne?"

"Sevgili olmuş muydunuz?"

Başını öne eğdi ve tam olarak yalan sayılmayacağını düşünerek, "Hayır," dedim, "Hiçbir zaman sevgili olmadık."

"Bazen aranızda arkadaşlıktan öte bir şey varmış gibi görünüyor."

Açıkçası bu konuşmadan kaçmanın tek yolu, System of a Down sahneye çıktığı gibi ayağa fırlamak ve bildiğimden bile şüpheli olduğum her bir şarkısı için çok ama çok heyecanlanıyormuşum gibi davranmaktı. Gözlerimi kapadım ve on beş dakika boyunca tüm bu hisleri içimden söküp atmaya çalıştım.

Kendimi Tyler'dan hoşlandığıma ikna etmeye çalıştığım hissinden uzaklaşmak için dans ettim.

Josh'a âşık olduğum ve paramparça olacağımı bildiğim için beni reddetme ihtimalinden kaçtığım hissinden uzaklaşmak için dans ettim.

Sadece günün, havanın ve müziğin tadını çıkarmam gerekirken tüm bu konulara çok fazla enerji harcadığım hissinden kaçmak için dans ettim.

Kendi etrafımda defalarca döndüm. Bu çok eğlenceliydi ve çok uzun zamandır çılgınlarcasına dans ederek eğlenmemiştim. Kazağımı çıkardım ve soğuk havayı kollarımda hissettim. Alandaki insanların çoğunun oturduğunun farkındaydım ama kendini bırakıp böyle dans etmenin –kollar açık, kalça sallanıyor, ayakların altında ıslak ve soğuk çimenler– ne kadar iyi hissettirdiğini bilseler, hepsi ayağa kalkıp aynı şeyi yapardı.

"Hazel."

Dönüp hemen arkamda oturan Tyler'a baktım. "Gel dans edelim!"

Elimi uzattım ancak huzursuz bir şekilde güldü ve bakışlarını hemen yanımızdaki battaniyede oturan ve gülümseyerek bizi izleyen aileye çevirdi.

"Sadece... gel otur." Eliyle battaniyeye hafifçe vurdu.

"Dans ediyorum!"

Tyler bana doğru yaklaştı ve "Sen... biraz utanç verici görünüyorsun."

Bu cümle, boş bir kovaya atılmış bozuk para gibi şangırdayarak kulaklarımda yankılandı.

Demek bunu duymak böyle hissettiriyordu.

Gülümsemem silinmedi, aksine şaşkın bir ifadeyle gülerek, *"Ne?"* diye sordum.

Ayağa kalkıp yanıma geldi. "Senden başka dans eden yok. Hadi otur da muhabbet edelim."

Sonunda ayaklarım dans etmeyi kesti. "Lütfen yine o adama dönüştüğünü söyleme bana."

"Hangi adama?"

"O her zaman olduğun adama. İlginç olmamı ama tuhaf olmamamı isteyen, sadece başka insanlar da dans ediyorsa dans etmemi isteyen, sürekli benimle ilgili hikâyeler anlatan ama o hikâyeler yaşanırken ne kadar çok şikâyet ettiğini hiç hatırlamayan o adama."

Yüzü düştü. "Yapmaya çalıştığım bu değil. Sen sadece..."

Göğsümde parlayan ateşi hissedebiliyordum. "Sadece eğleniyorum?"

Yüzünü ekşiterek omuz silkti. "Sürekli *dikkat çekmek* zorunda mısın? Sadece takılsak olmuyor mu?"

"Takılıyoruz zaten!"

Etrafa bakındı. "Sadece, bazı insanlar sana bakıyordu ve ben de utanmanı istemedim."

"*Ben* utanmıyorum."

"Hazel utanmaz," dedi Josh gülerek. Ancak yüzümü ona çevirdiğimde ifademi gördü ve gülümsemesi donup kaldı. "Hey, ne kaçırdım?"

Tyler sanki Josh'ın ne kastettiğini anlamasını bekliyormuş gibi bir vurguyla, "Hazel *dans ediyordu*," dedi.

Ama Josh anlamamıştı. "Ve?"

"Ve... Hadi ama." Bakışlarını Sasha'ya çevirdi ama o da pek etkilenmiş görünmüyordu.

Otuz metre uzunluğundaki saçlarını elleriyle tepesinde topladı. "On beş dakika önce sen de sahnenin önünde dans ediyordun."

Tyler, "Orası *sahne önüydü*," diye cevapladı ama enerjisi gittikçe daha da düşmüştü.

"Siktir git, Tyler," dedim ve Josh'ın başındaki beyzbol şapkasını fark ettim. Şapkayı görmek, içimdeki öfkeyi geçici olarak ortadan kaldırmıştı. Parlak –neredeyse kör edici parlaklıkta– turuncu ve sarı renklerdeki şapkanın önünde büyük harflerle KLIŞE yazıyordu.

Neden bilmiyorum ama şapkayı görünce kahkahayı patlattım.

"Bunu nereden buldun?"

Josh, Tyler'a sert bir ifadeyle bakmayı bıraktı ve şapkayı kafasından çıkarıp benimkine taktı. "Görünce güleceğini düşündüm." Josh'ın bakışları yumuşadı ve yüzünde acı verici derecede güzel bir gülümseme belirdi. "Bu şapkayla çok komik görünüyorsun. Umarım bütün gün kafandan çıkarmazsın."

"Bakalım doğru mu anladım. Josh sana bir şapka verdi ve sen de bunun üzerine ona âşık olduğuna karar verdin, öyle mi?"

Alışveriş sepetime bir avokado attım ve homurdanarak Emily'ye baktım. Okullar tatildi ve bir çeşit mide virüsü kapmış gibiydim. Ben de Emily'yi arayıp sabah birlikte market alışverişi yapmayı teklif etmiştim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, saat biraz *fazla* erkendi. "Doğru dürüst dinlemiyor musun sen?"

"Dinliyorum ama zihnim hâlâ yarım saat önce ağzından çıkan o ilk cümleye takılmış durumda."

Doğrusu çok da haksız sayılmazdı. Saturn marka arabam Giuseppe'e bindiği gibi ağzımdan çıkan ilk cümle, "Kardeşine âşığım ve bana bir şansım olup olmadığını söylemeni istiyorum," olmuştu.

Emily on saniye kadar ağzı açık bir şekilde öylece kalmış, sonrasında da en baştan anlatmamı istemişti.

Ama hikâyenin başı neresiydi ki?

Hikâye on yıl önceki o partide Josh'ı ilk gördüğümde içimde bir şeylerin... şakımasıyla mı başlamıştı? Yoksa evime geldiğinde birlikte oyun hamuruyla oynadığımız ve Tabby'nin onu aldattığını öğrendiğimiz gün mü başlamıştı her şey?

Yoksa hikâyenin başı parkelerin üzerinde geçen o sarhoş gece ya da yatağımda geçen o ayık, uykulu ve içten gece miydi?

Birlikte takılmaya başlayalı sadece altı ay olmuştu ama o şimdiden hayatımın ormanında bir kızılağaç konumundaydı ve bu yüzden de *hikâyenin başlangıcını* bulmak kolay sayılmazdı.

Anlatmaya, Josh'ın Tasty n Sons'daki buluşmamıza Tyler'ı

getirdiği akşamdan başladım. Emily zaten o gecenin büyük bir kısmını, ne kadar şaşırdığımı ve kafamın karıştığını biliyordu. Tabii artık kafamın karışmasının sebebinin, *Josh Im'e deli divane âşık oluşum* olduğunu biliyordum. Ama o zamanlar durum çok daha karmaşık görünüyordu. Ve Emily'ye bütün detayları anlattım: hıçkıra hıçkıra ağlayışımı, aniden Josh'ın yanımda belirişini, geceki sevişmemizi ve ertesi sabah kafatasım pamukla doluymuş gibi hissettiğim sırada Josh'ın bana Tyler'a bir şans daha vermemi söyleyişini...

Homurdanarak, "Tam Tyler'ın bana ne kadar utanç verici davrandığımı söylediği sırada, Josh kafasında o aptal şapkayla yanımıza geldi," deyip hâlâ kafamda olan şapkayı işaret ettim, "sonra da şapkayla çok komik göründüğümü ve asla çıkarmamamı söyledi. Anlayabiliyor musun?"

Emily muzların dizili olduğu tezgâhın yanında durdu. "Evet, anlıyorum."

"Ve? Sence Josh kalbimi bir üzüm tanesi gibi ezecek midir?"

"Sormaya çalıştığın şey," dedi Emily dikkatli bir şekilde, "Josh'ın da sana âşık olup olmadığı mı?"

Başımla onayladım. Kalbim göğsümden boğazıma doğru yükseliyordu sanki. Bu kadar net ve yerinde bir sorunun üzerine ekleyebileceğim tek bir kelime bile yoktu.

"Josh'ın bir şeyler hissettiğini biliyorum." Sepeti diğer koluna aktardı. "O hislerin ne anlama geldiğini ve senin ne düşündüğünü çözmeye çalıştığını biliyorum." Emily yüzünü buruşturdu. "Sana onun da aynı şeyi hissettiğini söyleyerek yanlış bir umut vermek istemiyorum çünkü Josh benimle bunları konuşurken hislerini tümüyle ortaya koymamaya dikkat ediyor."

Homurdandım.

"Neden ona sormuyorsun?"

"Çünkü korkağın tekiyim?" dedim ki zaten bunu şimdiden açıkça ortaya koyduğumu düşünüyordum. Emily bunu duymazdan geldiğinde bir kez daha denedim, "Çünkü bunu ona sormak, aramızdaki şeyi mahvedebilir."

"Hazie, seni üzmek istemiyorum ama zaten artık hiçbir şeyin eskisi gibi olabileceğini düşünmüyorum. Seks yaptınız. *İki defa.* Arkadaşlar *genellikle* birbirleriyle seks yapmazlar. Nokta." Kaşlarını çatarak yürümeye koyuldu. "Ki bu bana tampon almam gerektiğini hatırlattı."

Emily reyonun diğer ucundaki ürün standına gidip de eğilerek aldığı tamponları sepetime atmaya başladığında, tamponların renkleri birbirine karışmaya başladı; jeton o anda düşmüştü. Emily başını kaldırıp bana baktı. "Hazel."

"Aman Tanrım." Kalbim göğsümü yumruklarcasına atıyor ve midem kasım kasım kasılıyordu.

Ayağa kalkıp elimdeki alışveriş sepetini aldığında, kalbim gözlerimde attığından yüzüne odaklanamıyordum bile.

"Sen iyi misin?"

"Hayır." Gözlerimi sımsıkı kapattım ve telaşımı gizlemeye çalıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda Emily hâlâ yüzüme bakıyordu. "Ben iki aydır... regl olmadım."

YİRMİ BİR

JOSH

Umma'nın gönderdiği Kore yemeklerini ve on kiloluk pirinç çuvalını bırakmaya gittiğimde, Emily ve Dave evde yoktu. Eğer Hazel benim bir düzen manyağı olduğumu düşünüyorsa, önce bir dönüp Emily'ye bakmalıydı. Evi bir dergiden fırlamış gibiydi. Emily'nin son on yıldır özenle seçtiği, yüzyıl ortasının nostaljik mobilyalarıyla sade bir şekilde dekore edilmiş olan ev, vazolardaki taze çiçekler, orijinal sanat eserleri ve duvarlardaki ilginç ışıklarla süslenmişti.

Pırıl pırıl mutfak tezgâhındaki benim için bıraktığı notu görmek zor olmadı.

J-

Ben çıkıyorum. Dave birazdan gelir. Eğer Umma pirinç yolladıysa bize bırakma. Zaten evde çok var.

E.

Sırıtarak pirinç çuvalını kilere götürdüm ve aynı boyuttaki diğer çuvalların yanına bıraktım. Benim evimde de saçma derecede çok pirinç vardı ve hiçbir şekilde kendi evime götürecek

değildim. Yemekleri koymak için buzdolabını açtığımda, cuma gecesinden kalma *carne asada* artıklarının olduğu saklama kabını dolaptan çıkardım.

Bir tabak *carne asada* ve bir biradan sonra, hâlâ eve dönmemişlerdi.

Emily sık sık yeterince erkek arkadaşım olmadığını söyleyip dururdu... Acaba kastettiği bu muydu? Bu yüzden mi kız kardeşimin evinde oturmuş, buzdolabındaki önceden kalan yemekleri yiyor ve hafta içi akşam altı olduğu hâlde eve dönmedikleri için kaşlarımı çatarak ikide birde saatime bakıyordum?

Hazel'ı aradım ama telefonu doğrudan telesekretere yönlendirilmişti.

Emily'yi aradım ve yine aynı durumla karşılaştım. Benden başka *herkesin* bir hayatı vardı resmen.

Kız kardeşimin evini süsleyen ve mutlu evliliğini insanın suratına vuran şeylerin içimdeki huzursuzluğu artırdığının farkındaydım. Sehpanın üzerindeki çerçevede, Dave ile Maui tatillerinde çekilmiş bir fotoğraf vardı. İlk tanıştıklarında Dave'in onun için yaptığı tablo koridorda asılıydı. İkisinin de ayakkabıları garaj tarafındaki girişin yanındaki raflarda diziliydi.

Temiz bir evim, güzel mobilyalarım vardı. Ama son zamanlarda evimin bir yankı odasından farkı yoktu. Çok sessizdi. Bunu düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi ama Winnie'nin evimde olmasını, her sabah saat beşte saçma bir şekilde kudurmasını ve on dakika boyunca evin içinde koşturduktan sonra gelip ayağımın dibine yatmasını özlüyordum.

Kapıdan her girdiğimde yerdeki ayakkabılara takılıp tökezlemeyi özlüyordum.

Hazel'ı özlüyordum. Tekrar yanımda olması için bir ömür yetecek kadar yangın söndürücü almaya ve her gün berbat krepler yemeye razıydım.

Öncekinden daha farklı olabilirdi. Artık aynı değildik. Artık o herhangi bir arkadaştan öte, en yakın arkadaşımdı. Sevdiğim kadındı. Elimizde bir kahveyle ya da tek bir yastığa baş koyarak

geç saatlere kadar muhabbet edebilirdik. Bütün o hayvan çiftliğini evime taşısa da sorun etmezdim. Bir yuvamız olabilirdi.

Bu düşünce göğsümde derin bir sızıya sebep oldu. Ayağa kalktım, lavaboya gidip bulaşıklarımı yıkadım ve evin içinde volta atmaya başladım. Derken cebimden telefonumu çıkardım ve Dave'e mesaj attım.

Biraya var mısın?

Yirmi dakikaya Bailey's'te?

Mesajına, "Aynen," diye cevap verdim ve evden çıkmadan önce banyoya girdim. Banyo duvarında Umma ve Appa'nın memleketlerinin bir tablosu asılıydı. Gür ağaçlar ve evin yanında da ufak bir dere vardı. Umma'nın bu tablonun banyoda asılı olmasıyla ilgili ne hissediyor olabileceğini düşündüm.

Derken tam sifonu çektiğim sırada, gözlerim sol tarafta, lavabonun yanında duran çöp kovasına takıldı. Kovanın içi beyaz plastik çubuklarla doluydu.

Ve sanırım o çubukların ne olduğunu biliyordum.

Her birinin üzerindeki o mavi artı işaretinin ne anlama geldiğini de öyle.

Bu senin üzerine vazife değil.

Bu senin üzerine vazife değil.

Bailey's'e varana dek bu mantrayı tekrar edip durdum.

Dave henüz eşinin hamile olduğunu bilmiyor olabilirdi. Biliyorsa bile kendisi konuyu açmadığı sürece bundan söz etmek bana düşmezdi.

Vay canına, kız kardeşim hamileydi. Anne olacaktı, ben de dayı. Bunun verdiği mutluluk nefes kesiciydi. Ama bir şey daha vardı, bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama onu kıskanmıştım.

İlk evlenen Emily olmuştu. Abisi olarak bunun üzerinde çok durmamıştım, sonuçta geleneksel düzene uygun yaşamak zorunda değildik. Bütün ailem Dave'i sevgiyle karşılamıştı ve düğünleri muazzam geçmişti.

Ama şimdi Emily hamileydi ve... ben ne durumdaydım? Ne istediğini bilmeyen bir kadına âşıktım. Bana uygun olmadığını düşünen bir kadına. Yuva kurmak bir yana, daha hayatımı bir düzene bile koyamamıştım. Annem ve babam yaşlanıyorlardı. Birçok gelenek konusunda esnek olsam da, ebeveynlerin yaşlandıkları zaman en büyük erkek çocuklarının evinde yaşamaları yönündeki sorumluluğa arkamı dönecek değildim. Umma bir şey demezdi belki ama bu durum gerçekleştiğinde bekâr olmamı istemeyeceğini de biliyordum.

Mekânın önüne park ettim ve alnımı direksiyona yasladım. Biraz gevşemek için Dave'le bira içmek istemiştim. Ama şimdi zihnim kardeşimin hamile olduğu gerçeği tarafından işgal edilmiş durumdaydı ve bundan söz etmemem gerekiyordu.

İçeri girdiğimde Dave önünde birasıyla duvardaki televizyona bakıyordu. SportsCenter kanalı cumartesi gününden bu yana, Oregon'daki en büyük futbol derbisinin görüntülerini yayınlıyordu. Derbi, Oregon Ducks ve OSU Beavers arasında gerçekleşmişti ve Ducks'ın galip geldiğini ekrana bakmadan da tahmin edebiliyordum.

"Hey." Karşısına oturduğumda Dave birasını bıraktı ve hafifçe omzuma vurdu.

"Erken gelmişsin."

"Trafik tanrıları benim tarafımdaydı," dedi, "bira içecek olmanın verdiği motivasyon da var tabii."

"Kötü bir gün müydü?"

"Bugün öğretmenler için tatil günüydü ve veli görüşmesi işi de bana kaldı." Birasından bir yudum aldı. "Sonuçta bu benim işim ve bütün günü çocuklarla geçirmeyi de çok seviyorum. Ama geri kalanı olmasa da olur. Sanırım kız kardeşin de alışverişe çıktı."

Başımla onayladım ve Emily'nin her zaman söylediği üzere, bir şeyler gizlediğim zaman gülümseme alışkanlığımı bastırmaya çalıştım. Çok gerilmiştim. Beni geren tek şey Hazel'a âşık olma meselesi değildi, bir de o gebelik testleri olayı vardı. Tek bir test yeterli değil miydi? Çöp kovasında en az beş tane test çubuğu görmüştüm.

Hâlâ inanamıyordum. Şöyle bir hayal ettim: Emily hamileydi. Acaba bebek kime benzeyecekti? Umma ve Appa torunlarının olacağını duyunca mutluluktan delirecekti.

"Dalgın görünüyorsun?"

Başımı salladım ve masadaki kâseden birkaç acılı fıstık aldım. "Evinizde yediğim yemeği sindirmeye çalışıyorum."

Güldü. "İşler yolunda mı?"

Biramı getiren barmene teşekkür ettim. "Aynen. Doğrusu işler harika gidiyor." Gerçekten de öyleydi. O kadar yoğunduk ki bir fizyoterapist daha almayı düşünüyorduk. Böylelikle hem gelirimiz artar hem de kendime biraz daha zaman ayırabilirdik. İşimi seviyordum ama tüm hastalara yetişebilmek için günde on-on bir saat çalışıyordum ve eğer Hazel'la ben...

Daha ileri gitmeden düşünmeyi kestim.

"Yakında daha büyük bir eve geçmeli miyim diye düşünüyorum. Sabah bizimkilere uğradım ve Umma gözüme ufacık göründü."

Dave sırıtarak, "Gittikçe kısalıyor," dedi ve kaşlarını çatarak ekledi, "bunun geleneğiniz olduğunu biliyorum ve geleneklerinize hakaret etmiş gibi olmak istemiyorum ama bilmeni isterim ki bizim yanımıza da taşınabilirler, biz çok seviniriz."

Bunu düşünmek canımı yakmıştı. "Ah, sorun değil."

"Demek istediğim," diye devam etti, "tahminen çocuk filan yapmayacağız ve evimiz de gayet geniş. O kadar alanın boşa gitmesine gerek yok."

Biramı kaldırdım ve neredeyse yarısını tek dikişte içtim.

Demek ki Dave, Emily'nin hamile olduğunu bilmiyordu. Ve belki de hiçbir zaman bir bebek sahibi olmayı düşünmüyordu.

Göğsümde koruma içgüdüsüyle parlayan bir ateş belirdi. Yoksa Emily alışverişe gitmemişti de kendi kendine kafayı yemek için bir yerlere mi kaçmıştı?

Kaba sayılabilecek kadar uzun bir süredir sustuğumu fark ettim. "Ne demeye çalıştığını anlıyorum ve böyle bir teklifte bulunmanı takdir ediyorum ama aslında yanıma taşınmalarını dört gözle bekliyorum." Bebek meselesini ağzımdan kaçırmadan *ya da* iyilikbilmez bir tip durumuna düşmeden açıklamaya çalıştım. "Onların evime taşınmaları benim için bir onurdur."

Başını salladı ve cevap vermek için ağzını açtı ama hızla konuyu değiştirdim. "Sanırım Hazel konusunda bir şeyler yapmam gerekiyor."

Dave ifadesiz bir yüzle bana baktı. "Ne gibi?"

Derin bir nefes aldım. "Ona âşığım. Ve artık Tyler'la görüşeceğini sanmıyorum. O yüzden acaba ona açılsam mı diye düşünüyorum."

Dave yavaşça birasını dudaklarına götürdü. "Yani, evet, belki de açılsan iyi olur."

Bu çok da cesaretlendirici bir cevap olmamıştı. Acaba Dave bu olayın ne kadarını biliyordu? Neden daha çok şaşırmamıştı? Hazel'ın ne hissettiğini biliyor olabilir miydi? Acaba Hazel, Emily ile konuşmuş, o da Dave'e anlatmış olabilir miydi?

"Tabii onun kararsız olduğunu düşünmüyorsan," dedim ve anlamlandırmaya uğraşacağım bir tepki yakalamaya çalıştım deliler gibi. "Demek istediğim, birlikte olma şansımız oldu ve en son ona yaklaşmaya çalıştığımda Tyler meselesi yüzünden kararsız görünüyordu."

Dave, "Ben..." diye söze başladı ve sonra kafasını salladı.

Hafifçe ona doğru eğildim. "Ne?"

Sözlerini dikkatle seçmeye çalışıyor gibiydi. Acaba gerçekten hiçbir şey bilmediği için mi yoksa mekânın mimarisini beğendiği için mi tavana bakıp durduğunu çözemiyordum. "Ben aslında onun hiçbir zaman Tyler yüzünden kararsız kaldığını düşünmüyorum."

Bu kelimelerin ardındaki gizli anlamı bulmaya çalıştım. "Bunun ne anlama geldiğini... anlayamadım."

Gözlerime baktı. "Hazel çılgın bir kadın."

Kafam karışmıştı. "Evet. Yani?"

Dave güldü. "Yani o *öyle* birisi. O Hazel." Omuzlarını silkti ve içten bir şekilde gülümsedi. "Onun eşi benzeri yok."

Nereye varmaya çalışıyordu ki? "Bence de..."

"Ama bazen Hazel'ın... diğer kadınlardan ne kadar farklı olduğunun farkında olduğunu hissediyorum. O asla değişmeyecek ama ne kadar tuhaf ve kabul edilmesi zor bir kadın olduğunu biliyor."

Kafam karışmıştı. Bu konuda hemfikirdik. "Hayır, sana kesinlikle katılıyorum ama bunun ben ve Tyler meselesiyle ne ilgisi var?"

Dave birasından bir yudum daha aldı. "Bildiğim kadarıyla Hazel, tuhaf bir şekilde üniversite yıllarından beri sana tapıyor."

Sis dağılmıştı. Ne demek istediğini anlayabiliyordum. "Demeye çalıştığın, Hazel'ın kendisini bana uygun biri gibi görmediği mi?"

Bunu o da daha önce dile getirmişti.

Dave başını salladı ve "Hemen hemen," dedi. "Ama söylemeye çalıştığım diğer bir şey de, senin düşüncelerinin onun için her şeyden daha önemli olduğu. Ve eğer Tyler'la işler yolunda gitmediyse, bu onu zaten şaşırtmamıştır. Ama eğer seninle işler yolunda gitmezse, bu kesinlikle Hazel'ın nasıl biri olduğuyla alakalı olacaktır."

"Ama onun olduğu kişiyi *seviyorum*," dedim.

Çıkmaz sokağa girmiştim artık. Âşıktım ve bunun geri dönüşü yoktu.

Dave birasını bitirdi ve bir süre bara doğru baktı. Tekrar bana döndüğünde gözleri kızarmıştı. "O zaman ona açılmalısın, dostum."

YİRMİ İKİ

HAZEL

Son yirmi dört saattir dünyanın en önemli kâğıt parçasıyla dolaşıyordum. Cebime koymak için katlamam gerekirdi. Çantam ise Mary Poppins'in tavşan deliğinden farksızdı ve eğer onu çantama atarsam bir daha asla göremeyebilirdim. Elimdeki ince fotoğraf kâğıdı terden yapış yapış olmuştu ama bir türlü bırakamıyordum.

Bu ultrason fotoğrafına takılıp kalmıştım. Masaya, komodine ya da tezgâha bıraktığım anda tekrar elime alıp üzerindeki siyah şerit üzerine beyaz harflerle yazılmış olan kelimelere bir kez daha bakmak istiyordum:

Bradford, Hazel

12 Kasım

9h3g

Ve sonra heyecanlı bir şekilde o küçük resme bakıyordum. Benim o tatlı küçük su damlacığıma, alacalı siyah bir denizin ortasında duran o bulanık beyaz figüre. Daha dokuz hafta üç günlüktü ve şimdiden hayatımın aşkı olmuştu.

Elimi karnıma dayadım ve nabzımın delilercesine hızlandığını hissettim. Fotoğraftaki embriyo, C şeklinde ufak bir jelibo-

na benziyordu. *Benim küçük canavarım,* diye düşündüm. Benim kalbi atan, uzuvları henüz minik birer tomurcuktan ibaret olan, benim ve Josh Im'in ortak eseri olan tatlı küçük canavarım...

Tam olarak beklediğim tepki bu değildi ama bir anda midem bulanmaya başladı. O kıymetli kâğıt parçasını bıraktım ve gün içinde içtiğim üç yudum suyu ve krakerleri çıkarmadan önce koşarak banyoya yetiştim. Görünene göre mesele mide virüsü filan değildi.

Dişlerimi fırçaladıktan –ve neredeyse tekrar kusacak hâle geldikten– sonra mutfağa döndüğümde, Josh'tan gelen mesajla karşılaştım.

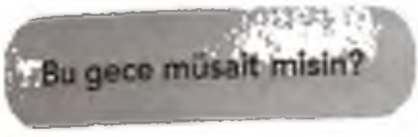

Eğer içimde kusmadığım krakerler kaldıysa, tam da şimdi kusabilirdim. Titreyen ellerle cevap verdim.

Fotoğrafa tekrar baktım ve kalbim sevgiyle doldu.

Dün son dakikada doktorumdan randevu alıp kan testi yaptırdıktan sonra ultrason çektirmiştim. Ultrason boyunca Emily ter içindeki ellerimi tutmuştu ve minik canavar ekranda göründüğünde ikimiz de gözyaşlarına boğulmuştuk. Gelişmeleri sindirebilmek için kendime yirmi dört saat vermiştim ve Emily'den de kimseye tek kelime etmeyeceğine dair yemin etmesini istemiştim.

Emily ne cevap vermişti dersiniz? "Çoktan Dave'e mesaj attım bile. Özür dilerim. Ama eğer kardeşime en yakın arkadaşımı hamile bıraktığının haberini benim vereceğimi sanıyorsan, kafan gerçekten iyi olmalı."

Bugün de yerime vekil öğretmenin girmesini istemiş ve tüm günü ikide bir elimdeki fotoğrafa bakarak mahallede turlayarak geçirmiştim. Ona âşıktım.

Josh'a âşıktım.

Ve hamileydim.

Dün eve geldiğimde kan ter içindeydim, telaş hâlindeydim ve sonunda da kusmuştum. Şimdi ise fotoğrafa her baktığımda içim sevinçle doluyordu.

Evet, bedenimde gerçekleşen tuhaf ve yorucu şeyler beni sevindiriyordu. Doktor Sanders, Google'da gebelikle ilgili hiçbir arama yapmamamı çünkü bunun mayın tarlasında dolaşmak gibi bir şey olduğunu söylemiş ve bana okumam için birkaç broşür verip kitaplar önermişti. Ama eminim ki bu tavsiyeyi verdiği kimse sözünü dinlemiyordu ve Google da bana ilk üç aylık dönemde yorgun hissetmenin çok normal olduğunu söylüyordu.

Josh kapıyı çaldığında, bir bacağımı aşağı sarkıtmış, çekyatta uzanıyordum. Tek yapabildiğim zombilere özgü bir hırıltıyla, "Kapı açık," diye seslenmekti.

Josh içeri girip ayakkabılarını çıkardı ve koşarak yanına gelen Winnie'yi sevdi. Sadece onu evimde görmek bile o kadar büyük bir rahatlamaydı ki ağlamamak için kendimi zor tutmuştum.

En sevdiğim mor gömleğini giymişti ve elinde çiçekler vardı. Güçlükle ayağa kalktım ve *Şık John*'un gelmesini beklemediğimi fark ettim. Üzerimde eski Lewis & Clark tişörtüm, boya lekeleriyle kaplı şortum ve KLİŞE şapkamın altına sokuşturduğum topuz hâlindeki saçlarımla, *Tıknaz Hazel* modundaydım.

Her nedense –her nedense mi, ha ha! Hamileydim– boğazımın kuruduğunu hissettim. "Güzel görünüyorsun."

Kaşları çatık bir şekilde gelip yanıma oturdu ve elini uzatıp şapkamın siperliğinin altından alnıma dokundu. "Sen iyi misin?"

İşte bu milyon dolarlık bir soruydu. "Evet."

"Şey görünüyorsun..."

Hamile? "Tıknaz mı?"

Gülümsedi. "'Kırmızı' diyecektim."

Eğer ona karnımda çocuğunu taşıdığımı söyleyeceksem, daha ufak itiraflarla başlamak daha doğru bir yol olabilirdi. Çat-

lak bir sesle, "Tahminen, seni gördüğüme saçma derecede çok sevindiğim içindir," dedim.

Bakışları dudaklarıma indiğinde gözlerimi yüzünde, burnunda, çenesinde, elmacıkkemiklerinde gezdirdim ve tekrar gözlerine döndüm.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Hafifçe bana doğru eğildi –biraz nefes nefese gibiydi– ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Dişlerimi fırçalamıştım ama yine de hâlâ kusmuk kokmadığımı umuyordum. "Bütün gün seni düşündüm."

Gerçekten mi? Kalbimde küçük şimşekler çaktı.

"Ya. Ben de."

Dalga geçiyormuşum gibi güldü ve ayağa kalkıp çiçekler için bir vazo bulmaya gitti.

"Fırında," diye seslendim. Tabii fırındaki mercimeğimizi düşünürsek, bu birden fazla anlama gelebilecek bir seslenişti.

Bir an sesler kesildi –şüphesiz Josh bunun üzerine bir anlığına donup kalmıştı– ve sonra fırın kapağının gıcırtısı sessizliği böldü ve Josh'ın hafifçe, "Hah," dediğini duydum.

"Vazoları buzdolabının üzerine koyduğumda," diye açıkladım, "Votka üzerlerine konup hepsini deviriyor."

Josh musluğu açtı ve suyun vazoya doluşunu dinledim. "Mantıklı."

Öyle miydi? Kullanmadığım zamanlarda vazolarımı papağanım devirmesin diye fırının içine koymam mantıklı bir şey miydi gerçekten? Diğer insanlar böyle şeyleri yargılardı – ama Josh asla.

Şimdiye kadar bir kez bile, olmadığım birine dönüşmemi istememişti.

Geri döndüğünde elleri boştu ve tekrar yanıma oturup bacaklarımı kucağına koydu. Arkadaşlığımızın başından beri ilk defa, ellerini bacaklarıma koyduğunda ne kadar da seksi olmadığımı düşünüyordum.

"Bugün bacaklarımı tıraş etmedim," dedim.

Ellerini bacaklarımda gezdirdi ve "Umurumda değil," dedi.

"Aslında duş aldım ama sonra..." hâlâ şapkalı olan başımı işaret ettim, "aman uzayıversinler diye düşündüm."

"Nasıl göründüğün umurumda değil." Elleri aşağı doğru kaydı ve başparmaklarını tabanlarımda hissettim. Gözlerim zevkle kapandı.

Bu yeniydi. Bu tip dokunuşlar ve belirsiz, tuhaf gülücükler. Neden aptal gibi davrandığımı biliyordum – hem hamileydim hem de âşık ama o neden böyle davranıyor olabilirdi ki?

"Neyin var senin?" diye sordum. "Neden bana çiçekler getiriyor, masaj yapıyor ve bu kadar *harika* görünüyorsun?"

Boğazını temizledi ve bakışlarını masaj yapmakta olduğu ayaklarıma çevirdi. "Evet, şu mesele..." Tekrar bana baktı. "Tyler'la buluşmayı sürdürecek misin?"

Kahkahayı patlattım. "Hayır."

Başını salladı, sonra tekrar ve bakışları yavaşça bacaklarımda, belimde, göğüslerimde ve yüzümde dolaşırken de başını sallamayı sürdürdü. "O zaman bir gün *benimle* buluşmak ister misin?"

Hayatım boyunca göğsümde tek bir kalbim olduğunu varsaymıştım. Ama içimi döven güç tek bir organdan geliyor olamazdı. Benimle seks yapacak –hem de iki kez– kadar benden hoşlandığını biliyordum ama benimle buluşmak mı istiyordu?

"Buluşma derken, *randevu* gibi mi?"

"Randevu gibi." Elleri bacaklarımda, dizlerimde dolaştı ve parmak uçları bacaklarımda çıldırtıcı daireler çizmeye başladı. "Ama bu defa sadece sen ve ben."

Ve bir anda eriyip pelteye döndüm. Kalbim boğazıma fırlamıştı resmen. "Bu gece bende kalmak ister misin?"

Tereddüt etmeden, "Evet," dedi.

"Yani demek istediğim, çıplak olarak."

Bana doğru eğildi, nefeslerimiz birbirine karıştı ve beyzbol şapkamı zarifçe çıkarıp yere fırlattı. "Ne demek istediğini biliyorum."

Parmakları topuzumu çözerken göz göze geldik ve iyice eğilip beni öptü. Şok olmuştum.

Bu ilk öpüşmemiz değildi ama bir yanıyla öyle hissettiriyordu. Evet, dudaklarını tanıyordum ama bu hissi, dikkatli temasını, yüzümü elleriyle dilediği gibi yönlendirmesini, ben tümüyle sırtüstü uzanana dek üzerime eğilişini, kumaş pantolonunu bacaklarımda hissetmeyi ilk defa yaşıyordum.

Dudak dudağayken, "Sana söylemem gereken şeyler var," dedim.

"Benim de."

"*Önemli* şeyler," diye vurguladım.

Başıyla onayladı. "Önemli şeylerimizi sonraya saklayalım, olur mu? Acelemiz yok."

İçimde anlık bir kaygı dalgası belirdi –gerçekten de ona söylemem lazımdı– ama *senin çocuğunu taşıyorum konuşması* oldukça büyük bir konuşmaydı ve ikimizin de belden aşağıları ilk önce seks yapmak istedikleri konusunda anlaştığına göre sorun yoktu. Hem sonuçta daha da hamile kalacak değildim ya.

Sanki kıyafetlerim, o dokunur dokunmaz eriyip buharlaşıyordu. Tişörtümü ne ara çıkardığımı hatırlamıyordum. Şortum ise ayak bileklerime kadar inmişti.

Bakışlarımız birleştiğinde, gözlerimdeki manyak ifadeyi fark etmiş olacak ki gülümsedi ve gömleğinin düğmelerini yavaşça açışı sırasında açık kalan ağzıma gülmeye başladı. Ben de aşağıdaki düğmeleri çözmeye koyuldum ve ellerimiz orta noktada buluştuğunda elbirliğiyle gömleğini omuzlarından sıyırdık. Josh'ı iyice kendime doğru çekmeye çabalarken ellerimin altındaki omuzlarının ne kadar sıcak ve sert olduğunu fark ettim. Ancak Josh bir yandan pantolonunu çıkarıp yere fırlatırken, bir yandan da direniyordu.

"Josh?"

Eğildi, boynuma bir öpücük kondurdu ve "Hazel?" diye mırıldandı.

"Bu yaptığımız 'Ha ha, o zaman sadece üç defaya mahsus oluversin' türünden bir şey mi?"

"Benim için hayır," dedi ve dişlerini köprücükkemiklerimde gezdirmeye başladı. "Bu benim için, 'Bunu defalarca ama defalarca yapacağız' türünden bir şey." Hafifçe dudaklarımdan öptü. "Birlikte olalım istiyorum. Arkadaşlıktan öte. Tamam mı?"

İçimde beliren bir el, kalbimi avucuna almış sıkıyordu sanki. "Tamam."

"Ama bunu çekyatta yapmak istemiyorum."

"Hiçbir zaman mı?"

Çeneme, boynuma ve kulağıma ufak öpücükler kondurdu. "Tabii ki zaman içerisinde evdeki her bir mobilyayı vaftiz edeceğiz ama şu an..." Geri çekildi ve çenesiyle yatak odamı işaret etti.

Ardında bir toz bulutu bırakarak koşturan bir çizgi film karakteri gibi odaya koştum. Elbette ki Josh daha sakin adımlarla ilerliyordu ve ben kendimi yatağın ortasına bıraktıktan birkaç saniye sonra sonra odaya ulaşmıştı. Enerji düzeyim mucizevi bir şekilde yükselmişti.

"Seni buraya zorla *sürüklemiş* gibi hissetmek istemem," diye dalga geçti.

Yüzümdeki gülümseme fazla uzun sürmedi çünkü Josh dizini yatağa koyup üzerime, bacaklarımın arasına geldiğinde her şey çok daha yoğun bir hâl aldı.

Josh Im.

Josh Im yatağımdaydı. Çırılçıplak kalmak üzereydi ve görünüşe bakılırsa seksin hakkını verecek gibiydi.

Nefesim kesilmiş bir şekilde, "Bu gece çok ses çıkarabileceğimden endişeliyim," dedim.

"Bu hiç de fena olmaz." Ellerinin harekete geçmesiyle birlikte, iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı doğru sıyıran parmaklarının yarattığı histen başka bir şeye odaklanamaz hâle gelmiştim. Bir de bana nasıl baktığına. Ve dizlerimi iki yana ayıran o sıcak avuçlarına.

İçimdeki düğümler çözülmeye, bu hamileliğin biraz olsun kötü bir haber sayılıp sayılamayacağı yönündeki endişem silinmeye başladı. Bu dünyanın en iyi haberiydi. Yarın sabah ya-

tağımdan çırılçıplak bir hâlde, ipeksi bir orman gibi dik duran saçlarıyla nasıl kalkacağını hayal ettim. Onu öptüğümü ve öpücükle birlikte, yapmak üzere olduğum şeyi bile unutuverdiğimi hayal ettim.

Hayallerim, bacaklarımda aşağı yukarı kayan, bana eziyet eden, karnımdaki o ağırlığı gittikçe daha aşağı çeken ve bana dokunmayı bırakmaması için yalvaracak hâle gelmemi sağlayan elleri tarafından bölündü. Misilleme yapmak için dirseğimin üzerinde doğruldum ve parmaklarım baksırından içeri süzüldüğünde nefesi kesildi. Elimin içinde sıcak, titreyen, çelikten bir şey gibiydi.

"Çok sertsin." Aşikâr olanı dillendirme konusunda dünya markasıydım.

Baksırının lastiğinden tutup çamaşırını aşağı indirirken beni seyretti ancak sonra beklediğim şeyi yapmadı. Üzerime çıkıp bacaklarımın arasına yerleşmedi. Hafifçe aşağı kaydı, sırayla dizlerimin iç kısımlarını ve baldırlarımı öpmeye başladı. Tekrar yukarı geldiğinde nefesi sıcacıktı –yüzü, kalbimin attığı noktadan yalnızca birkaç santimetre uzaktaydı– ve bacaklarımın arasından bana bakıyordu.

"Yapabilir miyim?"

"Ne? Evet. Tabii ki. *Aynen.*" Açıkçası saçlarından tutup onu aşağı bastırmamak için zor dayanıyordum.

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde gülümsedi. Tehlikeli bir gülümsemeydi bu, sanki filmlerdeki o tahrik edici, her şeyini çalıp götüren ama öncesinde seninle efsanevi bir şekilde sevişen kötü karakterler gibiydi.

Sonra eğildi, kasıklarımdan öpmeye koyuldu ve bedenim bir bombaya dönüştü.

Islak ve sızlayan bölgeye kondurduğu küçük öpücükler yükselerek, dudaklarının o tatlı dokunuşuyla alev alan fitile doğru çıktı. Dudaklarının aralanışını ve her inleyişinde ağzından çıkan nefesin sıcaklığını en hassas bölgemde hissedebiliyordum. Dili akıl sağlığımı silip süpürüyor ama kasıtlı olarak en çok istediğim

kısmı atlıyor, etrafında yavaş ve tahrik edici daireler çiziyor, içime girip çıkıyor, sonra dalga geçercesine yükseliyor ve çok yavaş bir şekilde hedefe yaklaşıyordu.

Bedenim o kadar kasılmıştı ve o kadar arzu içerisindeydim ki neredeyse acı çekiyor gibiydim. Dilinin oraya dokunmasını istiyordum. Josh'ı içimde istiyordum. Onu hissetmeye o kadar muhtaçtım ki yerimde zor duruyordum.

"Lütfen."

Hafifçe geri çekildi ve işkence edercesine baldırlarımdan öperken, "Hımm?" diye mırıldandı.

"Josh." Elimi saçlarına götürdüm ve beynine sessiz radyo kumanda sinyalleri göndermeye çalıştım. *Em beni. Beni em.*

"Bacaklarının arasında aklımı yitirebilirim."

Çığlık atmamak için büyük bir çaba göstererek diğer elimle kendi saçlarımı avuçladım ve güçlükle, "Fena olmazdı," dedim.

Sıcak dudaklarını kasıklarıma bastırdı. "Ağırdan almam hoşuna gitmiyor mu?" diye fısıldadığında, bacaklarımın ellerinin altında nasıl titremeye başladığını fark ettim.

"Ah. Tanrım. Hayır. Gidiyor." Sesim sanki kilometrelerce koşmuşum gibi çıkıyordu.

"Tenin ipek gibi," dedi. Bu sözler üzerine beynim kafatasımın içinde erirken bedenimde bir sıcaklık dalgası yayıldı. Josh –tıpkı bir hayvan gibi– uyluklarımdan ısırarak küçük bir çürük bıraktı. "Titriyorsun," derken gülümsediğine yemin edebilirdim.

"Biliyorum... çünkü istiyorum..." İçimdeki istek yüzünden ağlayacak hâldeydim, kalbim bütün bedenimde atıyor, âdeta tenimi yumrukluyordu.

"İstiyorsun demek?" Gözleri kapalı, dudakları aralık bir şekilde tekrar oraya eğildi ve beni öyle bir emdi ki mantığa dair her şey bedenimi terk etti.

İlk oral seks deneyimim değildi ama böylesini hiç yaşamamıştım. Hiçbiri bu kadar keskin ve konsantre değildi. Dudakları oramdaydı ve inleyerek beni emiyordu. Etrafta dolaşmıyor, ısır-

mıyor, yalayıp durmuyor ya da parmaklarını sertçe içime sokmuyordu. Sadece oradaydı ve içimdeki titremeye ve yükselen o medcezir hissine bakılırsa, boşalmama ramak kalmıştı. Josh'ın spontane ve cesaret verici inlemesiyle birlikte başım tümüyle geri gitti ve bedenim zevkle kıvrandı.

Sonraki otuz saniye boyunca konuşamayacak hâldeydim. Öylece yatarken, halsiz bir berduştan ziyade orgazm olmuş bir tanrıça gibi göründüğümü umuyordum ama çok da umursayacak hâlde değildim. "Bu hayatımda yaşadığım en beyin donduran cinsel deneyimdi."

Gülerek uyluğuma bir öpücük kondurdu. "Güzel."

"Bu tekniği nereden öğrendiğini bilmek istemiyorum."

Josh tartışmaya girme gereği duymadı ve beni göbek deliğimden göğsüme yükselen öpücüklere boğdu. Beynim normale dönene kadar bir süre memelerimle oynadı. Memelerim aşırı hassas olduğu hâlde dilinin ve ellerinin zarif teması, bedenime bu gerçeği unutturmuş gibiydi. Daha boşalalı iki dakika bile olmamıştı ama sabırsız bir şekilde onu kendime çektim.

"Buraya gel."

İki göğsümün arasından, "Burada olmayı seviyorum," dedi ama yine de bacaklarının üzerinde diz çökerek üstüme gelmeden duramadı. Bir anlık tereddütten sonra, "İstersen kondom da kullanabiliriz," dedi. "Bu sadece senin sorumluluğunmuş gibi hissettirmek istemem."

İsterik bir kahkaha atıp, *Hazır konusu açılmışken...* diye söze girmemek için kendimi zor zaptettim ve sadece, "Sıkıntı yok," dedim.

"Emin misin?"

Yutkundum. Yarını beklemeliydim. "Evet."

Dizlerinin üstünde kalarak gözlerini bedenimde gezdirdi. Elleri kalçalarımda bir aşağı bir yukarı kayıp duruyordu. "Bir süredir bunu çok istiyordum." Anlık bir duraksamadan sonra ekledi, "Demek istediğim, *bu* tür bir sevişmeyi."

Kalbimi içine alan el gittikçe sıkılaşıyordu. "Ben de öyle."

"Neden bana söylemedin?" Sesindeki düş kırıklığının sebebi, boşa giden onca zaman olmalıydı.

"*Sen* neden söylemedin?"

"Senin Tyler'ı istediğini sanıyordum."

"Ben de senin bir başkasıyla daha uyumlu olacağını sanıyordum."

"Kiminle?"

"Hazel gibi olmayan biriyle."

Kaşlarını çattı. "Bunu konuşabilir miyiz?"

"Seksten sonra konuşsak?" Elleri uyluklarımda ve kalçalarımda dolaşmayı sürdürüyordu ve çarşafın üzerinde eriyip gitmek üzereydim.

"Olmaz. Dinliyor musun beni?"

"Güçlükle."

"Benim için sen kusursuzsun."

Göğüs kafesimin altında bir yıldız doğmuş gibiydi. "Öyle miyim?"

Başını sallayarak, "Öylesin," dedi.

Birkaç saniye daha gözlerime baktıktan sonra çıplak vücudumu seyretmeye koyuldu. Üzerimde bir heykel vardı: geniş omuzlar, pürüzsüz, geniş bir göğüs, göbeğinden aşağı inen o yumuşak siyah tüyler ve kusursuz, dik penisi... Sanki çelikten yapılmış hassas bir mühendislik harikası gibiydi.

Usulca, "Yine dik dik bakıyorsun," dedi.

"Çünkü oran kusursuz görünüyor."

Gülümsemesinin sesine yansıması hoşuma gidiyordu. "Oran derken?"

"Her yerin ama özellikle oran." Elimle işaret ettim ve Josh elimi yakaladı, başımın üzerine götürdü ve üzerime uzandı. Penisi uyluklarıma değiyordu. "En sevdiğim dildoma benziyor."

"Böyle bir iltifatı ilk kez duyuyorum."

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açtım ama eğilip dudaklarımdan öptü. "Haze, seni seviyorum ama biraz daha beklersem aklımı yitireceğim."

Kelimeler boşlukta yankılanırken ikimiz de donup kalmıştık. Beni *seviyor* muydu?

Ona bakarken içimdeki heyecan dalgası karnımdan göğsüme, oradan da boğazıma doğru yükseliyordu. Dudağımı ısırdım ama dişlerim bile bu gülümsemeyi engellemeye yetmedi. Bunu görünce o da rahatlayarak gülümsedi ancak hemen sonra yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Sevdiğimi biliyorsun."

Yüzündeki ifade çok netti. Daha önce kimse bana bu şekilde bakmamıştı. Bu arzudan daha fazlasıydı, bu *ihtiyaçtı*.

Onu iyice kendime çekmek için boynundan tuttum ve dudaklarımız birleştiğinde usulca inledi. Belini öne doğru itti ve içime girdiği anda ikimiz de haykırdık.

Bu zarif ya da yavaş bir giriş değildi. Bedenlerimiz sesli bir şekilde birbirine çarpıyor ve Josh her darbede hırıldıyordu. Josh inleyerek yükseldi ve bacaklarımı iki yana doğru iyice açtı. Sesi boğuk ve ritmikti ve Josh'ın aldığı zevki görmek, beni daha da alevlendiriyordu. Josh gittikçe hızlanıyordu.

"Jimin."

Ritmi yavaşlarken boynumda gülmeye başladı. "Bu," dedi nefes nefese, "adımı ilk doğru söyleyişindi."

Bunu kutlayabilirdim ama orgazm olmak üzereydim

şimdi

tam şimdi

ve boşalmaya başladığım anda belim yukarı doğru kalktı. Josh yumuşak ve cesaret verici sözler söylerken içimdeki o zevk patlaması dalga dalga yayıldı ve Josh'ın ellerinin kalçalarımı iyice sıktığını fark ettim. Rahatlayarak, *"Evet,"* dedi ve iyice derine girerek boğuk bir inleme eşliğinde titremeye başladı.

Dikkatle bacaklarımı çözdü ve terli göğüslerimiz birbirine değecek şekilde uzandık. Josh keskin ve hızlı nefesler arasında beni öpüyordu. "Bunun azgın bir seksten ziyade... daha hisli bir sevişme olmasını planlamıştım."

Ağzından çıkan kelime beni eğlendirmişti. "Benim bir şikâyetim yok."

Dikkatle içimden çıktı ve ben yüzünü seyrederken orama doğru baktı. İçimden çıkarken çatılan kaşlarına ve o hafif hırıltıya bayılıyordum.

Kaşları daha da çok çatıldı ve eğilip orama dokundu. "Canını yaktım mı?"

"Hayır?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Peki ama emin misin?" Parmaklarını kaldırdı. "Kanıyorsun."

Telaş yapma.

Telaş yapma.

Telefonumu alıp banyoya koştum ve klozete oturup Google'da çıldırmışçasına *gebelikte kanama* aramaları yapmaya başladım.

Sonuçlar rahatlatıcıydı. Anlaşılan bu sıradan bir şeydi. Anlaşılan her üç gebelikten birinde görülüyordu. Özellikle de ilk dönemlerde.

Ama kötü bir şeyin de habercisi olabilirdi

ve mesele birkaç damla kandan ibaret değildi,

çarşafımın her yeri kana bulanmıştı,

nefes alamadığımı fark ettim.

Doktorumun mesai sonrası numarasını çevirdim ve olabildiğince sessiz bir şekilde konuşmaya başladım.

Evet, dokuz haftalık.

Evet, dün doktorla görüştük.

Hayır, kramp yok.

Birkaç sakinleştirici sözden sonra endişe etmememi söyledi ve sabah için bana randevu verdi.

Telefonu kapattığım anda kapının arkasından Josh'ın sesi geldi. "Haze?"

Kapıya doğru baktım ve olabildiğince sakin olmaya çalışarak, "Hey, evet. Ben iyiyim," dedim.

Tanrım, ben ne yapıyordum? Beni seviyordu. Hamile olduğumu duyunca sinirleneceğini sanmıyordum. Aksine, içgüdülerim ve Josh Im'in beynine dair sahip olduğum karmaşık bilgiler, buna çok sevineceğini söylüyordu. Bir aile kurmak istiyordu. Ama ya bebeği düşürürsem? Bunun sık sık yaşanabilen bir şey olduğunu biliyordum ve eğer küçük canavarımı kaybedecek-sem, bunu ona söyleyip umutlandırmaya değer miydi? Tanrım, sadece düşüncesi bile içimde duvarları parçalama isteği yaratıyordu. Ya onu kaybettiysem, ya onu kaybettiysem...

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Hazel." Başının kapıya değişini duydum. "Çok özür dilerim."

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalkıp yüzüme biraz su çarptım. "Senden dolayı olmadı," diye bağırdım.

Sessizlik. "Bence benden ve az önceki sert sevişmeden dolayı oldu." Duraksadı. "İçeri girip ben de?.."

Tanrım, doğru ya. O da kana bulanmıştı. Kapıyı açtım, içeri girip beni öptü. "Canın acıyor mu?"

"Hayır, gayet iyiyim!"

"Tamam, güzel." Beni bir kez daha öptü ve eğilip duşun musluğunu çevirdi.

Yüzümü sırtına, geniş omuzlarının arasına yasladım. "Özür dilerim."

Josh bana doğru döndü ve ona bakmam için yüzümü yukarı kaldırdı. "Ne için?"

"Üzerine kanadığım için. Yataktan koşup gittiğim için."

İfadesi gevşedi. "Umurumda değil. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Söyle ona.

Söyle ona.

Önce Doktor Sanders'la konuş.

"Ben iyiyim."

Eğildi, yavaşça dudaklarımdan öptü ve duşa girip beni de yanına çekti.

Elindeki sabunu köpürtüp kendi bedenini yıkamadan önce sırtımda ve memelerimde, sonra da yavaşça boydan boya bacaklarımda gezdirirken içerisi buharla kaplanmıştı.

Karnını, penisini ve göğsünü yıkarken yüzünü seyrettim. Su damlaları kirpiklerinde birikiyor ve ardından yağmur damlaları gibi aşağı süzülüyordu. "Beni sevdiğini söyledin."

Suyun altında gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Uzun kirpikleri birbirine yapışmıştı. Çok güzeldi.

Josh eğilip burnuma bir öpücük kondurdu. "Evet, söyledim."

Parmak uçlarımda yükseldim, dudakları kaygandı ve dilinin tadı su gibiydi. Elleri kalçalarıma gitti, sıvazladı, hissetti, oradan sırtıma ve sonra da memelerimin arasına kaydı. Sanki her bir kıvrımımı tek tek tanımaya çalışıyordu.

Josh Im beni *seviyordu.*

"Ben de seni seviyorum, biliyorsun değil mi?"

Öpücükleri bir gülümsemeye döndü. "Öyle mi?"

"Muhtemelen senin beni sevdiğinden çok daha uzun bir süredir."

Kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. "Muhtemelen."

Olağanüstü kıçını çimdiklediğimde hırıldayarak bedenimi bedenine çekti.

Boynuma eğilerek usulca, "Tekrar sevişmek zorunda değiliz," dedi. "Sadece bedenin harika hissettiriyor. Sırılsıklam ve yumuşak."

Onu bu kadar uzun süre istedikten sonra beynim, onun artık burada olduğu ve aşk gibi kelimeler kullandığı gerçeğini kabullenmekte güçlük çekiyordu. Josh'ın çıplak bedeni sadece bu gece bedenimde olmayacaktı. Bu çok ama çok bağımlılık yapıcı bir problem olabilirdi çünkü Josh'a duyduğum arzu çok güçlü, sabırsız ve çıldırtıcı bir enerjiydi: Onu tekrar, tekrar ve tekrar istiyordum.

İçimdeki telaşı beynimin küçük odacıklarından birine tıktım, sonra bir dolaba, ardından bir ayakkabı kutusuna ve en sonunda

da ufacık bir ampulün içine sakladım. Bu gecelik yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece nefes almaya ihtiyacım vardı.

Elleri memelerimde ve karnımda sabunla ufak daireler çizerek yavaş bir yolculuğa çıktı. Duygularım o kadar yoğunlaşmıştı ki, gözümden süzülen ve akan suya karışan o tek damla yaş beni hiç şaşırtmamıştı. Sabunu elime aldım, ikimiz de tertemiz olup su da soğumaya başlayana dek her bir saniyenin tadını çıkararak onun için aynı şeyi yaptım.

"Pekâlâ, Haze." Beni öptü. Musluğu kapamak için eğildiğinde gözleri ışıldıyordu. "Hadi yatağa geçelim."

YİRMİ ÜÇ

JOSH

Hazel'ın yatağında deliksiz bir uyku çektim. Rüya bile görmemiştim. Gördüysem bile, onun bedeni, gülüşü ve gece boyu bana sarılı olan bedeninin akıl almaz sıcaklığına dair belli belirsiz sahnelerden ibaretti.

Hazel'ın alarmının çalmasıyla, üzerimizdeki battaniye yere düşmüş hâlde, sarmaş dolaş bir şekilde uyandık. Çıplaktım ve onun üzerinde de sadece iç çamaşırı vardı. Bilincim yavaşça açılır ve o tatlı sıcaklığı beni kendine hapsederken, yataktan kalkmaya hiç hazır değildim. Ancak Hazel birkaç saniye içerisinde oturur pozisyona geçti ve bulanık gözlerle bana doğru baktı. Odaklanamamış gözlerini kırpıştırdı, temizledi ve eğilip hafifçe beni öptü. "Hâlâ buradasın."

İçimi kaplayan bir mutluluk dalgasıyla, birlikte yaşayıp yaşamayacağımızı... ya da bunun ne zaman olacağını düşündüm.

Hazel geri çekildiğinde gözleri omzumun arkasında bir noktaya takıldı. Buruşuk bir suratla, bitkin bir şekilde yatağa girmeden önce yataktan çıkarıp köşedeki sepetin içine attığımız çarşafa bakıyordu. Bir şeyler hatırlamış gibi ayağa kalktı, hızla odadan çıkıp koridorun kapasını kapatarak banyoya gitti.

İlk defa seks esnasında kanla karşılaşmış değildim. Ama belki o bunu ilk defa yaşıyordu? Nedenini anlayamıyordum ama bu durum karşısında beklediğimden çok daha fazla sarsılmış gibiydi.

Yatağın köşesine doğru yuvarlanıp oturdum ve aşağıdan tatlı tatlı bana bakmakta olan Winnie'ye doğru gözlerimi kırpıştırarak, "Günaydın tatlım," dedim. Başını sevdiğim sırada yatağa atlama yasağını çiğnememek için çok zorlandığı ortadaydı ama çok şükür ki bunu başardı. Hazel'la çırılçıplak yatakta olmak büyük mutluluktu. Ama çırılçıplak bir şekilde köpeğiyle yatakta olmak biraz garip olabilirdi.

Mutfakta, Hazel'ın Muppet Show karakterleriyle süslü kavanozlarından birinde, demlemeye yetecek kadar kahve bulmayı başardım. Yanıma geldiğinde –hâlâ üzerinde külottan başka bir şey yoktu– iki fincan kahvemiz hazırdı. Uyku sersemi Hazel'ı bacaklarımın arasına doğru çektim.

Boynumda, "Kalkmışsın," diye mırıldandı.

Göğsüme dayalı memeleri, söylediklerini güçlükle anlamama sebep olacak kadar dikkat dağıtıcıydı. Kelime oyunu yapmak yerine boynunu emdim ve "Kaçta okulda olman gerekiyor?" diye sordum.

"Normalde yedi buçukta ki o saate yetişmeye kalksam kıyafetlerimi ters filan giyerdim herhalde. Ama önceden doktoruma uğramam gerekiyor. O yüzden bugün biraz geç kalacağımı biliyorlar."

Doktoru mu? Gece ne olduğunu nasıl sorabileceğimi bilmiyordum, o yüzden dolaylı olarak, "Bu sabah iyi misin?" diye sordum.

Anlık bir tereddütten sonra, "Dalga mı geçiyorsun?" dedi, "Harikayım."

Gerçekten de harikaydı – yumuşacık teni, omzundaki çıldırtıcı çil tanesi, iri memeleri... Ve artık onun *bana*, benim ona ait olduğum düşüncesi zihnimde yuvarlanıp duruyordu. İçimde beliren o anlık neşe ve ışıltıyla uzanıp ensesinden tuttum ve onu iyice kendime doğru çektim.

Dudaklarımız birleştiği anda zihnim sakinleşti ancak bedenim bir anda düşünemediğim, sadece hissedebildiğim bir hedefe doğru kalkışa geçmiş gibiydi. Parmaklarım açık boynunun kıvrımlarında ilerleyerek köprücükkemiklerine doğru indi. Elleri hemen belime sarılırken, aramızdaki mesafeyi aşmak için parmak uçlarında yükseldi ve iştahla beni öpmeye başladı.

Yalın ancak hiç de sıradan olmayan öpücüklerdi bunlar. Hazel'a dair hiçbir şey sıradan değildi.

Başını hafifçe yana eğdim, altdudağından, yanağından ve çenesinden öptüm.

Omzunun üzerinden ocağın ışıklı saatine baktım. Saat 07:18'di. Derin bir nefes aldım ve kaybettiğimiz zamanları telafi etme ihtiyacımı bastırmaya çalıştım.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Gülümsedi.

"Günaydın Josh Im."

Darmadağınık saçlarından öptüm. "Sana da."

O ânın, aydınlık mutfağında sarmaş dolaş bir şekilde duruyor olmanın ve artık kendimi geri çekmek zorunda olmayışımın verdiği o keyfin tadını çıkardım. Ancak bana sarılma ve başını boynuma gömme şekli beni duraksattı. Muzip bir şekilde omzumu kemirmiyor ya da beni tenimde devasa çürükler yaratmakla tehdit etmiyordu. İşe gitmeden önce patenle simitçiye gitmek isteyip istemediğimi sormuyordu. Sadece *susuyordu*.

Tabii ki Hazel'ın da arada sessiz olmasında sorun yoktu ama bu biraz garip hissettiriyordu. Sessizliği bir şeylerle, belki endişe, belki bir soru, belki de kararsızlıkla doluydu.

Diyecek bir şey bulabilmek için beynimi yokladım. Emily'nin hamile olup olmadığını sormak istiyordum. Bu gece ve sonraki her gece evimde kalmak ister mi diye sormak istiyordum. İşe gitmeden önce o kelimeleri tekrar söylemesini, usulca, "Ben de seni seviyorum, biliyorsun değil mi?" demesini rica etmek istiyordum.

O parlak, kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Sırıtarak, "*Senin* ne düşündüğünü düşünüyordum," dedim.

"Konuşmamız gereken önemli şeyler vardı," dedi alçak sesle. "Hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hâlâ mı? 'Seni seviyorum' dedikten sonra konuşulacak bir şey kalmadığını sanıyordum. Başka ne vardı?"

Yükselip beni öptü. "Beni seviyor musun?"

"Seviyorum."

"Peki, bu gece müsait misin?"

Ellerimi bedeninde gezdirdim. "Burada, sen hazırlanırken konuşmak istemiyor musun?"

Başını salladığında dudaklarımız birbirine sürtündü. "Bu gece." Gülümseyerek bir adım geriledi ve yatak odasına gitti.

Tezgâhın üzerinde bir yığın posta, bir Harry Potter boyama kitabı ve bir yığın bozuk paranın altında duran bir alışveriş fişi vardı. Fişteki üç harf gözüme çarptı.

*E.G.T.**

Henüz tam kavrayamasam da, harfler ahenksiz bir şekilde zihnimde çınlıyordu. Kafam karışmış bir şekilde bozuklukları hafifçe kenara itip satırın tamamını okumaya çalıştım.

E.G.T. x5 - adet fiyatı 8,99$

Gebelik testi mi? Emily'nin testlerini Hazel mı satın almıştı?

Düşüncelerim karmaşık bir hâldeydi ancak domino taşları birbiri ardına devrilirken kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı.

Geceki kan. Hazel'ın paniği. Bu gece konuşmamız gereken önemli şeyler.

Gözlerim, bir köşesi anahtarların altından görünmekte olan fotoğrafa kaydı. Daha önce hiç elime almış olmasam da, bunun ne olduğunu biliyordum.

* E.G.T.: Erken Gebelik Testi.

Ultrason fotoğrafını elime aldığımda ne göreceğimi zaten biliyordum, yine de nefesim kesildi.

Bradford, Hazel

12 Kasım

9h3g

Ve fotoğrafın merkezinde yuvarlak bir beden, bir kafa ve kollarla bacaklar yerine de dört minik tomurcuk vardı.

Bir anda dizlerimin bağı çözüldü ve gözlerimi elimdeki fotoğraftan ayırmadan kendimi bar taburesinin üzerine attım. Hazel'ın uzun zamandır benden başka kimseyle yatmadığını biliyordum. Ve ilk sevişmemizin –sarhoş sevişmemizin, yerdeki sevişmemizin, *sanırım sana âşık oluyorum* sevişmemizin– üzerinden de iki ay geçmişti.

Hamile olan Emily değil, *Hazel*'dı. Bunca zamandır hamileydi ve benim hiç haberim yoktu.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve fotoğrafı tekrar anahtarların altına bırakıp yüzümü tavana çevirdim. Yaşadığım şey panik değildi. Şok da değildi – evet, bu gerçek bir sürprizdi ama... Gözlerimi yumduğumda, o sahneleri görebiliyordum. Hazel'ın yanına yattığımı ve başımı karnına yaslayıp dinlediğimi görebiliyordum. Ailemin nasıl çıldıracağını, Emily'nin bizi nasıl hediyelere boğacağını görebiliyordum. O esnada zihnimde dönen sahneler mutluluktan başımı döndürüyordu. Ve Hazel'ın gece yaşadığı paniği çok iyi anlamıştım.

Hasiktir, gece *kanaması olmuştu*.

Saçlarını tararken arkasına geçtim ve titreyen ellerimi beline koydum.

"Hey." Kendini bana doğru yasladıktan sonra döndü ve parmak uçlarında yükselerek beni öptü.

Yaşadığım şok dilimde metalik bir tat bırakmış ve beni uyuşturmuştu. Sanki ellerim bana ait değildi. "Seninle gelmek istiyorum."

Kafası karışmış gibiydi. Kaşlarını çattı. "Okula mı?"

"Doktora."

Başını salladı. "Gelmene gerek yok. Senin de önünde yoğun bir sabah olduğunu biliyorum. Bu sadece rutin bir..."

"Orada olmak istiyorum." Sanırım seçtiğim kelimeler, bir şeyleri fark etmesini sağlamıştı çünkü gözlerimiz buluştuğunda, bana onay bekler gibi bakıyordu. Uzanıp yüzümü ellerinin içine aldı ve bakışlarını gözlerime sabitledi. "Sence de orada olmam gerekmiyor mu?" diye sordum.

Yutkundu ve gözlerinde yumuşak, suçlu bir ifade belirdi. "Biliyor muydun?"

"Ultrason fotoğrafı tezgâhtaydı."

Bunu duyunca yüzü düştü. Bunu görünce yumruk yemişe döndüm, canım yanıyordu. Onu kendime çektim ve o ağlarken yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Sorun değil, Haze."

Hıçkırarak yüzünü boynuma gömdü. "Daha pazartesi günü öğrendim."

İki gün önce. Demek Emily orada, Hazel'la birlikte doktorun yanındaydı.

"Em'in evindeki testleri gördüm," dedim. "Hatta hamile olanın *o* olduğunu düşündüm."

Çıplak sırtıma yasladığı elleri titriyordu. "Sana söyleyecektim."

"Biliyorum."

Gözyaşları içimi parçalıyordu. "Bunun mutlu bir an olmasını istiyordum."

"Hâlâ olabilir. Sadece önce senin iyi olduğundan emin olmalıyız."

"Kanama normal bir şey diyorlar ama... Bir şey olduysa diye çok korkuyorum." Bunu söylerken hıçkırıklara boğulmuştu. "Şimdiden bu küçük canavara âşığım ve çok korkuyorum, Josh."

Olanları yeni yeni kavrıyordum ve şimdiden panik, beynimdeki kelimeleri yutmuş gibiydi. "Her ne olursa olsun, üstesinden geleceğiz, tamam mı?" Duraksadım ve cevabından deliler gibi korktuğum soruyu sordum. "Kanaman devam ediyor mu?"

"Biraz."

Yüreğim ağzımda onu sıkıca sarmaladım. Aynadaki görüntüm gözüme çarptı. Berbat görünüyordum. Saçlarım darmadağınıktı, kocaman açılmış gözlerim kıpkırmızı olmuştu. Dudaklarım aşağı doğru kıvrılmıştı ve nabzım boğazımda yankılanıyordu.

Hazel yanımda, titreyen dizlerle oturuyordu. Sakinleşmesi için elimi dizine koydum.

"Tırnaklarımı yiyip bitireceğim," diye fısıldadı. Gözleri bekleme odasındaki, bir buket çiçeğin resmedildiği suluboya tabloya sabitlenmişti.

Uzanıp elini avcuma aldım. Yüreğim hâlâ ağzımdaydı ve ikimizin de sakinleştirilmeye ihtiyacı vardı.

Âşık olmak. Birinin aşkına sahip olmak. Birlikte olduğumuz gerçeği bile kalbimi hoplatıyor, içimi ısıtıyordu. Ama burada, avcumda bir ultrason fotoğrafıyla beklemek... sersemletici bir şeydi.

Ama yanımdaki Hazel'dı. Muayenehaneye açılan geniş beyaz kapının ardında ne yaşanırsa yaşansın, biz bu andan çok daha fazlasıydık. Bir şekilde bu noktaya geleceğimizi yıllardır bildiğimi düşünüyor olmam tuhaf mıydı? Yoksa bu tesadüf, içime doğmuş diyerek de açıklanabilir miydi?

Elini hafifçe sıktığımda gergin bir ifadeyle bana baktı.

Olabildiğince içten bir şekilde gülümseyerek, "Biliyorsun," dedim, "orada ne olursa olsun, biz iyi olacağız."

"Çocuk istediğimi biliyordum ama hamile kalana dek ne kadar çok istediğimin farkında değildim."

"*On yedi* tane yapamayabiliriz ama çocuklarımız olacak tabii."

Güldü. "Seni ikna edeceğim."

"Beni asla on yedi çocuk yapmaya ikna edemezsin." Bunu söylediğimde homurdandığı için biraz taviz verdim: "Ama şuna ne dersin: Buradan çıkınca gidip milkshake içeceğiz."

"Söz mü?"

"Söz."

"Vişneli," dedi. "Hayır. Dur. Bisküvi ve kremalı."

"Hepsinden birer tane."

Sonunda o gerçek Hazel gülümsemesine ulaşabilmiştim. "Kendi kendime neyi tekrar edip duruyorum biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Josh Im'i hayatım boyunca hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum." Dudağını ısırdı. "Winnie'ye söyleme."

Eğilip dudaklarından öptüm. Yumuşak dudakları titriyordu. Başlarımız hafifçe eğilip elim boynuna gittiğinde, nabzının teni-ni yırtacak kadar şiddetli attığını fark ettim. Bana yaslanışında kaybolabilir, yaşattığı histe boğulup gidebilirdim. Derken o geniş kapı açıldı ve Hazel içeri çağırıldı.

KAPANIŞ

JOSH

Hazel turuncu kilotlu çorabı, siyah mini eteği ve askılı mor tişörtüyle merdivenleri zıplaya zıplaya iniyordu. Topuz yapılmış saçları, kocaman, sallanıp duran bir cadı şapkasının altında gizliydi. Verandadan gelen ışıkta âdeta parıldıyordu.

Kendi kıyafetlerime –siyah gömlek, kot pantolon, spor ayakkabı– şöyle bir baktıktan sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Bugün attığın önemli bir mesajı kaçırmış gibi hissediyorum."

"Target'a Cadılar Bayramı ürünleri gelmiş."

"Cadılar Bayramına daha bir ay var."

Arabaya yaslanmış onu bekliyordum. Omuzlarını silkerek yanıma geldi ve kollarını boynuma sardı. "Sadece şimdiden moda girmek istiyorum."

Dudaklarından öptüm. "Aksi takdirde moda girmen çok uzun sürer diye mi?"

"Acaba beni Cadılar Bayramı havasında bir yere götürme ihtimalin var mı?"

Cuma geceleri, buluşma gecemizdi. Ve bu defa plan sırası bendeydi. Geçen hafta Hazel beni el ve ayaklarımızla kendi portrelerimizi çizdiğimiz bir aktiviteye götürmüştü, sonra da

arabamın kaportasında piknik yapmıştık. Benim planladığım buluşmalar ise biraz daha standart oluyordu.

"Sadece akşam yemeğine gideceğiz," dedim. "Emily ve Dave'in evinin yakınlarında yeni bir ramen restoranı açılmış. Beraber deneyebiliriz diye düşündüm."

Hazel yol kenarında Koşan Adam'dan ufak bir sahne canlandırdıktan sonra yolcu koltuğuna oturdu. Direksiyon başına geçip kaldırımdan uzaklaştıktan sonra bir eliyle elimi tuttu ve diğer eliyle radyoyu açtı. Çalan şarkıya son ses, korkunç ve mutlu bir şekilde eşlik etmeye koyuldu.

"Hey," dedi ve bana bakarak kahkahayı patlattı. "Metallica bu!"

Başımla onayladım. "Bana bugüne kadarki en kötü konser tecrübemi hatırlatıyor."

Alaycı bir çığlıkla, "Tyler! Aklımdan ne geçiyordu ki?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok."

"Evime gelip, 'Seni seviyorum Hazel Bradford, lütfen sonsuza dek benim ol,' demeni istiyordum."

"Ve ben de bunu yaptım."

Coşkuyla başını salladı. "Yaptın."

Kırmızı ışıkta durduğumuzda yaklaşıp beni öptü. Masumane öpücük, çok geçmeden ikimizi de nefes nefese bırakan, dillerimizin ve seslerimizin de dahil olduğu bir öpücüğe dönüştü. Yeşil yandığında dikkatimi yola vermem için çekilse de, kısa süre içerisinde bacaklarımdaki eli yukarı çıkarak pantolonumun düğmelerini çözmeye başladı. Hazel hırıldayarak kulakmememi dişliyordu.

Rameni boşverip direksiyonu eski evime kırdım –iki kiracı arası boş bir dönemdeydi– ve eski günlerimize dönerek parkelerin üzerinde seviştik.

Geri döndüğümüzde evimizin ışıkları kapalıydı. Gıcırdayan basamağı atlayarak kapının önündeki sessiz bölgeye ulaştık. Saç-

ları karman çorman, tişörtü hafifçe yan dönmüş, iç çamaşırı cebinde olan Hazel çantasını kurcalayıp anahtarını buldu ve kilidi açıp sessizce içeri girdik.

Umma her zamanki sakin gülümsemesiyle bizi holde karşıladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını salladı ve evin Appa ile kaldıkları bölümüne gitmeden önce ikimizi de yanaklarımızdan öptü.

Hazel karanlıkta bana dönerek sırıttı. "O yağlı hamburgere rağmen midem kazınıyor."

"Bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Başını iki yana salladıktan ufak bir dans figürü eşliğinde koridorda kayboldu.

Ayakkabılarımı çıkarıp ceplerimi boşalttım. Yatak odalarından birinden gelen sesi takip ettim ve Miles'ın loş ışıklı odasına girdim. Şaşırtıcı bir şekilde hâlâ uyanıktı. Hazel yatağın ucuna oturmuş, alnına düşen bir tutam saçı geri atıyordu. Açlığını unutmuş gibiydi.

Üç yaş çocuklarına özgü asilikle, "Halmeoni* bana banyo yaptırdı," diye fısıldadı

"İyi yapmış," dedi Hazel. "Kokmuştun."

"Ve Jia da ona son jelibonu yediğimi söyledi."

"Yedin mi peki?" diye soran eşimin yanına oturdum.

"Evet," dedi Miles, "ama onda yedi tane vardı. Bende ise sadece iki tane!"

Hazel eğilip oğlumuzun alnından öptü. "Ablalar bazen böyle yaparlar. Uyu hadi, bebeğim."

Miles itiraz etmedi ve hemen gözlerini kapattı. Bir süre daha onu seyrettim. Herkes bana benzediğini söylüyordu. Hazel gülümseyerek yerdeki kostümleri –Mulan, Tiana ve Ariel'e bayılıyordu– topluyordu.

Ama huy olarak, hepimiz onun Hazel'a çektiğini biliyorduk.

• • •

* (Kor.) Büyükanne –çn

Cumartesi sabahı, Miles tepeden aşağı zıplayarak iniyordu. O kadar hızlıydı ki ayaklarını görebilmekte bile zorlanıyordum. Bugün Elsa olmuştu –kırmızı kovboy çizmeleri hariç– ve o çok sevdiği Disney peruğu koştukça arkasında dalgalanıyordu.

Ablası Jia, bir yandan yanımda dikkatli bir şekilde dondurmasını yalıyor, bir yandan da kısık gözlerle Miles'ı izliyordu. "Düşecek."

Başımı salladım. "Mümkün."

"Appa." O ceylan gözlerini bana çevirdi. "Ona yavaşlamasını söyle."

"Çimende koşuyor," dedim. "Bir şey olmaz."

İkna olmamıştı. Ayağa kalkıp küçük kardeşine seslendi. "*Namdongsaeng!*"*

Ablası seslendiğinde çizmesinin tekinin takılmasıyla yere düştü ve birkaç metre boyunca çimenlerde yuvarlandı. Gülerek ayağa kalktı. "Noona**, beni gördün mü?"

"Gördüm." Jia gülümsememek için çabalayarak geri oturdu ve bana bakarak teatral bir tavırla başını salladı. "O tam bir çılgın, Appa." Annesine çok benziyordu.

Ama huy olarak, hepimiz onun bana çektiğini biliyorduk.

Hazel bir elinde kahve ve sıcak çikolatalarla dolu bir tepsi taşıyarak tepeden inerken bir eliyle de Miles'ın elini yakaladı. Bir şekilde sendeleye sendeleye tepeden aşağı koşarken hiçbir şey dökmemeyi başarmıştı. Yaklaştığında, son anda bu başarıyı lekelememesi için tepsiyi elinden aldım.

Jia, "Anne, bana sıcak çikolata getirdin mi?" diye sordu.

Hazel onu kucağına alıp öptükten sonra Jia'nın çılgınlarcasına kıkırdamasına, benim ise nabzımın yükselmesine sebep olan bir şekilde dönmeye başladılar.

"Getirdim," dedi Hazel, "ve üstüne de ekstra krema koydurdum."

Kibarca, "Haze," dedim, "Dikkatli ol." Yaklaşık yedi aylık

---

* (Kor.) Küçük erkek kardeş –çn

** (Kor.) Abla –çn

hamileydi ve ilk gebeliğinden beri sanki her defasında daha da enerjik bir hâl alıyordu.

Hazel anlayışlı bir gülümsemeyle Jia'yı yere indirdi ve kızımız, kollarını annesinin kocaman karnına sarıp bir öpücük kondurdu. "Anne, bana karnında olduğum zamanları anlatsana."

Hazel bana baktı ve çimenlerin üzerinde bağdaş kurarak oturdu. "Anne bir bebeği olacağını öğrendi. O da, Appa da çok *mutluydu*." Jia'nın yüzünü avcuna aldı, eğilip burnuna bir öpücük kondurdu ve ihmal edilmeyi kaldıramayan Miles koşarak gelip Hazel'ın kucağına oturdu.

Hazel, Miles'ın saçlarını geriye attı ve Jia'yla konuşmayı sürdürdü. "Ama sonra anne, bir süre sakin ve hareketsiz olması gerektiğini öğrendi." Fısıldayarak ekledi, "Ama anne sakin ve hareketsiz olma konusunda pek de iyi değildir, değil mi?"

Jia ciddi bir şekilde başını salladı.

"Ama *sen* öyleydin," diye fısıldadı Hazel, "değil mi?"

Kızım gururla sırıtarak başıyla onayladı.

"Ve sen anneye nasıl sessiz, sakin ve hareketsiz kalabileceğini öğrettin. Ben de senin öğrettiğin gibi davrandım ve her şey yoluna girdi."

"Şimdi de ben!" diye kükredi Miles.

"*Sen*, benim küçük, hareketli canavarım," dedi Hazel, "sessiz, sakin ya da hareketsiz olmayı bilmiyordun. Ama sorun değildi çünkü Jia, annenin vücuduna bir bebeği nasıl taşıyacağını öğretmişti. Böylelikle ikimiz, her gün dilediğimiz kadar saçmalayabildik!"

"Teşekkürler, Noona!" Miles, Hazel'ın kucağından inip ablasını yere devirdi.

İkisi birden Miles'ın elbisesine dolanmış bir şekilde çimenlerde güreşirken, sıcak çikolatayı unutmuş gibiydiler.

Bir el dizime dokundu ve kollarımı Hazel'a dolayarak yerden kalkmasına yardım ettim. "Bir bebeğe daha hazır olduğuna emin misin?"

"Artık geri dönüş yok. Üç tanesi hazır sayılır, kaldı on dört tane."

"Hayal etmeye devam et, Bradford."

Uzandı ve gözleri açık bir şekilde dudaklarımdan öptü.

Ben bir iyimserdim ve her zaman güzel bir hayatım olacağını ummuştum. Ama böyle bir şeyi hayal edebilmek için, çok ama çok bencil olmak gerekirdi.

Hazel zihnimi okumuşçasına, "Bazen zamanda yolculuk yapıp geçmişe gittiğimi hayal ediyorum," dedi. "Kendime gidip, gelecekte Josh Im'le böyle bir hayatım olacağını söylediğimi..."

"Buna inanır mıydın ki?"

Boğuk bir sesle güldü. "Hayır."

Onu istediğim gibi, göğüs göğse olabileceğimiz kadar kendime çekemiyordum, ben de onun yerine saçları omuzlarına düşsün diye parmaklarımı topuzuna götürüp tokasını çıkardım. Nefesi kesilmişti ki tahminen bunun sebebi yüzümdeki aç ve sahiplenici ifadeydi. O da biraz heyecanlanmış gibi görünüyordu: Yanakları rüzgârdan kızarmış, kehribar rengi gözleri ışıl ışıldı.

Onu tekrar öptüm ve "En başından beri bunu planladığını sanıyordum," dedim.

"Rüyalarımda."

Jia ve Miles'a baktım. Jia, Miles'ın eteğindeki otları süpürüyor, peruğunu düzeltmesine yardım ediyordu. Jia işini bitirir bitirmez, Miles bir kez daha ablasının bakışları altında tepeden aşağı koşmaya başladı.

"Eh," dedim, "eğer biri geçmişteki hâlime gidip ileride Hazel Bradford'la evleneceğimi söyleseydi, bunun kulağa gerçek olabilecek kadar çılgınca geldiğini söylerdim."